

Giới thiệu Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài

Truyện Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài là một câu chuyện hiện đại sùng được viết ra dưới ngòi viết của tác giả Nguyệt Hạ Điệp Ảnh. Lời văn ngọt ngào, nhẹ nhàng hứa hẹn sẽ không làm bạn đọc thất vọng.

Trời sinh Nhan Khê có một khuôn mặt đặc biệt giống nữ chính của phim tình yêu đau khổ, mà ngay cả lão thầy tướng số bày sạp hàng ở cửa sau của tiểu khu khi nhìn thấy cô, đều phải lắc đầu than thở và xúc động, cô gái này lớn lên có vẻ mặt đầy đau khổ, vận mệnh thật trớ trêu, đáng tiếc đáng tiếc.

Nhan Khê: Tục ngữ nói, nhìn người không thể nhìn bề ngoài, nước biển không thể đo bằng thước. Nhan Khê cảm thấy, mặc dù cô có một khuôn mặt của nữ chính khổ vì tình, nhưng cô là một nữ chính của bộ phim hài nhả.

Mời các bạn cùng đón đọc truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Không sao cả, là thói quen của tôi.

Editor: Hy

Nhan Khê một bên xúc li kem, một bên nghe một đi ở bàn bên cạnh phản nản về bạn gái trước của con trai mình.

Cái gì mà lỗi ăn mặc lảng lờ, đồ trang sức và trang điểm thì một đồng lớn, nhìn cũng không phải là một người an phận sống qua ngày, còn có dáng người gió thổi một phát là bay kia, khẳng định không dễ để sinh con.

Cô buông thìa, dùng khăn tay lau sạch miệng, móc từ trong túi ra một cái gương để đánh son.

“Con trai tôi còn nói tết này sẽ mang cô ta về, tôi nói loại con gái này có gì tốt mà mang về, trong nhà còn có thể tiết kiệm hai cái lì xì...”

Nói tới chỗ hưng phấn, giọng của người đi này càng thêm lớn, chộc cho mấy người trẻ tuổi liên tục quay đầu lại, Nhan Khê còn thấy mấy người trẻ tuổi kia trên mặt đầy xem thường đối với giọng nói oang oang của người đi này.

Khép gương lại, Nhan Khê đem son môi và gương bỏ vào túi xách, đứng dậy đi ra cửa, liền gặp được một người đàn ông quen thuộc.

“Tiểu Khê...” Người đàn ông lưỡng lự, trên khuôn mặt tuần tú toát ra vài phần thương cảm và bất ngờ.

“Tôi còn lớn hơn sông đầy, dòng suối nhỏ gì chứ.” Nhan Khê giờ cổ tay nhìn thời gian, quay người đi ra ngoài, cũng không phải là quay phim thần tượng khổ vì tình, bày ra cái bộ dạng này cho ai xem.

*Tiểu Khê: nghĩa là dòng suối nhỏ.

Người đàn ông chặn ở trước mặt cô.

Radio ở bên trong sân bay, âm thanh của bộ phận điều khiển dưới mặt đất ôn nhu như nước, nhắc nhở chuyến bay nào trễ giờ vì nguyên nhân thời tiết. Nhan Khê nhìn người chặn ở trước mặt cô, tay nắm túi xách có chút ngửa ngáy.

“Minh Động.” Người đi vừa rồi lớn tiếng nói điện thoại đã đi tới, bà ta nhìn Nhan Khê, “Sao vậy?”

“Không có gì.” Trần Minh Động lắc đầu, “Mẹ, mẹ đi ngồi nghỉ ngơi trước đi.”

“Hóa ra hai người là mẹ con.” Nhan Khê nhớ tới những lời người đi này nói ở điện thoại lúc nãy, chân mày nhảy lên, quay đầu nói với mẹ Trần, “Hai người ngược lại thật sự giống nhau đấy.”

Nói xong, cũng mặc kệ Trần Minh Động nghĩ thế nào, lách qua người hần chuẩn bị tìm cửa lên máy bay.

“Tiểu Khê.” Trần Minh Động dưới tình thế cấp bách, đưa tay nắm lấy cổ tay Nhan Khê.

Thấy Trần Minh Động dám giờ móng vuốt ra bắt tay cô, Nhan Khê thuận tay dùng túi xách nện tới, đập xong lại có chút đau lòng, cái túi này cô vừa mới mua hai ngày trước, chính là trong lòng cô tốt, đập hỏng thì biết tính ai đây?

“Người nhà anh không nói cho anh biết sao, một người đàn ông không có sự đồng ý, động tay động chân với một cô gái, được gọi là hạ lưu không có gia giáo không?” Nhan Khê liếc mắt quay đi, “Cút, đừng cản đường của lão nương đây.”

Mẹ Trần không nghĩ tới một cô gái có bộ dáng thoát nhìn yếu ớt về mặt dễ bắt nạt, nói động thủ liền động thủ, bà lập tức tức giận đến muốn mở miệng mắng người, nhưng lời khó nghe còn chưa ra khỏi miệng, đã bị Trần Minh Động ngăn lại.

“Minh Động, cô gái này là ai, tính tình lại lớn như vậy...”

Trần Minh Động không để ý đến phản nản của mẹ Trần, hần nhìn phương hướng Nhan Khê rồi đi, nhỏ giọng nói: “Được rồi, mẹ, mẹ đừng làm rộ lên, người xung quanh đều đang nhìn đấy.”

Nhan Khê đi đến khu cửa chờ lên máy bay thì ngừng lại tìm một chỗ ngồi xuống, lấy điện thoại ra phát một vòng bạn bè.

Sông lớn, ta là dòng suối nhỏ: Gặp phải một thằng ngu đàn, tình khiết đấy [phối với một tấm SharPei xấu xí khóc].

Cô và Trần Minh Động có ân oán tình cừ, ước chừng có thể xếp vào vào tình tiết máu chó của cuốn tiểu thuyết bán chạy nhất. Năm đó Trần Minh Động xem như là một người quan trọng trong trường học, bí thư chi bộ hội học sinh, dáng dấp trắng trẻo đẹp trai, cô thỏa mãn lòng hư vinh khi được Trần Minh Động theo đuổi, trong lúc nhất thời, liền đáp ứng.

Chỉ tiếc nhân vật quan trọng thì tự nhiên sẽ có khoản nợ phong lưu, nhưng thời gian nghỉ hè, vị này liền đổi người, đối tượng vẫn là bạn học cùng lớp của cô. Xét thấy cô trời sinh có tướng mạo đáng thương, cô còn chưa nói gì, người bên ngoài liền tự động đồng tình với cô.

Cái đôi câu nam nữ này về sau nhận không ít lời phi nhổ của mọi người, thế cho nên lúc tốt nghiệp đại học, cô còn bị tiểu tam nắng là Bạch Liên Hoa (hoa sen trắng). Bạch liên hoa thì sao, bạch liên hoa là một loại hoa xinh đẹp thanh tú, so với tiểu tam không biết xấu hổ thì tốt hơn nha...

Hai ba năm gặp, người đàn ông này rõ ràng không bị chém đứt, coi như chân của hần rắn chắc.

Dùng di động chơi trò chơi một lúc, ấn mở bạn bè ra nhìn, bình thường bạn hay liên hệ cùng cô cho một like, còn hỏi cô chó đã làm sai cái gì, muốn cho hần tới công nôi.

Đúng lúc này máy bay bắt đầu kiểm vé, cô đem di động nhét vào trong túi, đứng dậy xếp hàng kiểm vé.

Từ Hải Thành bay đi Đế Đô, đại khái là bay hai giờ, sau khi Nhan Khê cất điện thoại, toàn bộ hành trình đều là ngủ, lúc xuống máy bay lấy hành lý, đầu óc còn chút mơ màng.

Sân bay Đế Đô người đến người đi, đã rất nhiều năm cô chưa tới Đế Đô, trong lòng lại có chút e sợ quê nhà.

Theo dòng người đi ra ngoài, không cẩn thận dẫm phải chân của một người bên cạnh, cô quay đầu xin lỗi.

“Xin lỗi.”

Người đàn ông bị cô dẫm lên chân cao hơn cô nửa cái đầu, lúc cô xin lỗi, ngay cả đầu cũng không cúi, chỉ là khóe môi giật giật: “Không sao cả, là thói quen của tôi.”

Nhan Khê: ?

Dáng dấp cao lớn, chân cũng dài, Nhan Khê ngẩng đầu chỉ thấy gáy của đối phương, tóc đen được chải thành một kiểu tóc có quy củ, lộ ra một cổ lạnh lùng và không thể chạm được của một vị tinh anh.

Đi đến lối ra, Nhan Khê liền nhìn thấy bố mình trong đám người, không phải bởi vì giác quan của phụ nữ mạnh mẽ, mà bởi vì trên cổ tay của bố cô có đeo một cái đồng hồ Hoàng Kim thực sự quá chói mắt.

“Nhan Nhan.” Tổng Hải nhìn thấy Nhan Khê, lộ ra khuôn mặt sáng lạn tươi cười, không ngừng phất tay với cô, thừa dịp đi tới khe hở, ông nói với người thư kí ở bên cạnh, “Đây chính là con gái của tôi, có phải so với diễn viên trên tivi đẹp hơn đúng không?”

Thư kí cười gật đầu: “Lệnh thiên kim thật giống với khuôn mặt của ngài.”

“Đúng vậy không, khi còn bé dất nó ra ngoài, người khác đều nói nó lớn lên sẽ giống tôi.” Tổng Hải sờ lên cái bụng mập của mình, “Con gái lớn lên giống bố mới tốt, có phúc.”

Thư kí nghĩ thầm, cái vị Tổng thiên kim này có thể thật sự không có phúc.

“Bố.” Nhan Khê chạy chậm đến trước mặt Tổng Hải, “Bố lại béo lên không ít.”

Tổng Hải cười hi hi không ngừng, cầm lấy vali trong tay con gái, “Lần này về, định cư ngay ở Đế Đô được không?” Trong giọng ông mang theo chút cẩn thận và nịnh nọt, thân hình mập mạp hơi cong xuống, dường như rất sợ Nhan Khê nói ra một chữ không.

Nhan Khê nhìn Tổng Hải, giơ tay khoác cánh tay ông, cười nói: “Được ạ.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Tổng Hải kích động đến mức thịt trên mặt đều run lên, “Về thăm nhà một chút xem còn thiếu cái gì, ngày mai bố cho người

đi mua với con.”

Nhan Khê nghiêng đầu cười với Tống Hải: “Ngày mai bố không đi làm?”

“Đi làm sao quan trọng bằng con gái.” Tống Hải phóng khoáng mang theo vali, hận không thể đem vali của Nhan Khê vác lên vai của mình, bày ra bộ dạng mình rất nhiệt tình với con gái.

Chín năm trước ông trước mặt bạn thân li hôn với vợ, vợ trước rất thích nghệ thuật, mà ông dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng nên người đầy hơi tiền của một thương nhân, giá trị quan niệm giữa hai người càng lúc càng lớn, cuối cùng chỉ có thể duy trì đoạn hôn nhân hơn 10 năm, từ đó về sau vợ và con gái ở tại Hải Thành, ông ở Đế Đô.

Những năm này ông không tái hôn, vợ trước dường như đối với người đàn ông khác cũng không có hứng thú, cùng nhau trải qua sinh hoạt yên tĩnh không có can thiệp lẫn nhau. Tiếc nuôi duy nhất của Tống Hải chính là không thể thường xuyên thấy con gái, thậm chí ngay cả tên của con gái từ Tống Nhan đổi thành Nhan Khê.

Hai năm trước vợ trước chết vì bệnh, con gái học đại học còn chưa tốt nghiệp, về sau lại phải xử lý tài sản mà vợ trước lưu lại, cho nên kéo dài suốt hai năm mới đến Đế Đô. Những năm này tuy ông và con gái thường xuyên giữ liên lạc, hai năm trước còn giúp chuyển tang lễ của vợ trước, nhưng thời gian cùng một chỗ với con gái cũng không nhiều lắm, ông thật lo lắng con gái đối với người bố này đã lạnh nhạt rồi.

Hiện tại gặp lại con gái chủ động khoác cánh tay ông, ông nặng 180 cân trong nháy mắt tựa như biến thành nặng 80 cân, cả người đều bay lên.

Sau khi hai bố con lên xe, Tống Hải từ trong tủ lạnh nhỏ lấy ra một chai nước, “Nhan Nhan, này.”

Nhan Khê thấy nhãn hiệu đồ uống, trong lòng vừa chua xót vừa ngọt ngào. Khi còn bé cô vô cùng yêu thích loại đồ uống này, khi đó điều kiện gia đình còn chưa như này, bố luôn công cô trên lưng đến cửa hàng gần tiểu khu để mua, không chê cô xài tiền bậy bạ.

Nháy mắt đã hơn 10 năm, đồ uống này đã sớm thay vô số lần đóng gói, mà ngay cả ông chủ cũng đã thay đổi, có thể bố cô vẫn còn nhớ rõ khẩu vị của cô. Không đành lòng nói cho bố biết cô đã sớm không uống loại đồ uống này, Nhan Khê uống liền vài ngụm, quay đầu thấy trên mặt bố quả nhiên có nụ cười thỏa mãn.

“Bên trong nhà ta còn có bể bơi, còn có một vườn hoa nhỏ, con muốn nuôi thú cưng, muốn hoa gì, muốn bơi lội đều được.” Tống Hải hơi ngại ngùng mà xoa tay, “Chỉ là trong nhà không có người, hơi quạnh quẽ.”

Một mình ông sống, cũng không quá đề tâm, cơm thường xuyên ăn ở ngoài, mà ngay cả ở cũng thường ở khách sạn, cho nên trong nhà ngoại trừ có công nhân đến quét dọn theo giờ, không có người khác nữa.

“Không sao, con về nhà là liền náo nhiệt.” Nhan Khê nhìn ngoài cửa xe từ từ phủ xuống bóng đêm, thở ra một hơi thật dài.

Chín năm rồi, Đế Đô dường như vẫn là cái Đế Đô kia, nhưng hình như cũng không phải tòa thành thị trong trí nhớ nữa rồi.

Tống Hải mua biệt thự cũng không lớn, thêm tầng hầm nữa thì có tổng cộng 3 tầng, tầng ba đắp lều hoa, lầu một có vườn hoa, gara có bể bơi, mặc dù không tính là trang trí của một nhà giàu cổ, nhưng tại nơi tắc đất tắc vàng như Đế Đô, cũng để cho vô số người hâm mộ rồi.

Nhan Khê đẩy cửa phòng của mình, bên trong gọn gàng tinh xảo, nhưng cái này rõ ràng không phải là phong cách thẩm mỹ của bố cô.

“Bố vốn cảm thấy tường màu hồng nhạt thì đẹp hơn, nhưng thư kí và trợ lí của bố đều nói, mấy người trẻ tuổi đều thích phong cách châu Âu hiện đại, phong cách Bohemian gì đó, bố cũng không rõ phong cách này và những thứ kia có gì khác biệt, liền mời nhà thiết kế đến sửa sang.” Tống Hải mang vali tới chân tường, “Nếu con không thích, ngày mai bố lại để cho người tới trang trí lại.”

“Cảm ơn bố.” Nhan Khê quay người ôm lấy Tống Hải, “Con rất thích.”

“Thích là tốt rồi, thích là tốt rồi.” Tống Hải ở trong phòng vòng vo cười một hồi, nhớ tới con gái còn chưa ăn cơm, “Trước tiên con đi tắm thay quần áo đi, bố xuống nhà nấu cơm, lập tức xong.”

Nhìn thân hình béo mập của bố hấp tấp xuống lầu, Nhan Khê đi vào phòng, mở tủ quần áo ra xem xét, bên trong treo đủ loại váy, còn có giày, giày hơi xấu, nhưng Nhan Khê lại cười.

Khó trách mấy hôm trước bố gọi điện hỏi cô thích màu sắc kiểu dáng gì, hóa ra là vì cái này.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tối hôm qua xem thiên tượng, hôm nay khai mở hố, cầu suu tầm, cầu ủng hộ.

Khai trương đại cát, nếu được 128 bình luận cho chương này, sẽ đưa bao lì xì.

Chúc đọc vui vẻ, *động tác hôn*

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2: Năm đó mây... Leo lên tường rào làm cái gì.

Editor: Hy

Thấy con gái ăn hai bát com, Tống Hải vui vẻ hớn hờ nói: “Xem ra những năm này tài nấu nướng của bố không có đi xuống.”

Nhan Khê bỏ đĩa xuống, đứng dậy chuẩn bị thu thập bát đĩa, Tống Hải vội nói: “Tiểu cô nương, rửa chén cái gì chứ, hại da tay, lên lầu chơi đi.” Ông cầm lấy bát đĩa trong tay của Nhan Khê, đi về phòng bếp, vừa nhắc nhở tay của con gái rất tinh quý phải giữ gìn.

Nghe Tống Hải nhắc tới, Nhan Khê theo tới phòng bếp, cùng Tống Hải nói về việc nhà. Tống Hải nói công ty, nói bạn bè của mình, cuối cùng nói, “Con có muốn trước tiên đến công ti làm quen một chút với công việc không, sau này những thứ này đều là của con, cũng nên làm quen dần.”

“Bố, bố còn trẻ lắm,” Nhan Khê cười, “Đợi ngài đến 80 tuổi, lo lắng để con làm người kế nghiệp cũng không muộn.”

Được con gái nịnh nên mặt mày hớn hờ, Tống Hải đem bát vừa rửa bỏ vào tủ chén, nhìn mặt con gái nõn nà thanh tú, trong nội tâm lập tức hào hứng cao ngất, con gái lớn lên ôn nhu yếu ớt, ông làm bố, phải kiểm thật nghiêm tiền, mới có thể để cho con gái có nhiều thứ hơn.

Không thể chờ đợi được muốn con gái ăn bím, Tống Hải thấy Nhan Khê quả thực không có tâm tư đi đến công ti nhà mình làm bà hoàng, chỉ có thể biểu lộ chút mất mát, con gái muốn làm gì thì làm cái đó, ông làm bố vô cùng tân tiến, tuyệt đối sẽ không khoa chân múa tay.

Hai cha con nhiều năm không sống chung, nhưng không khí lại rất hòa hợp. Sáng hôm sau, Nhan Khê ngủ đến chín giờ mới tỉnh, hai cha con cầm thẻ đến tất cả các cửa hàng lục soát, khí thế ngất trời.

Buổi chiều Tống Hải kiên trì muốn dẫn Nhan Khê đi mua đồ trang sức, lí do là con gái của Tống Hải, tuyệt đối không thể để con gái ăn mặc tủi thân được.

Một thân hàng hiệu, trên tay Tống Hải còn đeo đồng hồ kim cương hàng hiệu, vào cửa hàng đá quý, trên mặt viết ba chữ thật to “Coi tiền như rác”, đã được hướng dẫn viên nhiệt tình tiếp đãi.

“Nhan Nhan, nhìn trúng cái gì thì mua, đừng tiết kiệm thay bố.” Tống Hải nhận lí lẽ của nhân viên bung tới uống một ngụm, đem chén cà phê bỏ sang một bên, chỉ vào cái dây chuyền kim cương long lanh tỏa sáng nói: “Cái này đẹp này, Nhan Nhan con thử xem.”

Nhan Khê nhìn cái vòng cổ, vẻ mặt duy nhất là... Tránh.

Loại vòng cổ này, ngoại trừ nơi đặc thù, ai dám mang ra ngoài chứ?

“Bố, con không thích cái này,” đề xuống Tống Hải đang rục rịch túi tiền, Nhan Khê chọn một chiếc nhẫn được thiết kế đơn giản, “Con muốn cái này.”

“Thích thì mua.”

Nhan Khê biết ba hận không thể đem những tiếc nuối của những năm không ở chung, tất cả đều bù lại, cho nên mặc dù mẹ cô để cho cô rất nhiều trang sức, nhưng vẫn thuận theo ý của ba, tới nơi này chọn đồ trang sức.

Nhưng loại này nhìn một cái cũng rất có phong cách của cường hào, quả thật hơi khiêu chiến thẩm mỹ của cô.

“Ánh mắt của lệnh thiên kim thật tốt, đây là thiết kế tháng này của nhà thiết kế giỏi nhất công ti của chúng tôi, mới ra số lượng có hạn, cả nước chỉ có ba chiếc.” Nhân viên khoa trưng khen ngón tay Nhan Khê xinh đẹp, cùng với chiếc nhẫn rất xứng đôi, một bên để cho trợ thủ mang chiếc nhẫn đến cho Nhan Khê thử.

Vừa mới bắt đầu cô ta còn tưởng đây là một vòng luân quần cha nuôi và con gái thường có của nhà hào phú, không ngờ lại là cha con ruột. Có lẽ bởi vì đáng hai người quá chênh lệch, để cho người khác loại trừ quan hệ người nhà của hai người, nhưng nhìn kĩ, khóe mắt và đuôi lông mày của hai người có vài phần tương tự, chỉ là người cha mặt béo, ngũ quan hơi biến dạng.

Đối với Tống Hải mà nói, khen Nhan Khê so với khen ông còn có hiệu quả hơn, cho nên cuối cùng ông còn mua thêm cho Nhan Khê một đôi hoa tai, nhân viên quay đầu khoa trương đem Nhan Khê trở thành tiểu tiên nữ, chớp mắt tự mang theo hào quang các loại.

Nhan Khê nghe xong trên mặt nóng lên, quay đầu nhìn bên cạnh, hi vọng vị nhân viên này đừng khoa trương nữa.

“Nguyên tiên sinh, đây là dây chuyền ngài đặt, xin hỏi ngài có chỗ nào không hài lòng không à?” Quản lí lấy từ hòm sắt ra một hộp gấm, hai tay nhẹ nhàng đưa tới trước mặt Nguyên Dịch.

Nguyên Dịch mở hộp ra nhìn, khẽ gật đầu: “Rất tốt.”

Quản lý thở ra một hơi, đem giấy chứng nhận đưa cho người trợ lý bên cạnh Nguyên Dịch, “Tại đây chúng tôi còn có style đồ trang sức mới của tháng này, nếu Nguyên tiên sinh cần, tôi có thể lấy ra cho ngài lựa chọn.”

“Không cần,” Nguyên Dịch đứng lên, “Mẹ tôi từ trước đến nay yêu thích công ty, nếu các người có kiểu thiết kế mới, có thể đưa sách tuyên truyền cho mẹ tôi, để bà ấy chọn.”

“Nguyên phu nhân có thể thích tác phẩm của cửa hàng chúng tôi, đúng là vinh hạnh của cửa hàng, hôm nay cửa hàng liền phái chuyên gia đưa qua cho Nguyên phu nhân.” Nội tâm quản lý mừng như điên, đứng dậy đưa Nguyên Dịch ra phòng khách quý, lúc đi ngang qua đại sảnh, gặp một người đàn ông trung niên thân hình mập mạp trong tay cầm hai ba túi trang sức, tay kia còn kéo theo một cô gái trẻ xinh đẹp. Cô gái thoát nhìn rất vâng lời, bộ dạng yếu ớt yếu đuối, hiển nhiên người đàn ông bên cạnh rất coi trọng cô, còn khích lệ bảo cô chọn thêm mấy thứ nữa.

Quản lý sớm đã nhìn quen các loại già trẻ phối hợp, đẹp xấu phối hợp, đối với loại chuyện này đã sớm tập thành thói quen, hẩn tự tay làm một động tác mới: “Nguyên tiên sinh, mời bên này.”

Nguyên Dịch đi ở phía trước hơi dừng bước, ánh mắt của anh đảo qua đôi nam nữ cách đó không xa, quay đầu đi nhanh ra ngoài.

Trợ lý bước nhanh theo.

“Nguyên tiên sinh, mời đi thông thả.” Quản lý chào xong, quay người nhìn thấy người đàn ông béo và cô gái trẻ tuổi đi về phía cửa.

“Bố, bố dễ bị người ta lừa như vậy, công ti làm sao có thể phát lên?” Nhan Khê nhìn túi trong tay Tống Hải, đầy đều là tiền nha.

Từ nhỏ đến lớn cô đều không trải qua thời gian khổ cực, mà ngay cả khi còn bé điều kiện trong nhà không tốt, bố mẹ cũng vô cùng nuông chiều cô. Về sau cô cùng mẹ đi thành phố biển, mẹ mở một hàng lang triển lãm tranh, làm ăn rất tốt, thậm trí danh tiếng trong giới hội họa cũng nổi lên, cho nên điều kiện kinh tế của mẹ rất tốt, cộng thêm mỗi tháng bố cho cô không ít tiền, cô chưa từng vì tiền mà khổ.

Không rầu rĩ vì tiền, không có nghĩa là cô thích xài tiền bậy bạ.

“Cái cô nhân viên kia rất tinh mắt, bán đồ rất đẹp, mua nhiều thêm vài món cũng không sao.” Tống Hải cười ha ha mở cửa xe, để cho Nhan Khê ngồi về sau, mình mới đi theo ngồi vào, “Ngày mai bố có họp ở công ti, con ở Bắc Kinh có quen biết bạn bè gì không, nếu không bố xếp một trợ lý đi dạo phố cùng con.”

“Không cần đâu, ngày mai con có hẹn với bạn cùng đi ăn cơm rồi ạ.” Nhan Khê giải thích, “Hồi đại học con có hai người bạn, sau khi tốt nghiệp tới công tác ở Đê Đô, nghe thấy con đến Đê Đô, đã sớm hẹn gặp mặt, bố yên tâm đi, con không nhảm chán đâu.”

“Vậy là tốt rồi,” Tống Hải yên lòng, “Còn nữa trước kia bạn học cấp hai của con, nếu có quan hệ tốt, cũng có thể liên hệ.”

“Đó đều là chuyện nhiều năm trước, làm sao có cách liên lạc,” 15 tuổi cô rời Đê Đô, khi đó cô vừa học nửa năm lớp 10, bây giờ gần chín năm trôi qua, cho dù có mấy bạn bè tốt, nhiều năm như vậy tình cảm đã sớm phai nhạt.

Cô ở Hải Thành học nghiên cứu sinh một môn bình thường, bây giờ học xong, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm gì cho tốt.

Sau khi về đến nhà, Nhan Khê đóng cửa phòng, đem tay đưa vào cổ áo, kéo một cái, đem áo lót từ cổ kéo ra ngoài ném lên giường, đi về phía cái ghế ngồi xuống, mở máy tính ra.

Đăng nhập thông tin software xong, âm thanh nhắc nhở tin tức kêu không ngừng, cô đeo tai nghe, dùng dùng đánh chữ.

Cô là một tay vẽ nghiệp dư, có đôi khi sẽ vẽ một ít truyện tranh post lên Weibo, nhưng có lẽ bởi vì nhiều người trong cuộc sống thực có áp lực rất lớn, trình độ vẽ manga của cô không tính là chuyên nghiệp, nhưng lại khá được hoan nghênh, Weibo không chỉ có gần một triệu người hâm mộ, trước đó vài ngày còn cùng nhà xuất bản kí hợp đồng, mỗi ngày biên tập đều thúc giục cô giao bản thảo.

Trước đó đem một vài đoạn ngắn vừa mới vẽ post lên trên mạng, Nhan Khê không thấy biên tập thúc giục bản thảo nội dung gì, liền mở trò chơi Khách Hộ Đoàn ra, cùng người trong trò chơi xưng huynh gọi đệ, chạy đến vùng thôn quê đuổi giết đối thủ.

Rất nhanh trên thế giới truyền đến tiếng chửi.

“Người mới là nhân yêu (chỉ những người con trai nhưng chơi trò chơi lại giả thành nữ), tỷ tỷ ta là con gái đấy!” Bóc một cây kẹo que nhét vào miệng, Nhan Khê ở Thương Thành mua con dấu theo dõi, tiếp tục đuổi giết người mắng cô.

Đóng trò chơi lại, Nhan Khê mới nhớ tới bản thân còn chưa tẩy trang, liền chạy đến phòng vệ sinh rửa mặt cho sạch sẽ, đắp một cái mặt nạ rồi bắt đầu lướt Weibo.

Cách lúc cô post một đoạn manga ngắn đã hơn một giờ, Weibo đã phát qua 5 6 trăm cái, bình luận đến 2 3 nghìn cái, bên trong phần lớn là gào gộc, cũng có mấy cái phê bình cô trình độ không tốt, nhưng bị nhóm fans náo loạn của cô đẩy cho trở về.

Đọc mấy cái bình luận đứng đầu, Nhan Khê dùng chế độ loa ngoài gọi điện cho bạn tốt Đào Như.

“Đại Hà!” Rất nhanh điện thoại được tiếp, Đào Như lớn tiếng nói, “Rốt cuộc mày cũng gọi điện cho tao rồi, chị đây thiếu chút nữa là nghĩ mày bị mất tích đấy.”

*Đại Hà là cách gọi thân mật của Đào Như với Nhan Khê, nghĩa là “sông lớn” trái nghĩa với tên mọi người hay gọi Nhan Khê là Tiểu Khê (suối nhỏ).

“Mất tích cái gì,“ Nhan Khê kéo mặt nạ ra, nhẹ nhàng vỗ mặt, “Ngày mai đi ăn cơm đi, mày mời khách.”

“Mày đến Đê Đô rồi hả?” Giọng của Đào Như mang theo vài phần vui mừng, “Được rồi, đúng lúc ngày mai tao nghỉ, gọi thêm Dương Mẫn, ba người chúng ta tụ họp một phen.”

Hai người nói chuyện một lúc, Đào Như do dự một chút, “Mày định ở lại Đê Đô để phát triển công việc hả?”

“Ừ,“ Nhan Khê dùng tay rút lấy túi giấy, đến phòng vệ sinh rửa sạch mặt mũi và tay, “Mẹ tao mất rồi, tao về Đê Đô làm việc, còn có thể giúp bố tao nữa.”

“Vây cũng tốt, về sau chúng ta lại có cơ hội gặp mặt nhiều hơn rồi.” Đào Như không muốn Nhan Khê nói đến chuyện buồn của mình, cho nên chuyển hướng đề tài, hai người trò chuyện một lát rồi mới cúp điện thoại.

Rạng sáng ngày hôm sau, lúc Nhan Khê tỉnh lại, Tống Hải đã không còn ở nhà, trên bàn có để bữa sáng ông vừa làm xong.

Nhan Khê ăn sáng xong, lên tầng đổi một bộ quần áo, sau khi trang điểm xong mới ra khỏi nhà.

Trong gara đỗ một chiếc xe Coupe màu đỏ, là Tống Hải cố ý chuẩn bị cho con gái, Nhan Khê mở cửa xe ngồi lên, độ cao của ghế dựa vừa vặn thích hợp, lái cũng rất thuận tay.

Có thể thấy được Tống Hải chuẩn bị chiếc xe này đã tốn rất nhiều công sức.

Mặc dù ba người bạn tốt đã hơn một năm không gặp, nhưng sau khi ngồi chung một chỗ, một chút mất tự nhiên cũng không có, giống như ba người họ chưa từng chia lìa.

“Ê, chúng mày nhìn cái này xem,“ Dương Mẫn đưa di động vào chính giữa.

Nhan Khê dướn cổ lên xem, là một tập hợp gần 20 thanh thiếu niên lưu hành dáng vẻ văn chương.

Trong đó có một tấm có tạo hình rất lạ, tóc nhuộm giống như đèn xanh đèn đỏ của cột đèn giao thông, tóc dài thẳng tắp, tạo hình này khiến cho người khác liếc nhìn một cái liền không thể quên được.

“Mười năm trước, trường học của chúng ta có một ít thiếu niên bất lương yêu thích loại phong cách này,“ Nhan Khê chỉ vào màn hình di động, “Trước kia ở trường cấp ba của tao có một đứa học sinh cá biệt, nhuộm tóc một chỗ xanh một chỗ đỏ, tao leo lên tường liền nhìn thấy.”

“Sau đó thì sao?” Đào Như cảm thấy hứng thú hỏi, năm đó lưu lại loại học sinh dám có kiểu tóc này, phần lớn học sinh khác đều không dám chọc vào.

“Sau đó, cũng không có sau đó,“ Nhan Khê một tay chống cằm, nhớ lại năm xa xôi đó, “Tao còn chưa nói gì, liền có hai ông thầy đi tới, quát hấn đừng có bắt nạt tao, cho đến khi tao đi xa, hấn vẫn còn bị hai ông thầy đó vây quanh.”

Dương Mẫn và Đào Như nhìn khuôn mặt vừa vô tội vừa mềm yếu của Nhan Khê, lại không phản bác được lời nào.

“Năm đó mày... Leo lên tường rào làm cái gì?”

“Đương nhiên là trốn học rồi.” Nhan Khê hùng hồn trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Tuổi còn nhỏ mà không lo học hành cho tốt, yêu đương sớm cái gì?!

Editor: Hy

“Vây sau đó mày có trốn học thành công không?” Đào Như nhìn Nhan Khê chân yếu tay mềm, thật sự không thể nào tưởng tượng được, cô dựa vào cái gì mà leo được qua tường.

“Không.” Nhan Khê lắc đầu, hôm đó là ngày bố mẹ cô làm thủ tục li hôn, cô muốn đi ngăn cản bọn họ lại. Khi đó cô không hiểu chuyện, chỉ cảm thấy chuyện cha mẹ li hôn là không thể nào chấp nhận được, nhưng lại hoàn toàn không nghĩ tới, hôn nhân không có tình yêu, đối với hai bên vợ chồng đều là tra tấn cả. Cho nên ngày đó cô leo tường không thành công, có lẽ cũng là một chuyện tốt.

Thấy Nhan Khê hình như cũng không muốn nói thêm về chuyện năm ấy, Đào Như cũng không hỏi nhiều thêm nữa, quay đầu nói về các loại tin đồn giải trí.

Dương Mẫn đi làm ở một nhà mạng truyền thông, biết nhiều tin đồn hơn so với Đào Như và Nhan Khê, nói tới tin đồn của một số tiểu thụ trong showbiz, làm cho Nhan Khê nghe rất nóng nhiệt.

“Đại Hà, tướng mạo này của mày mà đi casting nữ chính của phim khổ vì tình, ngược lại rất thích hợp đấy.” Dương Mẫn liếc nhìn Nhan Khê, “Chỉ là tính cách không quá thích hợp mà thôi.”

“Chính là cái loại, chồng ngoại tình hoặc là rảnh rỗi chơi bời lêu lổng, còn phải nhẫn nhục chịu khó chăm sóc người nhà cực phẩm của hần ta, dạy dỗ con gái, tạo phúc cho tất cả mọi người, tra tấn chính mình, mấy năm sau để cho con gái vứt bỏ thành kiến với bố, cuối cùng cả nhà nữ chính đều đoàn viên đấy à?” Nhan Khê một hơi tổng kết ra sự tình tụy của nữ chính trong phim khổ vì tình, ngửa mặt lên trần nhà mở mắt xem thường, “Tao cũng chẳng phải là loại đầu óc có bệnh.”

“Xem ra mày đối với loại phim này giải nghĩa rất nhanh nha,“ Dương Mẫn bị cách tổng kết của Nhan Khê làm cho chọc cười, “Theo như thói quen của mày, khả năng sẽ đem nữ chính tiểu bạch diễn thành nữ phụ độc ác mất, cuối cùng tập cuối nữ chính bị vạch trần các loại tâm cơ.”

“Mày đánh giá nó quá cao,“ Đào Như nhướn mày, “Nếu nó có loại đức hạnh này, cũng chỉ có thể dựa vào mặt mà lừa gạt người, chỉ số thông minh thì hơi lo lắng một chút, nhiều nhất cũng chỉ là cái bìa đồ đạc.”

“Này, chúng mày đủ rồi nhá,“ Nhan Khê gạt đầu một cái xuống bàn, “Chúng ta đã hơn một năm không gặp, chúng mày thấy tao không đến ôm nhau nhiệt tình thì thôi, còn tới dè bieu tao, có loại khuê mật(bạn thân của con gái thường gọi là khuê mật) như chúng mày sao?”

“Đừng bao giờ dùng từ khuê mật này để hình dung bọn tao,“ Dương Mẫn cự tuyệt lia lịa, “Bây giờ từ khuê mật này, ở trên mạng đều bị bôi đen thành cặn bã rồi.” Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, ở diễn đàn trên mạng bắt đầu lưu hành các loại bài viết “Tôi bài phục cực phẩm khuê mật kia” “Khuê mật làm người thứ ba giữa tôi và bạn trai”, giống như giữa con gái với nhau không có tình hữu nghị thực sự, cùng một chỗ chính là ganh đua so sánh với nhau, dường như không nhìn được người khác tốt hơn mình.

Mới nói đến đây, chợt nghe thấy một tràng pháo tay cách đó không xa.

Ba người đồng loạt quay đầu lại, liền thấy một người phụ nữ có mái tóc dài hất ly cà phê vào một người phụ nữ tóc ngắn.

“Không nghĩ đến mày lại là người như vậy, mấy năm nay tao thực sự là bị mù mắt!”

Nhan Khê ngượng ngùng thu hồi ánh mắt, nghiêng đầu nhìn Dương Mẫn, Dương Mẫn ho khan một tiếng, cúi đầu yên lặng uống cà phê.

Cãi vã cách đó không xa, rất dễ truyền tới tai của ba người, có lẽ là người phụ nữ tóc ngắn cướp bạn trai của người phụ nữ tóc dài, mà hai người này lại là bạn tốt nhiều năm.

Sau khi người phụ nữ tóc dài cãi vã xong, một bên lau nước mắt một bên đi ra ngoài, cô ta quá mức kích động, không cẩn thận đụng phải góc bàn, ngã xuống đất.

Nhan Khê đem chân thu trở về, muốn đi đỡ người phụ nữ ngã ở trước mặt mình, lại sợ đối phương sẽ càng ngượng ngùng, do dự một chút, vẫn giữ tay ra đỡ đối phương lên.

“Cám ơn.” Người phụ nữ tóc dài rất nhanh từ trên mặt đất bò dậy, cô ta ngẩng đầu nhìn thấy mặt của Nhan Khê, sắc mặt có chút biến đổi, nhanh chóng nói cảm ơn lần nữa, rồi cúi đầu vội vàng rời khỏi quán cà phê.

Sau khi người phụ nữ tóc dài rời đi, người phụ nữ tóc ngắn cũng đứng dậy đi ra ngoài, cô ta đi qua bàn của Nhan Khê, đột nhiên ngừng bước chân.

“Tổng Nhan?”

Nhan Khê không ngờ đến, cô chỉ là một người qua đường vô tội, tại sao cũng có thể dính dáng đến người trong cuộc được?

Cô cẩn thận nhìn người phụ nữ tóc ngắn này, trong đầu một chút ấn tượng cũng không có.

“Nhiều năm không gặp như vậy, cô vẫn có dáng vẻ như này.” Ngữ khí của người phụ nữ tóc ngắn hơi kì quái, dường như không coi trọng hình dáng yếu ớt này của Nhan Khê, hay là bởi vì hai người từng quen biết, cô ta nói xong lời này, liền quay người rời đi.

Nhan Khê sững sờ nhìn bóng lưng của cô ta, thật lâu sau mới hoàn hồn lại: “Tao làm sao, trừ chọc xong liền bỏ chạy, nhìn tao để bắt nạt lắm phải không?”

“Mày quen à?” Đào Như và Dương Mẫn cũng cảm thấy việc này có chút không hiểu.

Nhan Khê lắc đầu: “Không có ấn tượng.”

“Có lẽ là bạn học tiểu học, bạn học cấp hai chẳng?” Dương Mẫn nhớ Nhan Khê từng nói qua với bọn cô, cô ấy là học kì hai của lớp mười mới chuyển từ Đé Đô đến trường của Hải Thị.

“Nhiều năm như vậy, tướng mạo trước kia của bạn học phần lớn đều thay đổi, làm sao tao nhớ được.” Nhan Khê buông ly cà phê, “Được rồi, dù sao cũng không quan trọng, còn không bằng đi dạo phố mua cái gì đó thú vị.”

“Mày đúng là lười hoạt động nào,” Đào Như đã sớm nhìn thấu bản tính của Nhan Khê, “Đi thôi, tao mới phát lương không lâu, đúng lúc trong tay có tiền.”

Con gái có quan hệ thân mật chơi cùng nhau, không đi mua đồ, không đi ăn đồ ăn ngon, không tìm tin đồn để nói chuyện, cũng không ngại nói với nhau là bạn tốt. Ba người đi giày cao gót, xách túi từ cửa hàng tổng hợp đi ra, lại đi tới phố đồ ăn ăn tới lúc bụng căng tròn, mới nhớ tới chuyện ăn thì dễ dàng nhưng chuyện giảm cân thì rất khó.

“Nhan Đại Hà, dạ dày của mày là động không có đáy à?” Đào Như xoa xoa cái bụng nhỏ của mình, mắt lại nhìn bụng dưới bằng phẳng của Nhan Khê, rốt cuộc không nhìn được mà chọc mấy cái trên bụng của cô, “Thời gian không còn sớm, tao cũng phải về, ngày mai còn phải tới công ti quẹt thẻ đi làm. Cấp trên của tao là lão già rất nghiêm khắc, nếu như đến trễ, chuyên cần tháng này của tao coi như đổ sông rồi.”

“Chúng mày ở đâu, tao đưa về.” Nhan Khê nhìn thời gian, “Dù sao tao cũng không cần đi làm.”

“Mày mua xe rồi hả?” Dương Mẫn hiếu kì hỏi.

“Bố tao mua đấy.” Nhan Khê cười đến cong cả mí mắt, “Bây giờ tao cũng coi như là ăn con gà giàu ăn bám bố rồi.”

“Tao đi, Nhan Đại Hà mày đúng là không biết xấu hổ, phú nhị đại (người giàu có ở thế hệ thứ hai) mà không biết xấu hổ lại để tao mời khách, lương tâm của mày đâu!” Đào Như nhướn mày, ra vẻ tức tối nói, “Lần sau mày phải mời khách.”

“Đúng, hơn nữa còn phải là bit tết bò cao cấp nhất, tôm biển châu Úc, tổ yến nhân sâm tất cả tao đều muốn,” Dương Mẫn bổ sung nói, “Ăn một phần, còn phải mang đi một phần!”

Nhan Khê cười hi hi cùng hai người đi tới chỗ gửi đồ để lấy đồ, rồi mang hai người đến gần bãi đậu xe, sau khi hai người bạn thấy xe của cô, cô lại bị bạn bè thu thập thêm một bữa ăn nữa.

Chỗ ở của Dương Mẫn tương đối gần, Nhan Khê đưa Dương Mẫn về trước, rồi sau đó đến Đào Như.

“Đại Hà, “Sau khi Đào Như xuống xe, có chút do dự liếc nhìn Nhan Khê, “Mày thực sự muốn định cư ở Đé Đô?”

“Đúng vậy,” Nhan Khê nở nụ cười, “Mày thì sao, chuẩn bị một mực ở lại Đé Đô phát triển sao?”

“Đương nhiên, tao là nhân viên của tổng công ty Trường Phong, bao nhiêu người đang chen chúc còn không vào được,” Đào Như nói tiếp, “Nói không chừng vài năm nữa tao bắt tay vào cuộc sống cao điểm, cưới một chàng đẹp trai giàu có.”

“Đến lúc đó nhớ để tao ôm một bắp đùi nha,” Nhan Khê cười khúc khích, “Vây mày nghỉ sớm đi, tao không quá rầy rầy mày.”

“Ừ,” Đào Như vẫy tay với cô, đi mấy bước, xoay người lại thấy chiếc coupe đỏ lưu loát chạy, trong ngõ lại không phải rộng, cười một tiếng.

Nhan Khê về đến nhà phát hiện Tống Hia còn chưa về, vì vậy nấu một nồi cháo thịt nhỏ, nếu như Tống Hải ở bên ngoài uống rượu hoặc chưa ăn cơm, cũng có thể làm ấm dạ dày.

Dùng đi động đặng kí phần mềm trò chuyện, biên tập thức giục bản thảo nhảy tới nhảy lui, cô thờ dãi, trả lời lại đối phương.

Tiểu Khê lưu (dòng suối nhỏ chảy): năm ngày sau nhất định giao bản thảo, không giao thì em sẽ béo lên mười cân.

Cô tưởng đối phương không online, nào ngờ chưa được một phút, tin của đối phương liền vèo vèo truyền tới.

Mình Minh: Chị lớn của tôi ơi, rốt cuộc em cũng online rồi.

Nhan Khê thấy tin nhắn không ngừng gửi đến, tất cả đều liên qua tới tuyên truyền, liên quan tới trang bìa, thậm chí còn có dự thảo thiết kế xung quanh. Chuyên ngành đại học của cô và phương tiện truyền thông miễn cưỡng có chút liên quan, cho nên cũng hiểu được chút ít.

Cùng biên tập bản bạc một chút về tuyên truyền sách, Nhan Khê tắt trang nói chuyện, mở Weibo ra, liền thấy trong thư riêng có mấy công ty tìm cô để giúp quảng cáo sản phẩm, cô tắt tin nhắn riêng, không ngó ngang gì tới đối phương nữa.

Nhìn một cái liền thấy không phải là công ty đứng đắn gì, cô lại không thiếu tiền, không thể làm cái chuyện nói giáo cho giật này được.

Mặc dù Weibo của cô chỉ có gần một triệu fans, nhưng đều là fans tự tới, không phải là bỏ tiền ra mua, cho nên trong mắt của một số giám đốc

marketing, còn có chút ít giá trị. Gần đây không chỉ có doanh nhân tìm cô, thậm chí còn có ba bốn ban nhạc của showbiz tìm cô, để cho cô lăng xê giúp một số bài hát.

Lúc không có chuyện gì làm, cô thích nghe tin đồn, nhưng cô lại không thích tham dự vào mấy cái tin đồn đó, cũng không có ý định lôi kéo tin đồn gì, cho nên lạnh lùng từ chối.

Lướt Weibo một lúc, đầu Weibo của cô xuất hiện một nữ nghệ sĩ đang rất nổi.

Nhìn như là một bài bình luận, nhưng thực tế trong lời nói đều nói nữ nghệ sĩ đang nổi này có bối cảnh lớn bao nhiêu, cũng có quan hệ với cả nhĩ công tử của tập đoàn nổi tiếng Trường Phong.

Tập đoàn Trường Phong là một doanh nghiệp lớn nổi tiếng ở trong nước, gần như là không người nào mà không biết không người nào mà không hiểu, chỉ cần diễn viên nam hoặc cô gái nào đó có quan hệ với loại công tử nhà giàu này, đều có thể lên không ít các trang bìa. Đều dùng chút ít thủ đoạn để truyền thông, hò hét người qua đường biết chút ít là tốt rồi, hơi hiểu chút thôi cũng được, đều là đang xem chuyện cười.

Nhưng người ta là nữ nghệ sĩ đấy, đều sẽ nghĩ hết mọi biện pháp để truyền thông lăng xê, càng tranh thủ được nhiều tài nguyên hơn, cô chỉ vừa mới tốt nghiệp nghiên cứu sinh, lại ở nhà không có việc gì làm, ngoại trừ chơi game thì lại lướt Weibo, có phải hơi tẻ nhạt hay không?

Mặc dù cô là phú nhị đại, thì cũng muốn làm một phú nhị đại có lí tưởng.

Không bằng trước mắt mình đặt ra một mục tiêu nhỏ, tìm một công việc để làm?

Nhan Khê ở nhà chờ vài ngày, về các bản thảo còn thiếu đem giao cho biên tập đang ngày ngày thúc giục, sau đó vui mừng dường như ở trong trò chơi hành hạ được tên kẻ thù nào đó, cả người sáng khoái mà tắt game, bắt đầu lướt Weibo.

Ở trên Weibo cô thấy một cái video rất hấp dẫn, bên trong có hai cô gái đang mắng nhau, làm cho vô số người qua đường dừng lại xem.

Hai cô gái này có chút quen mắt, lần trước lúc cô tụ tập bạn bè, từng thấy qua ở quán cafe.

Trong video hai người vẫn còn đang cãi vã, thỉnh thoảng lại văng vài câu thô tục ra.

“Mày mắng tao đê tiện, vậy mày so với tao thì tốt hơn chỗ nào? Lúc học lớp 10, lúc cậu hotboy nhờ mày đưa thư tình cho Tống Nhan, mày vụng trộm đem thư tình ném vào nhà vệ sinh, mày tưởng tao không biết chuyện này à!”

Nhan Khê:

Lúng túng, hai người này mắng nhau nhiệt tình ở trên video, lại không quên để cho cô cùng trúng một phát súng à? (kiểu nằm không cũng trúng đạn ý =))

Lớp 10 thì mới có mấy tuổi?

Còn nhỏ tuổi mà không chịu lo học hành, yêu đương sớm cái gì chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Loại hành vi bây giờ của chúng ta, có phải gọi là ôm đùi hay không?

Editor: Hy

Nhan Khê thấy bình luận ở phía dưới có vô số người đầu khổ chuyện hotboy và Tống Nhan, cô vô cùng vui mừng khi mình đã sớm sửa lại tên, mặc dù cô muốn tìm một chút sự nghiệp để thành công, nhưng tuyệt đối không muốn mượn cái hiện trường cãi nhau này để nổi danh.

Tắt video, Nhan Khê cố gắng nhớ lại xem hotboy năm đó của trường là ai, nghĩ cả nửa ngày cũng không có chút ấn tượng nào. Chỉ nhớ là, chàng hotboy này hình như vô cùng có tài hoa, ở tạp chí của trường có nói một bài thơ, nữ sinh trong giờ ra chơi thỉnh thoảng sẽ nói hotboy thế này hotboy thế kia. Nhưng cũng chỉ vờ vờ như vậy, tinh lực của mọi người chủ yếu dồn hết lên việc học, dù hotboy có dễ nhìn đi nữa, cũng không bằng sức hấp dẫn của kì thi đại học.

Sáng sớm hôm sau, Dương Mẫn đang đi làm ở công ty truyền thông liền gọi điện cho cô, nói chuyện chính là về cái video hấp dẫn này.

“Đại Hà, Tống Nhan ở trong miệng hai người kia, không phải là mày đấy chứ?” Bên kia điện thoại, Dương Mẫn cười nhẵn tâm, “Lần trước tao nói sai

rồi, mày không nên đi diễn nữ chính của phim khổ tình, hẳn là nên đi diễn Mary Sue, chỉ là tướng mạo hơi kém một chút.”

“Cút cút cút,“ Nhan Khê mở loa ngoài, đem bàn phím gõ cật lực, “Tao đang bận rộn đây này.”

“Bận rộn cái gì, đánh phỏ bản à?”

“Ừ.”

“Phụ nữ đại độc ác,“ Dương Mẫn ở bên kia hâm mộ ghen tị, “Mày ngày ngày ở nhà không nhàm chán à, không bằng tìm việc mà làm.” Trong lòng cô ấy biết rõ, dùng tướng mạo và năng lực của Nhan Khê, muốn tìm một công việc hợp ý cũng không phải quá khó.

Một chiều liền đem kẻ thù đến điểm phục sinh, Nhan Khê thoát khỏi trò chơi, “Tao cũng có ý này, nhưng gần đây tao có hợp tác với một nhà xuất bản nhưng chưa hoàn thành bản thảo, tạm thời công việc không thể gấp.”

Dương Mẫn biết chuyện Nhan Khê ở trên mạng đăng truyện manga: “Manga kia đều là tâm huyết của mày, bây giờ sức nóng của mày lại đang cao, cũng có thể thử phát triển cái này.”

“Sở thích thì còn được, chứ ăn chén cơm này tao vẫn hơi chột dạ, trước tiên đem xử lý chuyện này đã, nếu thực sự không được tao còn có thể về nhà ăn bám.” Trong lòng Nhan Khê hiểu, mặc dù mẹ cô ở trong giới thư họa có chút tên tuổi, nhưng cô là con gái bà, không thể kế thừa được tài năng là linh khí của thế hệ trước. Lúc đó mẹ cô cố ý bồi dưỡng tố chất nghệ thuật của cô, nhưng cô thực sự không phải người phù hợp, liền buông tha.

“Tao còn tưởng mày sẽ nói, mày muốn tự do, mày không muốn bị loại trói buộc của công ty trong nhà này.” Dương Mẫn đã sớm quen tính không biết xấu hổ của Nhan Khê, “Được rồi, có chuyện gì thì gọi cho tao, lão đại muốn đi qua đây để kiểm tra, tao cúp trước.”

Nhan Khê cúp điện thoại, nhìn màn hình di động tối đen mà ngẩn người, hai người bạn tốt này của cô hay gọi điện cho cô, chỉ sợ là lo cô một mình ở đây sẽ nhàm chán. Ở trong tường tượng của người bình thường, cô luôn đi theo mẹ, sau khi mẹ mất thì trở lại bên cạnh bố, bố thì còn có công ty của ông, nói không chừng đối với đứa con gái nhiều năm không gặp này đã không còn quan tâm nữa, thậm chí ngay cả ngày cũng không thấy mặt mũi đâu cả.

Những lo lắng của bạn cô đều biết cả, nhưng cho dù cô nói bố cô đối với cô rất tốt, bọn họ cũng nhất định không tin, nói không chừng còn nghĩ cô đang miễn cưỡng cười vui.

Loại hiểu lầm này, quả thực không thể giải thích rõ ràng được.

“Nhan Nhan, nhanh xuống ăn cơm đi con.” Tổng Hải ở dưới nhà hồ lên, “Bố nấu món canh mà con thích đây này.”

“Con xuống đây.” Đi dép vào, Nhan Khê mặc áo ngủ, tóc tai bù xù đi xuống dưới nhà.

Sau khi ăn cơm xong, Tổng Hải nhìn sắc mặt của con gái: “Nhan Nhan, ngày kia con có bận gì không?”

“Ngày kia à?” Nhan Khê lắc đầu, “Không có, bố có chuyện gì sao à?”

“Là như này, ngày kia là sinh nhật vợ của một người có tiếng trong giới kinh doanh, mấy năm nay bố lẫn lộn cũng có ít quan hệ, đã nhận được một cái thiệp mời đi dự tiệc, nếu như con không bận, có thể cùng bố tham gia góp vui, biết thêm được mấy người bạn cùng tuổi.”

Nhan Khê vốn là sừng sốt một chút, sau đó lập tức gạt đầu nói: “Vâng ạ.”

Tổng Hải đã sớm muốn đi cùng với đứa con gái xinh đẹp của mình, thấy Nhan Khê gạt đầu, nhất thời cười không thấy mặt trời đâu, “Đến lúc đó không cần quá căng thẳng, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, có chuyện gì thì tìm bố.”

Loại trường hợp quan trọng như này, không phải nên nhắc nhở cô cẩn thận lời nói và việc làm sao?

Nhan Khê im lặng nhìn bố, khó trách mẹ cô kiên trì muốn mang cô theo, đại khái là sợ bố cô sẽ dạy cô thành đứa trẻ không phép tắc.

Hôm sau trợ lý của Tổng Hải đưa đến mấy bộ lễ phục và phụ kiện, chỉ là màu sắc không phải đỏ thắm thì cũng là tím đậm, mặc dù rất hoa lệ, nhưng lại không phù hợp với tuổi của cô. Nhan Khê đối với phong cách thẩm mỹ của bố đã hoàn toàn tuyệt vọng rồi, cuối cùng cô tự mình chọn một bộ lễ phục cải tiến thành lễ phục ngắn, thậm chí còn chọn giúp Tổng Hải một bộ âu phục và đồ phối hợp.

Thấy con gái không quá thích lễ phục mà mình chọn, Tổng Hải có chút mất mát, nhưng thấy con gái còn cố ý chọn quần áo cho mình, ông lại cao hứng trở lại.

Vì không muốn mất mặt, hai bố con cô đi đến khách sạn bằng chiếc ô tô xa hoa nhất, ngừng đầu ưỡn ngực mà đi vào khách sạn.

“Bố, bố có quen với chủ tịch tập đoàn Trường Phong sao?”

“Không quen.” Tổng Hải thành thực lắc đầu, “Công ty của chúng ta chỉ hợp tác qua với một chi nhánh của ông ta, bố cùng với mấy người ở đây có quen biết, cho nên mới lấy được tấm thiệp mời này.”

Nhan Khê im lặng một lát: “Hành vi bây giờ của chúng ta, có phải gọi là ôm đùi hay không?”

“Nha đầu ngoắc lại suy nghĩ vớ vẩn cái gì vậy,” Tổng Hải cười hì hì, mặt béo ục ịch như quả bí đỏ, “Chúng ta làm sao có khả năng ôm đến bắp đùi của chủ tịch Trường Phong được, chúng ta đây chỉ có thể coi là đến góp vui thôi.”

“Cũng đúng,” Nhan Khê nghĩ, nhà bọn họ nhìn như là có tiền, nhưng trên thực tế ở cái khu vực Đê Đô này, không tính là gì cả, lần này có thể tham gia tiệc sinh nhật của Nguyên phu nhân, cũng đủ để thôi họ lên mấy tháng rồi.

Đến địa điểm tiệc, Nhan Khê ôm lấy cánh tay của Tổng Hải mà đi vào sân khấu, chỗ này người đến người đi, có rất nhiều khách mới đã đến rồi, trong đó nam nữ đi lại, giống như là chỗ danh lợi chói mắt, Nhan Khê nắm chặt túi xách, mắt nhìn Tổng Hải không nói chuyện.

Tổng Hải vỗ nhẹ cánh tay cô, đi về phía trước mấy bước, liền có người quen đến chào hỏi.

“Lão Tổng, cô bé này là?” Người đến toàn thân mặc đồ tây đi giày da, trên mặt có ý cười vô cùng thân thiết, ánh mắt nhìn Nhan Khê giống như là một trưởng bối ôn hòa.

Người làm ăn, phần lớn có tình cảm giao thương rất tốt, cho dù hắn có hoài nghi thân phận của Nhan Khê, nhưng tuyệt đối sẽ không nói ra nửa điểm làm người khác bất mãn.

“Đây là đứa con gái của tôi, mới tốt nghiệp nghiên cứu sinh,” Tổng Hải ngoảnh đầu nhìn Nhan Khê, “Nào, Nhan Nhan, đây là chú Diêu tổng giám đốc của công ty Thụy Long.”

“Cháu chào chú Diêu,” Trong đầu Nhan Khê suy nghĩ một chút, rốt cuộc cũng nhớ tới người này làm cái gì, “Đồ dùng văn phòng mà công ty chú Diêu sản xuất dùng rất tốt, cháu và bạn học thường hay mua sản phẩm của quý công ty đấy ạ.”

“Hóa ra hiền nữ đây là một trong những khách hàng của công ty chúng tôi,” Ông chủ Diêu cao hứng nắm tay Nhan Khê, dùng giọng điệu nói đùa nói, “Thất kính thất kính rồi.”

Ông ta ngược lại ngờ tới, người béo lùn chắc nịch như Tổng Hải lại có một cô con gái mảnh mai như này, ông nắm tay cô bé này, cũng không dám dùng sức, chỉ sợ không cẩn thận mà bóp nát tay của cô.

Thấy khuôn mặt của Tổng Hải tràn đầy tự hào, ông chủ Diêu nhìn không được mà nghĩ, khó trách Tổng Hải ly hôn nhiều năm như vậy mà không tái hôn, vợ trước của hắn nhất định nhìn rất xinh đẹp, gen cũng rất mạnh, bằng không thì làm sao sinh ra được một cô con gái thế này.

Tổng Hải cũng không để ý tới ý nghĩ của người khác, dẫn Nhan Khê đi khoe khoang với bạn bè một lượt, sâu trong lời nói ra ý là, con gái của ông thông minh, học giỏi, lại còn xinh đẹp nữa.

Nếu như nói Nhan Khê vốn chỉ có 7 phần sắc đẹp, nhưng có đồ trang điểm và Tổng Hải làm cho nổi bật, vẻ ngoài của cô cứ thế mà được nâng cao lên 9 phần, mặc dù ở trong tiệc không tính là chiếm vị trí thứ nhất, nhưng ít nhất cũng có thể làm hai mắt của người khác tỏa sáng. Cộng thêm miệng của cô lại vừa ngọt vừa khôn khéo, bị Tổng Hải mặt dày khoe khoang về con gái, cũng chỉ có thể mặt mày vui vẻ mà khen Nhan Khê một phen, thậm chí còn có người mê muội mở mắt nói khoác, khen Nhan Khê có nét của bố cô.

“Dáng dấp của lệnh thiên kim rất khá, ánh mắt có vài phần ý vị giống với Tổng tiên sinh.”

Quả thực là không lời được ra chỗ nào giống nhau cả, cũng chỉ có thể nâng cao tinh thần ý vị thôi.

Nhan Khê cười đến hợp lòng người, nhưng trong lòng lại nghĩ, không hổ là một lũ người danh lợi, nói khoác mà cũng có thể chân thật như vậy.

Tổng Hải tuy ở trước mặt con gái thì ruột để ngoài da, nhưng ở bên ngoài thì lại luôn để một khuôn mặt khôn khéo, mặc kệ là có quen biết hay không, cuối cùng Tổng Hải vẫn có thể cười và nói vài câu, cho dù không thể hợp tác với nhau, ít nhất nhìn thấy nhau cũng có chút quen mặt.

Điều Nhan Khê có thể làm, chính là không kéo chân chân bố mình (không làm liên lụy đến bố), thấy một người phụ nữ 40 tuổi thì gọi chị, thấy một phụ nữ 60 tuổi thì gọi dì, lúc đối phương uốn nắn, thì khuôn mặt bày ra biểu tình “Tôi không tin, chị/dì rõ ràng còn rất trẻ”, cố gắng lấy được thiện cảm của phái nữ.

Đại khái khuôn mặt của cô rất có tính lừa gạt, cho nên tiệc rượu còn chưa chính thức bắt đầu, cô đã thành công làm quen được với mấy người phụ nữ ở đây.

Không bao lâu, một đôi vợ chồng trung niên xuất hiện dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, người đàn ông có vẻ hơn 40 tuổi, người phụ nữ đang khoác tay của ông ta, thoạt nhìn có cảm tình vô cùng tốt.

Người phụ nữ khuôn mặt trái xoan, làn da trắng nõn, khóe mắt chân mày đều là ý cười, vẻ đẹp đầy đủ để người khác xem nhẹ tuổi tác của bà.

Nhan Khê không kim được mà nhìn người phụ nữ này thêm mấy lần, trong đáy mắt che dấu ý tán thưởng.

Cô đoán không lầm, đây chính là chủ tịch tập đoàn Trường Phong cùng phu nhân, hai người toàn bộ hành trình đều sát vai bên nhau và cùng cho cún ăn, trong lời nói và việc làm đều là tình cảm ôn nhu. Nhan Khê ngồi ở bàn rượu bên cạnh, nhìn đôi vợ chồng đang ôm nhau, nhìn không được mà lộ ra vài ý cười.

Hai vợ chồng rải hết thức ăn cho cún, liền cùng hai người con trai lên trên sân khấu.

Kết tinh của tuần nam và nữ như vậy thì hẳn sẽ rất dễ nhìn, hai người con trai của nhà họ Nguyên đều eo hẹp vai rộng chân dài, bọn họ mặc lên người bộ âu phục được đặt riêng thì càng thêm phần mê người.

Tướng mạo của anh cả nhà họ Nguyên thì đoán chính, thoát nhìn vô cùng nghiêm túc, là một người đàn ông đứng đắn nghiêm cẩn.

Dáng dấp của người em so với người anh thì còn tốt hơn, nhưng khoe mắt hơi xếch, sống mũi thẳng tắp, còn có bờ môi hơi mỏng, cho người khác một loại cảm giác không tốt để sống chung, hơn nữa còn là loại không biết quan tâm người khác.

Nhan Khê nghiêng đầu che miệng hỏi bên tai của Tống Hải: “Bố, người thừa kế của nhà họ Nguyên là người anh hay người em?”

Tống Hải lắc đầu, cúi đầu nói nhỏ với con gái: “Loại bí mật của nhà giàu này, làm sao bố của con có thể biết được?” Loại nhà giàu đẳng cấp như Nguyên gia, có thể có tin đồn, nhưng tuyệt đối sẽ không để cho chuyện riêng trong nhà truyền ra, trở thành chủ đề nói chuyện của người khác.

Nhan Khê: ...

Đúng là đạo lý đúng đắn.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5: Khen ngợi bố cô, để cho cô có cuộc sống của người được hậu thuẫn.

Editor: Hy

Toàn bộ bữa tiệc sinh nhật rất náo nhiệt, lúc Nguyên tiên sinh và vợ của ông ta đi mời rượu, Nhan Khê cầm một chiếc ly có đế cao, hướng về bốn phía mà nhìn một cái, gần như tất cả mọi người đều mang khuôn mặt sáng lạn tươi cười, tựa như thật tâm thật ý vui về cùng chủ nhà.

Chỗ của người làm ăn, thật thật giả giả khó mà nói được, nhưng mọi người đều là người tài giỏi, mỗi người bung một khuôn mặt tươi cười đến để kết giao đồng hành, đều không dễ dàng gì. Nhan Khê hơi hiểu tại sao cuối cùng bố mẹ cô lại lựa chọn ly hôn, bố cô là một thương nhân, mẹ cô lại là một người yêu thích nghệ thuật yên tĩnh, cuối cùng hai người bỏ qua cho nhau, không hành hạ lẫn nhau nữa, trái lại là một lựa chọn tốt.

Khi đó bố cô còn trẻ, cũng hết sức đẹp trai, bằng không thì năm đó đã không theo đuổi được mẹ cô, chỉ trách năm tháng vô tình, đại soái ca đã phát tướng trở thành một trái bí đao. Mà mẹ cô trước lúc mất, vẫn là một mỹ nhân đẹp để ưu nhã như trước, mặc dù không xinh đẹp bằng lúc còn trẻ, nhưng toàn thân vẫn thướt tha, đủ để người phụ nữ khác say mê.

“Tống lão đệ, “Ngồi ở bên cạnh Tống Hải là một người đàn ông cao gầy đang nhìn Nhan Khê, “Nghe nói lệnh thiên kim là nghiên cứu sinh về phương diện truyền thông?”

“Đúng vậy, “Tống Hải đắc ý nói, “Ở trường học còn lấy được học bổng đấy.”

“Không tệ, không tệ, “Người đàn ông cao gầy nghĩ nghĩ, “Kênh của chúng tôi gần đây đúng lúc muốn mở một tiết mục, tên là “Những câu chuyện bên mình”, lệnh thiên kim nếu có ý định, không bằng đến làm DJ chủ trì cho tiết mục này.” Hẳn ta chỉ là một đài trưởng của một kênh truyền hình địa phương ở Đê Đô, không phải là kênh truyền hình vệ tinh, chỉ có những tivi ở bản địa mới thu được chương trình của họ. Cộng thêm bây giờ lưu hành xem tivi trên mạng, tivi nhà ai cũng có tới hơn trăm kênh, trừ một ít người cũ ở Đê Đô thỉnh thoảng xem kênh của hân, căn bản là không có ai xem.

Tống Hải và đài của hân đã từng hợp tác quảng cáo, hân còn thiếu nợ Tống Hải mấy ân tình, bây giờ thấy hình tượng của Nhan Khê tốt, chuyên môn cũng phù hợp, liền muốn hợp tác. Cho dù năng lực lãnh đạo của cô có kém đến mức cận bã thì cũng không sao, dù sao thì cũng chẳng có ai xem.

“Nhan Nhan, đây là Kim trưởng đài của kênh số 8 ở Đê Đô, bạn tốt của bố.” Tống Hải cũng không đáp ứng ngay lập tức, chỉ quay đầu giới thiệu cho Nhan Khê người đàn ông cao gầy này.

Ngoài miệng Tống Hải nói hai người là bạn tốt, nhưng Nhan Khê nhìn ra được, giao tình của hai người chỉ sợ cũng là dính lấy lợi ích, cô mỉm cười với trưởng đài một tiếng: “Cảm ơn bác Kim, cháu sẽ suy nghĩ thật kỹ ạ.”

Kênh số 8 của Đê Đô... Hóa ra Đê Đô có nhiều kênh truyền hình bản địa vậy sao?

“Hiện nữ nếu như nguyện ý tới, chính là giúp bác Kim một việc lớn rồi.” Kim trưởng đài cười tùm tùm nói, “Bây giờ bên ngoài người có năng lực chủ trì rất khó tìm, hiện nữ nhất định phải cho bác chút mặt mũi này.”

Lời nói của Kim trưởng đài nghe rất hay, nhưng kênh số 8 của Đé Đô này coi như là không nổi danh, tỉ suất xem cũng kém, thì đó cũng là kênh ở tivi, muốn người nào vào mà chẳng có.

“Cái con bé này thì có thể giúp cho ông việc lớn gì chứ, phải là ông chiếu cố chỉ bảo nó nhiều hơn mới phải.” Tống Hải cười tiếp lời, cùng Kim trưởng đài nói chuyện với nhau. Nhan Khê thấy vị Kim trưởng đài này cố ý kết giao với bố cô, nên không chen vào nói, chỉ cúi đầu yên lặng dùng bữa.

Không hổ là nơi tổ chức tiệc sinh nhật của nhà giàu, mùi vị món ăn không làm người ta chê vào đâu được.

Com ăn được hơn một nửa, chủ nhà liên tục ly rượu tới mời, cảm ơn khách đã đến dự. Nhan Khê còn tưởng rằng giống với các nhà giàu khác, đối với những khách mà nịnh nọt họ thì sẽ tỏ thái độ lạnh nhạt, không ngờ phương diện lễ tiết được cân nhắc vô cùng chu đáo.

Những người ở trên bàn này, bốn người của nhà họ Nguyên căn bản không quen biết mấy ai, nhưng Nhan Khê cảm nhận được trên người họ không có điểm ngạo mạn và khinh thường nào.

Nhan Khê xen lẫn trong một đám nhân sĩ thành công biết ăn nói, chỉ cần duy trì nụ cười, liên tục ly rượu lên là được. Sau khi cúi đầu uống rượu xong, cô và người anh cả của nhà họ Nguyên có nhìn nhau một cái, đôi phương gật đầu với cô một cái, tỏ vẻ lễ phép.

Loại tư thái vừa trầm ổn vừa lễ độ này, không hổ là quý tộc nhà giàu, gật đầu thôi mà cũng có thể khiến người khác cảm thấy thụ sủng nhược kinh (được yêu chiều mà sinh ra lo sợ).

Rượu chất thấm vào đầu môi, Nhan Khê thấy bốn người nhà họ Nguyên đi về phía bàn tiếp theo, liên khom người ngồi xuống. Tống Hải biết con gái không thích mùi rượu, liền múc một chén canh để ở trước mặt Nhan Khê, để cho cô đề mùi vị của rượu xuống.

Nhan Khê cười với Tống Hải, bụng chén canh lên uống một ngụm.

“Cậu đang nhìn cái gì vậy?” Nguyên Bác thấy em trai không theo tới, liền quay đầu liếc nhìn.

“Không có gì,” Nguyên Dịch thu hồi ánh mắt, giọng điệu bình thản, “Chỉ là cảm thấy người nào đó ở bàn khách kia có hơi quen mắt.”

“Có lẽ trước kia cậu đã thấy ở đâu rồi đấy.” Nguyên Bác vỗ vỗ vai anh, “Đi thôi.”

Nguyên Dịch trầm mặc đi theo, lòng mảy mủi xuống, lúc phục vụ mang thức ăn lên cũng không kim được mà đứng cách xa một chút, chỉ sợ bị người đang tức giận này nhìn trúng.

Tiệc kết thúc, hai anh em nhà họ Nguyên đứng ở cửa khách sạn để tiễn khách, lại bị vô số người khen ngợi và chúc phúc.

Nguyên Dịch hơi không kiên nhẫn mà hít sâu một hơi, quay đầu liếc nhìn bên trong cửa, lại có mấy người đi ra, cho nên đứng thẳng lưng.

“Đi thông thả.” Nguyên Dịch miễn cưỡng cười một cái.

“Cảm ơn đã tiếp đãi.” người đàn ông trung niên mập mạp đi ở phía trước khuôn mặt đầy ý cười, nhìn vô cùng đáng yêu. Tầm mắt của Nguyên Dịch dừng lại ở cô gái trẻ ở bên cạnh ông ta, “Khách sáo rồi.”

Tuổi của người bên cạnh cô gái cũng đủ để làm bố cô ấy rồi.

Cô gái ở bên cạnh ngẩng đầu mỉm cười với anh, mảy mủi hạnh phúc, sống mũi thẳng tắp xinh xắn, cũng có vài phần diễm đạm đáng yêu. Anh chợt nhớ tới đã gặp hai người này ở đâu, chính là lần trước lúc đi lấy lễ vật.

Chồng già vợ trẻ, một đóa hoa tươi cắm trên bãi phân trâu, có chút đáng tiếc.

Về phần hai người này vì tiền hay vì tình cảm mà ở chung với nhau, Nguyên Dịch không muốn quan tâm, chồng già vợ trẻ hoặc là chồng trẻ vợ già, đều là người có tiền chơi trò lừa bịp, anh quả thực không nhìn được cảm khái trong lòng.

Lúc hai người bước xuống bậc thang, Nguyên Dịch chú ý tới người đàn ông béo còn cẩn thận đỡ lấy cô gái trẻ, đối với cô ấy hết sức cung chiều.

“Anh,” Nguyên Dịch nhìn giờ, “Chỗ này giao cho anh.”

Nguyên Bác cũng nhìn giờ, biết rõ là đến giờ đi ngủ của em trai, vì vậy gật đầu nói: “Về đi, dù sao khách khứa cũng sắp hết rồi.”

Người em trai này của hắn có hơi cổ quái, nhất định phải đi ngủ lúc 11h tối, bằng không thì ngày hôm sau nhất định sẽ đau đầu, người nhà hắn đã sớm quen rồi.

Sau khi Nhan Khê về đến nhà, cố ý mở ra cái tivi vắng vẻ thật lâu, tìm rất lâu mới tìm được kênh 8, lúc này tivi đang chiếu một bộ phim không tên, nam nữ chính cũng không quen mặt với phim truyền hình, đột nhiên có quảng cáo, là một giọng nam hoành tráng gay gắt không ngừng bay lượn.

“Tin tức tốt, tin tức tốt, đồ điện ở lầu hai ở quảng trường đại hạ giá...”

Đây là phong cách sắp chữ quảng cáo của mười năm trước, lồng tiếng quảng cáo của 15 năm trước, còn có hình ảnh hơi mờ thô kia nữa, còn có “Phòng

vấn người tiêu dùng” kia nữa, Nhan Khê bắt đầu hoài nghi, kênh tivi như vậy, thật sự có người xem sao?

Sau khi cái quảng cáo rục rở này kết thúc, lại nhảy sang một cái quảng cáo khác, cái quảng cáo này lại còn là sản phẩm của công ty nhà cô, phong cách vẫn khó mà diễn tả được, chẳng qua lòng tiếng đối từ giọng nam hoành tráng thành giọng nữ bén nhọn.

Cô đại khái cũng có thể đoán được phong cách của cái tiết mục “Những câu chuyện bên mình” kia rồi, dù có chạy trái phải thì cũng là chuyện vô ích.

“Nhan Nhan, con có muốn đi làm người chủ trì hay không?” Tổng Hải nhìn quảng cáo trên tivi, “Phí quảng cáo của nhà đài này rất rẻ, bố và lãnh đạo của đài này cũng có quen biết, nếu như con muốn đi làm, khẳng định không ai dám bắt nạt con đâu.”

Đương nhiên là rất rẻ rồi, bởi vì căn bản là không có ai thèm xem, có người tìm bọn họ để quảng cáo, đã là chuyện không dễ gì rồi.

Nhan Khê vô tình vào vòng giải trí, khi còn bé cô luôn mơ ước trở thành nhà thiên văn học, nhưng ước mơ cũng đã sớm tan vỡ rồi, bây giờ cô rảnh rỗi nhàm chán, đi vào cái vòng giải trí này, công việc ở đài truyền hình lại tương đối buồn tẻ, cũng là không tệ, ít nhất cũng không tính là ăn bám nữa.

Nghĩ như vậy, cô liền đồng ý.

Tổng Hải đem ý của Nhan Khê nói với Kim trưởng đài, Kim trưởng đài ngay lập tức vui vẻ mời cô tham gia tiệc liên hoan gặp mặt đồng nghiệp, còn nói phải đem tổ cộng tác của tiết mục kia giới thiệu cho cô.

Kênh số 8 của Đệ Đô phần lớn là không có người xem, buổi trưa có phát sóng tin tức 40 phút, 7h tối phát sóng thời sự quốc gia, xong thời sự là đến dự báo thời tiết Đệ Đô bằng vệ tinh khí tượng, sau đó tiếp tục đến phim truyền hình, qua 1h sáng thì kênh ngừng phát sóng.

Cho nên tiết mục chân chính thuộc về kênh này chỉ cũng chỉ có tin tức 40 phút kia thôi. Bây giờ vì giám đốc của đài đòi phải cải cách, cho nên Kim đài trưởng suy nghĩ rất lâu, cuối cùng quyết định tăng thêm chuyên mục “Những câu chuyện bên mình”, thời gian phát sóng là 8h mỗi tối.

“Đài trưởng, người mà ngài mời tới làm chủ trì đúng là nghiên cứu sinh hệ truyền thông của Hải Đại à?” Biểu tình của chuyên viên quay phim có chút chấm chú, nếu quả thực là như vậy, chỉ sợ trong mắt người đảm đương tiết mục này, có quyền lên tiếng nhất chính là người chủ trì này.

“Không chỉ là nghiên cứu sinh của Hải Đại, mà con là con gái của Tổng Hải,” Kim trưởng đài nhắc nhở mấy người, “Cô gái này còn trẻ, mấy người là tiền bối thì nên bao dung một chút, nên dạy thì dạy, cũng đừng giấu giếm.”

“Lời này của đài trưởng quá khách khí rồi, chúng tôi đều là những người dân dã lẫn lộn ở bên ngoài, sao có thể so được với Tổng thiên kim chứ,” đạo diễn Lan Mục cười cười, “Ngài yên tâm, chúng tôi đã từng này tuổi rồi, khẳng định sẽ không để cho cô bé kia chịu oan ức gì.”

Trưởng đài đã nói tới mức này, bọn họ cũng không có ai ngu, biết nên dùng thái độ gì để đối đãi.

“Người ta họ Nhan chứ không phải họ Tổng,” Kim đài trưởng cười cười, “Cô bé đó theo họ mẹ.”

Mấy người đang ngồi ở đây mặc dù hiếu kì vì sao vị thiên kim này lại không theo họ của bố, nhưng cũng biết một số việc không thể quá hiếu kì, lòng hiếu kì nặng quá sẽ không tốt.

Nhan Khê đi tới chỗ hẹn, là một nhà hàng trang trí cũng không tệ, đi tới phòng được đặt mới gõ cửa, cửa liền mở, mở cửa chính là một người phụ nữ hơn 30 tuổi.

“Vị này chính là người chủ trì mà chúng tôi chờ đã lâu sao?” Trên mặt của người phụ nữ lộ ra nụ cười xán lạn, “Tôi tên là Trần Bội, là đạo diễn của chương trình này, em gọi chị là chị Trần là được rồi.” Sau khi nói xong, chị ta ngoảnh đầu nhìn Kim đài trưởng, “Đài trưởng, đây chính là cô bé mà ngài lừa được đúng không?”

Mấy người còn lại bắt đầu rối rít ồn ào, đều nói nhân vật xuất sắc như vậy, nhất định là bị Kim trưởng đài lừa tới.

Nghe mấy người đồng nghiệp này khoa trương, Nhan Khê im lặng cảm khái, ở thời buổi này, làm cái gì cũng không dễ dàng, những đồng nghiệp này vì khen cô mà không biết đã tốn bao nhiêu tế bào não nữa?

Thật khen ngợi bố cô, để cho cô có một cuộc sống của người được hậu thuẫn.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Hổ thẹn hổ thẹn, quá khen quá khen rồi.

Editor: Hy

Ăn xong bữa cơm, Nhan Khê đối với chức vụ của mấy người đồng nghiệp này cơ bản đã nắm rõ. Quay phim Triệu Bằng đã hơn 40 tuổi, là một nhân vật làm cho có lệ, biên đạo Trần Bội là người phải kéo đưa đẩy một chút, nghe nói trước kia là một chủ nhiệm của một liên hội phụ nữ ở một thôn xã, bây giờ hơn 40 tuổi làm biên đạo của đài truyền hình, đối với người bình thường mà nói, cũng coi như vô cùng thành công rồi. Còn lại hai nhân viên hậu kì khá trẻ tuổi, nhìn bọn họ nói chuyện và làm việc, xem ra ở trong đài cũng không phải là người có tiếng nói.

Kim đài trưởng cố ý cùng Nhan Khê nói chuyện, cho nên ở trước mặt đám đồng nghiệp, ông ta giống như là một trưởng bối đã quen với Nhan Khê nhiều năm. Loại hành vi này, so với nói lời khen ngợi thì còn có ích hơn, Nhan Khê nhận ân tình của ông ta, nên thừa dịp lúc đi vào phòng rửa tay, đi ra đại sảnh thanh toán bữa cơm này.

Cũng không tốn nhiều tiền, nhưng sau khi mọi người biết Nhan Khê đã thanh toán tiền, thái độ đối với cô càng phải thân thiết thêm một chút.

Thân là một nhân viên mới, cho dù có hậu thuẫn, chuyện nên làm thì cũng muốn làm cho thích hợp, nếu không thì muốn chân chính dung nhập vào cái vòng này thật không dễ dàng.

Anh tốt với tôi, tôi tốt với anh, vậy thì cả hai cùng tốt.

Sau khi trở về, Tống Nhan hỏi Nhan Khê đồng nghiệp thế nào, cô đem các đồng nghiệp ra khoe một lần, thuận tiện nói rõ Kim đài trưởng rất chiều cô.

Không tới hai ngày, còn chưa phát sóng “Những câu chuyện bên mình” mà đã tìm được nhà tài trợ, công ty Hải Dương.

Vì vậy ngày đầu tiên Nhan Khê chính thức đi làm, được đồng nghiệp nhiệt tình tiếp đãi, thậm chí còn có hẳn một phòng làm việc riêng, bàn ghế bên trong và máy tính đều là đều là đồ mới cả.

Đài truyền hình của Đế Đô có tổng cộng gần 10 tầng, đài truyền hình Đế Đô là Quang Thị một mình chiếm 4 tầng, bên trong còn có mấy phòng thu, người chủ trì đều là nhân vật nổi tiếng toàn quốc. Không giống với kênh số 8 đơn độc của Đế Đô, và kênh số 9 cùng ở một tầng, không có việc gì thì liền nhàn rỗi đánh muỗi.

Sau khi Nhan Khê tới làm, không quá vài ngày liền cùng đồng nghiệp ở hai kênh quen biết, bởi vì hai kênh này cộng lại, cũng chỉ có hơn 20 đồng nghiệp, có vài đồng nghiệp còn làm chung cho cả hai kênh. Hai người lãnh đạo lớn của hai kênh mặc dù được gọi là đài trưởng, nhưng thực tế là ở trong tòa nhà này, còn không bằng địa vị của những người lãnh đạo kênh khác.

“Tiểu Nhan, nội dung tập một của chương trình của chúng ta đã quyết định rồi,” Trần Bội đem phương án đưa tới bàn làm việc của Nhan Khê, “Tập một nội dung về phương diện giao thông, nhưng cần em phải ra ngoài một chuyến, không sao chứ?”

Dù sao chị ta cũng tính xong rồi, tùy tiện quay mấy cái quy tắc giao thông của người đi đường hoặc của xe cộ, sau đó hưởng ứng lời kêu gọi của quốc gia, ở trong chương trình nhấn mạnh tuân thủ an toàn giao thông có vai trò quan trọng như thế nào, kiểu gì cũng có thể mở được chương trình.

Phương án làm hết sức đơn giản, trong lòng Nhan Khê rất rõ, tổ chương trình cũng không có ý định làm chương trình này cho tốt, chỉ là ứng phó với yêu cầu của tổng đài mà thôi.

Cô nhìn phương án vài lần: “Không thành vấn đề. Chị Trần, em thấy chương trình này mấy nữa là phải phát sóng, không biết thời gian có kịp không?”

“Ồi,” Trần Bội không quan tâm nói, “Chỉ cần đủ hình ảnh và tài liệu, hậu kì tùy tiện cắt một ít, liền xong ngay.” Cô gái này mới từ trường ra nên kinh nghiệm đúng là chưa đủ, tiết mục giống này cũng không phải kéo dài một mảng lớn, có thể tốn bao nhiêu thời gian chứ.

“Hóa ra là như vậy.” Nhan Khê cười cười, không tranh luận cùng Trần Bội, bày tỏ khôn khéo mới là tư thái của hậu bối.

Thấy Nhan Khê như vậy, Trần Bội ngược lại có chút áy náy, chị ta đành mềm lòng khuyên mấy câu: “Cái kênh này của chúng ta đã không có ai coi rồi, nếu không phải phía trên có chỉ tiêu cứng nhắc, kênh của chúng ta không chừng đã sớm đóng cửa rồi. Em cũng không cần quá sức, sau này có cơ hội, liền được điều lên phía trên thôi.”

Ít khi chị ta nói nhiều như vậy, thấy Nhan Khê không nói gì, liền giảng giải với Nhan Khê những nơi cần ứng phó qua loa.

Sớm hôm sau, Nhan Khê cùng với một chuyên viên quay phim ra khỏi cửa, phương tiện giao thông mà đài cung cấp là một chiếc xe Van, phía trên có đánh dấu đài truyền hình Đế Đô thật to, phía sau có đánh dấu một số 8.

Thời tiết hơi nóng, Nhan Khê đứng đưa cây quạt: “Anh Triệu, máy lạnh của xe này có phải có vấn đề không?”

Triệu Bằng điều chỉnh ống kính một chút, nói với Nhan Khê: “Quen rồi là tốt thôi, kênh của chúng ta chỉ có một chiếc xe này để tác nghiệp thôi, tháng trước điều hòa đã hỏng một lần, vận khí của em tốt, đúng lúc điều hòa được sửa đó.”

Nhan Khê móc gương ra soi soi mặt mình, may mắn đồ trang điểm của cô không thấm nước, không dễ bị nhòe, nếu không thì bây giờ mặt cô đã thành mặt gấu trúc rồi.

Triệu Bằng thấy cô soi gương, thờ dài nói: “Trước kia lúc anh làm việc ở đài vệ tinh, cùng ra ngoài với một người chủ trì có chút địa vị, bên người đều phải mang theo thợ hóa trang và trợ lý...”

Hắn ngừng một lát, dường như không muốn nói tiếp nữa. Nhan Khê tưởng cảm xúc của hắn sa sút, không ngờ hắn đang mở cửa kính chụp liên tiếp một chiếc xe.

Bây giờ rất nhiều ngoại cảnh đều quay bên trong hiện trường thu âm, Nhan Khê đúng lúc nói: “Loại chụp ảnh trực tuyến này, lái xe giống như hành động của con cua vậy, vô cùng nguy hiểm, các bạn tài xế đừng nên học thói xấu này, chúng ta cùng lên xem một chút xem người bạn lái xe này là ai, thuận tiện cùng anh ta lãnh giáo một chút luật lệ giao thông.”

Triệu Bằng quay đầu nhìn mất Nhan Khê, không ngờ người mới này đã tìm được lời thoại, xem ra có chút kinh nghiệm.

Lúc sắp đuổi kịp xe riêng ở phía trước, đèn xanh còn dư mấy giây liền thành đèn đỏ, Nhan Khê lên tiếng lần nữa: “Các bạn lái xe còn phải ghi nhớ, có lúc thả chậm một chút, cũng không nên vượt đèn vàng, an toàn là trên hết.”

Triệu Bằng tán thưởng nhìn Nhan Khê, lời của cô bình thường rất tiêu chuẩn, thanh âm êm dịu dễ nghe, tập này nếu cắt ở trong chương trình, cho dù mọi người không thấy mặt cô, cũng sẽ rất có cảm tình với cô.

Chỉ tiếc.... Không có mấy người xem chương trình của họ.

Mùa hè nóng bức, có người bẽ bộn nhiều việc, có người kể sinh nhai mà bôn ba, cùng vậy nhưng cũng có người đang hưởng thụ cuộc sống.

“Nguyên nhị, “ Trương Vọng chậm bước đuổi theo Nguyên Dịch, “Tiểu Vi vừa rồi có chút quá lời, tôi thay cô ấy xin lỗi.”

Nguyên Dịch dừng bước nhìn về phía Trương Vọng, nhú mày nói: “Trương Vọng, cậu cả ngày bị phụ nữ gây khó dễ trong tay, còn là đàn ông không vậy?”

“Ha ha, “ Trương Vọng xin lỗi cười nói, “Cô ấy là bạn gái tôi, tôi chỉ có thể làm vậy.”

Lông mày Nguyên Dịch càng nhú chặt hơn: “Cậu thế nào tôi mặc kệ, nhưng tôi là loại đàn ông gì, không cần cô ta phải đánh giá.”

“Cô ấy tính cách nóng nảy, sau này bạn bè chúng ta tụ hội, tôi sẽ không mang cô ấy theo nữa, cậu đừng so đo với cô ấy.” Trương Vọng cười đến hơi ngượng ngùng, hắn cũng không tới bạn gái của mình sẽ có mâu thuẫn với Nguyên Dịch.

“Tôi là đàn ông, tính toán với phụ nữ như cô ta làm gì.” Nguyên Dịch nhìn Trương Vọng, cười nhạo một tiếng, “Dù sao sau này nếu như tôi tìm bạn gái, tuyệt đối sẽ không cho xách túi xách giày cho cô ấy. Vì phụ nữ, ngay cả khí khái đàn ông cũng không có, cậu cầm cái gì vậy?”

“Tôi cầm đồ của cô ấy, “ Trương Vọng nở nụ cười, “Đợi sau này cậu tìm được một người con gái mà mình yêu thật lòng rồi sẽ hiểu.”

Xi.

Nguyên Dịch khinh thường cười một tiếng, cho dù anh muốn tìm bạn gái, cũng sẽ tìm một cô gái ôn nhu làm cho người khác hài lòng, cuộc đời của Nguyên Dịch anh, tuyệt đối không có khả năng xách túi cho con gái.

Thấy Nguyên Dịch hếch cằm, không để ý gì tới mình, Trương Vọng biết rõ anh không mang lời nói của mình để vào trong lòng.

“Được rồi, chỉ cần cậu vui là được, “ Nguyên Dịch không phải là người thích xen vào chuyện của người khác, anh hơi không kiên nhẫn mà dứt tay vào túi quần, “Tôi còn có việc phải xử lý, đi trước đây.”

Biết Nguyên Dịch là người có gì nói đó, Trương Vọng cũng không giữ lại nữa: “Được, lần sau chúng ta lại tụ họp.”

Nguyên Dịch gạt đầu rồi xoay người đi, anh vừa mới vào chỗ để xe, liền thấy một chiếc xe riêng đang đi vào, tài xế còn chưa ngừng, lại có một chiếc xe Van tiếp tục tiến vào.

Trên xe Van đi xuống một nam và một nữ, nữ thì cầm micro, nam thì nghiêng máy quay trên vai, hai người đi thẳng tới trước mặt chiếc xe riêng, đưa micro về phía người tài xế vừa bước xuống xe.

“Chào tiên sinh, tôi là phóng viên của kênh số 8 đài truyền hình Đế Đô...”

Nguyên Dịch dừng chân, ngẩng đầu nhìn nữ phóng viên đang nói chuyện, chẳng phải cô gái vừa đáng thương vừa điềm đạm đáng yêu đó sao?

Không hiểu sao anh có chút tò mò, cô gái này ngăn tài xế lại định nói cái gì.

“Tiên sinh, vừa rồi tôi thấy xe của anh không chỉ thỉnh thoảng ép xe khác để vượt lên, có lúc còn không bật đèn xin nhan để rẽ nữa, vô cùng lo lắng cho cách đi xe của anh, cho nên liền đuổi theo hỏi anh một câu, “ Nhan Khê đem micro đưa tới trước mặt tài xế, lộ ra chiều thức mím cười ôn nhu của mình.

Tài xế thấy có người chặn ở trước mặt mình, vốn trong lòng đã có một bụng tức giận, nhưng nghe đối phương nói mình là phóng viên của đài truyền hình, giọng lại mềm mại êm tai, một bụng tức giận nhất thời giảm xuống.

Nghe thấy đối phương nói mình vi phạm luật giao thông, mặt người đàn ông có chút không được tự nhiên, hắn vội trộm nhìn thoáng qua ống kính, hơi ngượng ngùng.

“Anh cứ yên tâm, chúng tôi đuổi theo chỉ muốn nhắc anh chú ý an toàn, mặt anh và biển số xe của anh chúng tôi sẽ làm mờ,” Đoán được điều đối phương đang lo lắng, một câu của Nhan Khê liền xóa tan nghi ngại của anh ta, sau đó nói đến những hậu quả của việc không tuân thủ an toàn giao thông gây ra, cuối cùng lấy một tai nạn giao thông có thật để làm hồi kết.

Câu chuyện rất bình thường, nhưng bởi vì giọng cô quả thực có tính xúi giục, làm cho đại hán tài xế cao 1m8 này rất cảm động, thiếu chút nữa thì khóc luôn tại chỗ, sau đó hần hướng tới ông kính để hỏi lỗi, còn hỏi Nhan Khê xem đứa bé sống sót trong câu chuyện cũ kia bây giờ thế nào rồi, hần muốn quyên góp một ít tiền cho cậu bé đó.

“Tiên sinh cứ yên tâm, cậu bé đó đã được quốc gia nuôi dưỡng rồi, cuộc sống cũng không quá tệ, chỉ là không ai thay thế được địa vị của bố mẹ trong lòng cậu bé đó,” Nhan Khê cười nhìn người đàn ông mặt đỏ tai hồng kia, “Hy vọng khi anh đi ra khỏi nhà, nhớ suy nghĩ cho người nhà của anh, mỗi ngày bọn họ đều đang đợi anh bình an trở về.”

“Ra khỏi nhà vui vẻ, về nhà bình an, mặc dù là một câu hết sức bình thường nhưng,” Nhan Khê cười đến cả khuôn mặt cũng dịu dàng, cả người tràn đầy vinh quang, “Nhưng tôi vẫn chúc anh như cũ, còn có trước máy truyền hình rộng lớn này trước người xem và bạn bè, chúc ra khỏi nhà thì vui vẻ, về nhà bình an.”

Tài xế gật đầu liên tục, liên tục đảm bảo mình sau này mình nhất định sẽ sửa thói quen xấu này, không vi phạm quy tắc giao thông nữa, rồi xấu hổ rời đi.

Triệu Bằng tắt máy quay, quay đầu gợn ngón tay cái với Nhan Khê: “Tiểu Nhan, tài ăn nói của em rất giỏi.” Bọn họ đi chuyển này, có thể kích động ân huệ của người chủ trì, chính là được tổ sư gia thưởng cơm.

Người mới này, có vài phần bản lĩnh thực sự.

Nhan Khê cười đến mặt đầy ngượng ngùng.

“Hỗ thẹn hổ thẹn, quá khen quá khen rồi.”

Nhưng thêm nhiều lời khen nữa cũng không sao, cô nhận được hết.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Cô vừa mới tới có vài ngày, đã làm hỏng của công rồi sao?

Editor: Hy

Triệu Bằng thấy Nhan Khê mặt đầy ngượng ngùng, tưởng rằng cô còn trẻ nên da mặt mỏng, nên khen ngợi thêm mấy câu nữa, sau đó quay người mở cửa xe, chuẩn bị rời đi. Nhưng hần kéo mấy cái, cửa xe vẫn không nhúc nhích.

“Sao thế?” Tài xế cũng xuống theo, giờ tay kéo cửa, cửa xe vẫn không nhúc nhích như cũ.

“Cái xe rách!” Tài xế hạ giọng mắng một câu, định mắng thêm mấy câu hung hãn nữa, nhưng quay đầu thấy Nhan Khê đang cười dịu dàng ở phía sau hần, đầy một bụng những câu mắng kinh điển cũng nuốt trở lại, “Nhan tiểu thư, để cho cô chê cười rồi, cái xe này hay xảy ra vấn đề, đã sớm nên thay rồi, nhưng phía trên một mực không cấp tiền xuống.”

Hần ngày ngày mở cái xe này đi tới đi lui, trong lòng đã sớm toàn là một bụng lửa giận.

“Cửa không mở được, vậy leo từ phía trước xuống?” Triệu Bằng vuốt vuốt cái mũi.

“Em thử một chút,” Nhan Khê đưa micro cho tài xế, giờ tay kéo cửa xe, quả nhiên cửa rất chặt. Cô hít sâu một hơi, dùng hết sức kéo một cái, nhưng cửa không mở ra mà tay nắm cửa lại bị rơi.

Trong bãi đậu xe một mảng tĩnh mịch.

Nhan Khê nhìn tay nắm cửa trong tay mà há hốc mồm, cô vừa mới đi làm được vài ngày, đã làm hỏng của công rồi sao?

“Ha ha ha ha,” Triệu Bằng cười nắc nẻ, chỉ tay nắm cửa ở trên tay Nhan Khê, “Tiểu Nhan, sức lực ở tay của em so với tài ăn nói còn lợi hại hơn nha!”

Nhan Khê chờ Triệu Bằng cười xong mới sâu kín lên tiếng, “Anh Triệu, hay là em gọi người tới đón chúng ta.” Cô cúi đầu nhìn váy ở trên người mình, từ ghế tài xế mà tèo về phía sau, cũng quá khó coi rồi.

Triệu Bằng im lặng, phía sau có đèn xe, một chiếc xe đang tiến tới đây, đèn của xe làm hấn hoa cả mắt.

Từ từ dừng lại ở cạnh xe của bọn họ, cửa xe tự động hạ xuống, bên trong có một người đàn ông đang ngồi. Triệu Bằng dự đoán một chút về giá của chiếc xe này, lại thấy mặt tài xế nặng trĩu mặt thì liếc ngang liếc dọc, yên lặng lùi về phía sau một bước.

Không đắc tội nổi rồi.

Nguyên Dịch nhìn Nhan Khê mặc đồ trắng, nhếch miệng chứ không nói lời nào, nhìn về mặt càng thêm nghiêm túc.

Nhan Khê vừa bị đèn của xe làm cho hoa cả mắt, nhìn về chỗ ánh sáng yếu thì không nhìn rõ cho lắm, cô hí hóp nhìn trong xe một cái, miễn cưỡng phân biệt được tài xế là đàn ông, quay đầu gọi điện cho bố, để cho ông sắp xếp một tài xế tới đây.

Nguyên Dịch nghe thấy cô gái này dường như đang làm nũng với người ở đầu dây bên kia, cười nhạo một tiếng, anh ngược lại đã quên, người ta không phải là người không có bối cảnh. Đại khái là bởi vì biểu tình của cô gái này khi làm hồng tay nắm xe rất buồn cười, chọc cho anh vui vẻ một chút, anh mới hiềm khi nổi lên ý tốt muốn giúp đỡ.

Nhưng mà không dùng được, anh cũng lười phí tâm tư, miễn cho sau này bị người khác nhìn thấy, hiểu lầm là anh đang dụ dỗ phụ nữ đã có chồng.

Thấy chiếc xe ở trước mặt họ từ từ lái đi, Triệu Bằng thở phào nhẹ nhõm, hấn còn tưởng bọn họ không cẩn thận mà đắc tội với một đại nhân vật nào đấy.

“Anh Triệu, trước tiên chúng ta cứ tìm một chỗ nghỉ gần đây đã, tài xế của bố em sẽ tới đón chúng ta ngay.” Nhan Khê cúp điện thoại, thấy chiếc xe đứng ở trước mặt họ đã đi rồi, “Tài xế vừa rồi quen biết anh à?”

“Anh cũng rất muốn quen đấy,” Triệu Bằng thở dài, mặt đầy tiếc nuối, “Đáng tiếc người ta không cho anh cơ hội này.”

“Em hiểu.” Nhan Khê làm biểu cảm em hiểu, đem những lời tiếp theo của Triệu Bằng chặn lại.

Vị nữ chủ trì mới tới này, hình như cũng không phải yếu điệu như bề ngoài thì phải?!

Hôm sau Tống Hải liền lấy danh nghĩa tài trợ, đưa đến kênh số 8 hai chiếc xe Van mới tinh, khí thế của kẻ có tiền hiện ra hết.

Cái gọi là ăn thịt người mềm miệng, bắt người ngắn tay*, hai chiếc này khi ra khỏi đài tác nghiệp đều phải dùng đến, cộng thêm chuyện Nhan Khê tới, cho nên không tới một tháng, Nhan Khê liền cùng kết thành một khối với các đồng nghiệp, học được rất nhiều từ các kênh cũ.

*ăn thịt người mềm miệng, bắt người ngắn tay: khi chiếm tiện nghi của người khác, phải trả giá bằng sự tôn nghiêm, phải vâng vâng dạ dạ, luôn kém người đó một bậc.

Từ sau chuyện cửa xe, giữa Triệu Bằng và Nhan Khê không còn lạnh nhạt khách sáo nữa, cộng thêm hai người họ thường xuyên ra ngoài công tác cùng nhau, cho nên có mấy phần thân thiết.

Ví dụ như ở bên trong khu dân cư cũ, gặp phải chó lớn được nuôi phi pháp, Nhan Khê không nói hai lời, cởi giày cao gót chạy về phía xe. Lý do là chỉ cần chạy qua Triệu Bằng, cô sẽ an toàn.

Lại ví dụ như gặp phải vụ tranh chấp ở quê, hai chị lớn nằng nạnh giữa đường phố, Triệu Bằng không chút do dự mà đẩy Nhan Khê lên, lý do là cô là con gái, con gái với nhau thì dễ khuyên bảo hơn, cuối cùng làm hại Nhan Khê suýt nữa thì bị hai chị đó túm tóc.

“Anh, anh Triệu,” Nhan Khê tê liệt ngồi thở hổn hển ở trong xe, duỗi mấy ngón tay run rẩy chỉ vào Triệu Bằng, “Anh không phúc hậu gì cả, thiếu chút nữa là em bị hai vị đại tỷ kia tàn sát rồi đấy.”

“Không phải là rất tốt hay sao?” Triệu Bằng cười ha ha nói, “Em còn trẻ còn khỏe nên chạy rất nhanh, không giống anh, lớn tuổi rồi, đi đứng cũng không nổi nữa.”

Nhan Khê liếc một cái, mở chai nước khoáng ra uống mấy ngụm liền, đề trái tim đang nhảy bùm bùm trong lồng ngực lại, “Lúc trước anh bị chó đuổi, vác máy quay nhưng không phải chạy rất nhanh sao?”

Triệu Bằng giả ngu mỉm cười, không nhận lời tra hỏi này.

Hai người trở lại đài, đem tài liệu thực tế vừa quay đưa cho hậu kì, các đồng nghiệp đang chia hoa quả, thấy Nhan Khê trở về, cũng chia cho cô một phần.

“Ôi, mọi người đã nghe nói chưa, kênh vệ tinh có một gameshow rất nổi, tiền quảng cáo cũng đều tính theo giây,” Tiểu Lý bên kế hoạch hâm mộ nói, “Người ở kênh của họ, đi đường đều mang theo gió.”

Nhan Khê đối với những ân oán tình cừu ở bên trong các đài này không biết gì cả, cho nên không tham gia thảo luận.

“Tôi phải nói, đáng đáp của cái cô Trầm Tĩnh Nhan đó không đẹp mắt bằng Tiểu Nhan của nhà chúng ta,” Tiểu Lý quay đầu nhìn Nhan Khê đang ăn vui

về, ngừng một lát, “Nhưng lĩnh vực của người ta, xác thực rất lợi hại.”

Trầm Tĩnh Nhan ở chỗ tổng đài trưởng có vài phần mặt mũi, Nhan Khê... Lãnh đạo hơi cao một chút ở trong tòa nhà này, cũng không biết cô ấy là ai.

“Anh Lý, đây là anh có ý lấy em ra nói đùa à,” Nhan Khê ngẩng đầu nhìn Tiểu Lý, khuôn mặt vô tội nói, “Chị Trầm đó có năng lực của phái nữ, đủ để cho chị ấy coi thường tất cả rồi. Dung mạo dù có già đi, nhưng tài hoa sẽ không đâu.”

Nhưng mà có thể nhìn đẹp mắt một chút, vẫn làm cho người khác vui vẻ hơn, hi hi hi hi.

“Tính giác ngộ của Tiểu Nhan rất cao,” Trần Bội dựa vào vai Nhan Khê, nói với Tiểu Lý, “Loại đàn ông như mấy người chỉ biết nhìn mặt, quá nông cạn rồi.”

Mọi người cười toe toét mang chủ đề chuyển thành đàn ông, dù sao bọn họ trừ buồn chuyện ra, bây giờ cũng không có việc gì làm.

“Những câu chuyện bên mình” phát sóng được một thời gian, tỉ suất xem chậm rãi tăng, nhưng ngay cả số lẻ của đài vệ tinh cũng không đuổi kịp. Nhưng mọi người đều không để ý, có thể thu được tỉ suất xem như vậy, bọn họ đã rất hài lòng rồi.

Sau khi tan việc, Nhan Khê đợi thang máy một lúc, rồi cuộc thang máy cũng xuống, nhưng cô còn chưa kịp đi vào, liền bị người ở bên trong ngăn lại, “Trong thang máy đầy người rồi, mời cô đợi chuyển sau, xin lỗi.”

Người này ngoài miệng thì nói khách khí như vậy, nhưng ở trong thang máy chỉ đứng có khoảng sáu bảy người, người đứng ở giữa hình như là Trầm Tĩnh Nhan vừa được bàn tán, cô cúi đầu nhìn chàng trai trẻ tuổi đeo kính đang nói cái gì đó, trên khuôn mặt đang cười, hẳn là một tiểu thịt tươi đang hot.

Nhan Khê mỉm cười, từ từ lui về sau một bước. Ngược lại tiểu thịt tươi kia lại mở miệng, “Không sao đâu, để cho cô ấy vào đi.”

Trầm Tĩnh Nhan lúc này mới chú ý ngẩng đầu lên cười với Nhan Khê, thái độ rất thân thiện.

“Không sao, thang máy ở bên cạnh cũng đến rồi.” Nhan Khê cười, khẽ gật đầu với bọn họ, xoay người đi về một hướng khác.

Tiểu thịt tươi không ngờ mình đang hot như vậy mà lại bị cự tuyệt, sững sốt một chút rồi mới làm như không có chuyện gì mà tiếp tục trò chuyện với Trầm Tĩnh Nhan.

“Nhân viên ở trong đài không hiểu chuyện, thầy Từ đừng trách cô ấy.” Trầm Tĩnh Nhan nhỏ giọng nói xin lỗi với Từ Kiều Sinh.

“Không sao,” Từ Kiều Sinh không để chuyện này ở trong lòng, “Thẹn thùng là tính bẩm sinh của phái nữ, tôi hiểu.”

Trầm Tĩnh Nhan cười cười, không nói chuyện này nữa.

Trầm Tĩnh Nhan tiễn Từ Kiều Sinh tới gara đỗ xe, còn chưa kịp rời khỏi, gặp được cô nhân viên vừa thấy ở thang máy cũng đi xuống, Trầm Tĩnh Nhan chú ý thấy đối phương lái một chiếc xe Ferrari của nữ màu đỏ, giá của chiếc xe này không hề rẻ, hơn nữa còn không phải là hàng phổ biến, mà là hàng sản xuất số lượng hạn chế.

“Thang máy vừa rồi dừng ở lầu mấy?” Trầm Tĩnh Nhan hỏi trợ lý ở bên cạnh, “Cô gái kia làm việc ở trước đài hay sau đài?”

“Chị Trầm, thang máy kia ngừng ở khu làm việc của kênh tám kênh chín,” Trợ lý nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ ra tiết mục nổi bật của hai kênh này, cuối cùng chỉ có thể nói, “Hai kênh này không có người xem, nếu phải phía trên có quy định, hẳn đã sớm ngừng từ lâu rồi.”

Trầm Tĩnh Nhan gật đầu, có thể là thiên kim nhà nào đó chạy tới đài truyền hình để tìm công việc lẫn lộn cuộc sống, khó trách vừa rồi cô ta gặp Từ Kiều Sinh mà thái độ lại bình tĩnh như vậy.

Đến giờ cao điểm, giao thông ở Đê Đô vô cùng đông đúc, Nhan Khê hoàn toàn không ngờ, ở nơi này mà lại bị tắc một đoạn đường, còn có người tình cờ đi qua dòng xe cô, khoe khoang chiếc xe màu vàng, giống như nói với những chiếc xe khác, nó rất đắt, đụng phải nó thì không bồi thường được đâu.

Khi chiếc xe màu vàng đụng phải một chiếc Cayenne màu đen, chiếc xe Cayenne không khống chế được mà đụng vào phía sau xe cô, cô căn bản không có cơ hội tránh thoát, một giây sau đã bị túi khí an toàn đập vào mặt, choáng váng trong nháy mắt, Nhan Khê lo lắng nghĩ, cô có bị nhòe lớp trang điểm không?

“Người ở trong xe không sao chứ?”

“Báo cảnh sát chưa?”

“120, mau gọi 120.”

Nhan Khê chóng mặt mở cửa xe, nhưng không biết vì sao, hai tay của cô không có lực, căn bản là không mở được đai an toàn.

Người đàn ông trẻ tuổi sắc mặt xanh xám đi đến cạnh cửa xe của cô, nhìn cô mấy lần, khom người cởi dây an toàn hộ cô, ôm cô từ trong xe xuống. Biểu tình của anh rất khó coi, nhưng hành động lại rất cẩn thận, hiển nhiên là lo lắng cô bị tổn thương đến nội tạng hoặc não bộ, động tác quá lớn sẽ tạo thành tổn thương cho cô.

“Cám ơn.” Nhan Khê nhìn người đàn ông này nói cảm ơn, người này nhìn hơi giống với vị nhị thiếu gia không phải là người tốt của nhà họ Nguyễn.

Người đàn ông thả cô vào cạnh vỉa hè, ném lại một câu: “Ngồi im đấy, đừng có lộn xộn.” Sau khi nói xong, liền trực tiếp đi về phía chủ nhân chiếc Lamborghini màu vàng kia.

Nhan Khê được quần chúng vây quanh nhiệt tình an ủi, người bán hàng ven đường đem cho cô một cái ghế, còn có người nhét chai nước vào tay cô, cũng không biết là ai cho, bây giờ đầu óc của cô đang mơ hồ.

Chủ nhân chiếc Lamborghini đang hùng hăng hồ hồ, người xung quanh cầm điện thoại chụp liên tục, nhưng không ai dám đụng tới hắn.

Nguyễn Dịch không nói hai lời, đá một cước vào mặt hắn, chủ nhân chiếc xe đụng mạnh vào xe, phát ra một tiếng vang.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Nguyên gia không có loại thân thích ngu đàn như vậy.

Editor: Hy

“Mẹ nó ai dám đánh lão tử!”

Đầu Mã Tuấn đụng phải kính chắn gió, đầu óc ong ong không ngừng, cả buổi không có phản ứng lại. Hắn lắc lắc đầu, mới nhớ tới mình bị đánh trước mặt nhiều người như vậy, lửa giận trong lòng giống như một thùng dầu lớn gặp phải bó đuốc, bùng hực bốc lên.

“Con bà nó...” Một câu chửi thường có 4 chữ nhưng chỉ kịp có hai chữ, hắn đã bị ấn vào trong đầu xe, mũi đập vào khoang xe, thiếu chút nữa không nhìn được mà rơi nước mắt đàn ông, “Mày buông tao ra, tao cho mày biết, đắc tội với tao không tốt cho mày đâu.”

Trong lòng Mã Tuấn hơi chột dạ, nhưng ở trước mặt nhiều người như vậy, hắn không muốn bình biểu lộ quá kinh sợ.

“Hà?” Nguyễn Dịch nắm lấy tóc trước trán của Mã Tuấn, đem hắn từ trong xe túm dậy, “Ở trên đường mà chạy như gió, không tuân thủ quy tắc giao thông, thiếu chút nữa thì tai nạn chết người, cho dù cậu là đại nhân vật của nhà nào, cũng có thể vô pháp vô thiên vậy à?!”

Người xem náo nhiệt ở xung quanh đều vỗ tay, có tiền có thế không thành vấn đề, nhưng lại ở trên đường cho xe chạy toán loạn, đó chính là hại người hại mình.

Hôm nay nếu như chiếc Lamborghini này đụng phải một chiếc xe có tính an toàn bình thường, cũng không biết chủ xe sẽ bị thương nặng như thế nào nữa.

Từ phương diện pháp luật mà nói, đánh người là hành vi không đúng, nhưng trên tình cảm mà nói, bọn họ hận không thể đem chủ xe chiếc Lamborghini này đánh cho một trận toi đời. Nguyễn Dịch nói lời này, đưa tới rất nhiều thanh âm trầm trồ khen ngợi của mọi người, bọn họ ríu rít giờ điện thoại lên quay, chờ hắn nói những lời hung ác.

Cái đám nhị thế tử này, không chỉ gài bẫy mỗi hắn, mà còn đem gài bẫy cả người nhà hắn.

“Mày buông tay ra,” Mã Tuấn hiển nhiên còn chút lí trí, không ở ngay trước mặt mọi người mà rống lên câu “Bố tao là ai” “Ông nội tao là ai”, hắn dùng khuỷu tay định đánh Nguyễn Dịch, nào ngờ Nguyễn Dịch lại né sang một bên, ngược lại làm hắn đánh vào khoảng không, lao đảo suýt ngã xuống đất.

Quần chúng vây quanh cười ầm lên.

“Cảnh sát giao thông tới rồi.”

Hai người cảnh sát giao thông đến nhìn thấy hiện trường, liền cảm thấy đầu hơi đau, Lamborghini đụng phải Cayenne, dẫn đến Cayenne không khống chế được mà đụng phải Ferrari, ba chiếc xe này đụng vào nhau, không tới hai giờ, cái tin tức này liền leo lên tất cả các diễn đàn lớn.

Thấy cảnh sát giao thông đến, giọng của Mã Tuấn nhất thời trở nên ngang ngược can rở, hắn chỉ Nguyễn Dịch: “Cảnh sát giao thông, anh ta đánh người.”

Nguyễn Dịch dứt tay vào túi quần, liếc mắt lườm Mã Tuấn một cái, ngay cả miệng cũng không thèm mở ra, tất cả động tác lớn nhỏ của anh đều biểu đạt khinh thường với Mã Tuấn.

Cảnh sát giao thông không thấy Nguyễn Dịch nói gì, lễ phép nói: “Vị tiên sinh này, xin anh xuất trình bằng lái.” Thấy người trẻ tuổi này mặt đầy mất hứng, cảnh sát giao thông còn tưởng anh sẽ không phối hợp, ngao ngao anh sờ vào trong túi quần, lấy ra một cái ví da nhỏ đưa cho bọn họ.

“Ôi, tôi nói với mấy người đâu mới là chuyện quan trọng?” Mã Tuấn mất hứng hỏi, “Anh ta ra tay làm thương người khác, là phạm pháp đấy? Nếu như

mấy người cứ mặc kệ, tôi sẽ tìm luật sư kiện mấy người.”

“Tiên sinh, mời anh cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ xử lý công bằng theo lẽ phải,” Cảnh sát giao thông cho hắn một cái lễ phép, “Mời anh xuất trình bằng lái,” Anh ta lờ mờ ngửi thấy mùi rượu trên người Mã Tuấn, quay người nói với đồng nghiệp, “Cho hai vị tiên sinh đây đo nồng độ cồn.”

“Còn có một người trong cuộc nữa đâu?” Cảnh sát giao thông đo xong nồng độ cồn cho Nguyên Dịch, một bên nâng máy kiểm tra tới trước mặt Mã Tuấn, một bên nhìn xung quanh.

“Chú cảnh sát giao thông, cháu ở đây.” Nhan Khê cầm lấy một chai nước khoáng, bên cạnh còn có hai cô bé tốt bụng đỡ lấy cô, còn có hai đứa bé trai lo lắng hai người tài xế kia đánh nhau sẽ làm liên lụy tới Nhan Khê, cho nên cố ý đứng ngăn ở trước mặt cô.

Cảnh sát giao thông muốn nói, tôi chỉ mới có 30 tuổi, vẫn chưa tới tuổi gọi là chú, nhưng khi anh ta thấy Nhan Khê, lại đem những lời này nuốt vào. Cô gái trẻ tuổi này nhìn thật dịu dàng yếu ớt, anh ta sợ mình nói ra những lời này, đối phương sẽ càng khó chịu hơn.

Đưa bằng lái cho cảnh sát giao thông, Nhan Khê quay đầu liên tục nói cảm ơn với mấy người ở xung quanh, liên tục bảo mình không sao, mấy người quần chúng tốt bụng này mới chịu rời đi.

Lúc rời đi, còn không ngừng dùng ánh mắt dò xét Nguyên Dịch, chỉ sợ anh ta không hợp lời liền quay sang bắt đầu đánh Nhan Khê.

“Hơi bất ngờ, chờ tôi gọi điện thoại,” Mã Tuấn đẩy cảnh sát giao thông ra, quay đầu gọi điện thoại, sau đó nghiêng đầu hừ với cảnh sát giao thông một tiếng, giống như thần tiên nhìn bọn người phạm hèn mọn bằng nửa con mắt.

“Xi.” Nhan Khê liếc mắt, “Nhìn một cái là biết có rượu, nếu không thì chột dạ cái gì?”

“Cô gái thú vị, cô im miệng cho tôi, có tin lão tử cho cô hai cái tát không,” Mã Tuấn chỉ vào Nhan Khê, “Cút sang một bên cho ông.”

“Chú cảnh sát giao thông, hắn ở trước mặt hai người đe dọa cháu.” Nhan Khê bước mấy bước trốn phía sau cảnh sát giao thông, “Cháu đang lái xe rất nghiêm chỉnh, chiếc Lamborghini này giống như con lươn chạy loạn xạ trên đường, nếu như không phải hắn ta, cũng sẽ không xảy ra những chuyện này, trên xe cháu có máy ghi hình, có thể lấy làm bằng chứng.”

“Con mẹ nó,” Mã Tuấn không ngờ người phụ nữ có lá gan nhỏ này lại nói những thứ này, hắn liên tục chỉ Nhan Khê, “Cô dám.”

“Vị tiên sinh này, mời anh chú ý lời nói và hành động của mình, cũng mời anh phối hợp làm việc với chúng tôi,” Cảnh sát giao thông thấy Mã Tuấn ở trước mặt họ, mà còn ngang ngược can rở như thế, vì vậy chỉ chỉ vào máy ghi hình, “Chúng tôi đã mở máy ghi âm, tất cả lời nói của anh sẽ bị ghi lại rõ ràng.”

Người cảnh sát cầm máy ghi hình tiến lên một bước, vừa vặn đem Nhan Khê đứng ở phía sau mình.

Mã Tuấn uống vài ly rượu, cộng thêm vừa rời ở trước mặt mọi người bị Nguyên Dịch đánh, trong lòng đã sớm bùng cháy, bây giờ thấy một cảnh giao thông nhỏ nhỏ và cô gái này dám phê bình ngay trước mặt hắn, vốn lý trí đã không nhiều lắm bây giờ lại biến mất hoàn toàn luôn, “Các người cút sang một bên, hôm nay lão tử phải giết chết cô ta.”

“Giết chết ai?” Nguyên Dịch luôn đứng một bên không nói gì giờ không nói tới lời thứ hai, liền đem Mã Tuấn đạp ngã xuống đất, lại đạp thêm mấy cái, “Mày muốn giết chết ai?! Con mẹ mày một đứa đàn ông, đánh phụ nữ đã trở thành năng lực truyền kì rồi à?”

Động tác ở chân của anh quá nhanh, ngay cả hai người cảnh sát giao thông cũng không kịp phản ứng, chờ sau khi họ phản ứng lại, Mã Tuấn đáng thương đã nằm trên mặt đất khóc ròng lên rồi.

“Không được đánh nhau.”

“Mau dừng tay!”

Đều là người lái xe sang cả, lại không thể để mặt mũi cho người lái xe sang, làm việc lưu lại mấy được sống sao?

Nhan Khê từ phía sau lưng cảnh sát giao thông lên lút chạy ra ngoài, thừa dịp hai người cảnh sát giao thông tiến lên kéo Nguyên Dịch, nhân cơ hội đó dùng giày cao gót hung hăng đạp hai cái lên người Mã Tuấn, sau đó thu hồi chân thật nhanh, đằng hoàng đứng ở một bên.

Nguyên Dịch chú ý thấy hành động nhỏ này của cô:

“NGAO!” Sau khi bị Nguyên Dịch đánh, Mã Tuấn cảm thấy đau đến trì độn, lại bị Nhan Khê dùng giày cao gót đạp một cái, đó chính là đau đến thấu xương, hắn không nhịn được nữa, hét âm lên, nước mắt đã cổ kim nén rất lâu, rốt cuộc cũng trào ra.

Nhan Khê vịn vịn mắt cá chân, cúi đầu nhìn mặt đất.

Hai cảnh sát giao thông khó hiểu quay đầu lại, sao vậy?

Cuối cùng ba người bị mang về đồn cảnh sát giao thông, không có quần chúng vây xem nữa, Mã Tuấn vỗ bàn của đồn cảnh sát, khí thế bùng bùng: “Mấy người có biết chú của tôi là ai không? Chú ấy là con rể của Từ gia, là em rể của phu nhân chủ tịch Trường Phong đấy!”

“Mặc kệ thân thích của anh là ai, chúng tôi đều sẽ chấp hành đúng pháp luật,” người cảnh sát giao thông xử lý vụ án này ngăn người, sau đó cắn răng nén tức giận xuống, “Mã tiên sinh, bởi vì anh lái xe sau khi đã uống rượu, chúng tôi sẽ trừ điểm bằng lái xe của anh, hơn nữa theo luật còn phải tiến hành tạm giam anh và bị phạt tiền.”

Vì phạm quy tắc giao thông, còn muốn dùng quyền thế để dè người, cái đức hạnh gì đây?

Nhan Khê nghe thấy Mã Tuấn ồn ào, hơi lo âu nhìn đồng hồ đeo tay, cô mà về muộn nhất định bố sẽ lo lắng, nhưng nếu như bố biết cô xảy ra tai nạn nhỏ, bố cô chắc chắn sẽ càng lo hơn.

Vốn không phải là chuyện lớn gì, nhưng với tính cách của bố cô, cũng sẽ bị vui dập cho trở thành chuyện lớn.

Nếu như họ Mã này thực sự có vài phần quan hệ với Nguyên gia, nhà cô khẳng định không đắc tội nổi, dù sao bọn họ ngay cả tư cách ôm đùi Nguyên gia cũng không có. Cô quay đầu nhìn Nguyên Dịch đang im lặng, nếu như người anh em này mà có hậu thuẫn giỏi hơn thì tốt rồi.

Vừa lúc đó, Nguyên Dịch cũng ngẩng đầu nhìn cô một cái, Nhan Khê trừng mắt nhìn, sau đó giống như không có chuyện gì mà rời mắt đi.

Thấy cô giương mắt nhìn, Nguyên Dịch tưởng cô lo lắng người họ Mã này có hậu thuẫn, sợ địa vị của người chồng của cô không che chở được cho cô, liền không kiên nhẫn nói, “Yên tâm đi, Nguyên gia không có loại thân thích ngu như vậy.”

Lời này quá trực tiếp rồi.

Nhan Khê tỉ mỉ nhìn Nguyên Dịch mấy lần, càng nhìn càng cảm thấy người này thật giống với nhị thiếu gia của Nguyên gia, “Cái này, tôi có thể hỏi anh một vấn đề nhỏ nhỏ không?”

Cô dùng ngón tay dựng một đoạn rất ngắn, chứng tỏ cái vấn đề mà cô hỏi thực sự rất nhỏ.

Nguyên Dịch nhìn cô không lên tiếng.

Không nói gì là đồng ý đúng không?

“Anh có phải là nhị thiếu gia của Nguyên gia không?” Nhan Khê bổ sung thêm một câu, “Tôi thấy anh rất đẹp trai, đẹp trai giống như Nguyên nhị thiếu gia vậy, ngay cả góc độ nói đùa cũng đẹp trai như vậy.” Tại cái xã hội phù phiếm này, thỉnh thoảng nịnh bợ một chút, cũng coi là đạo lý sinh tồn.

“Xùy,” Nguyên Dịch cười nhạo một tiếng, xoay người nhìn về phía Mã Tuấn lái nhái không ngừng, “Xin lỗi, tôi chính là con trai thứ hai của Nguyên gia mà cậu vừa nói, nhà chúng tôi lúc nào thì có nhiều thân thích như vậy?”

Mã Tuấn còn đang mắng chưa hết lời, nghe thấy câu này thì cả người ngẩn ra, trò vui gì đây?

“Đồng chí cảnh sát giao thông, tôi vừa rời tức giận làm thương người, nên bồi thường thì sẽ bồi thường, chỉ là người Nguyên gia chúng tôi tuyệt đối sẽ không bao che cho hành động vi phạm pháp luật,” Nguyên Dịch nhướn mày liếc nhìn Mã Tuấn, “Mấy năm nay thường xuyên có chó mèo nhận là thân thích của nhà chúng tôi, ngay cả chúng tôi cũng không biết đây là thân thích nào nữa.”

Cảnh sát giao thông tuyệt đối không ngờ, chẳng qua là hấn đang xử lý một vụ giao thông, vậy mà còn tận mắt nhìn thấy một vở kịch hay của nhà giàu, vị chủ nhân chiếc xe Cayenne này, thật sự là con trai của chủ tịch tập đoàn Trường Phong sao?

Lại lần nữa nhìn Mã Tuấn đang xanh mặt kia, vừa rồi hấn còn la hét uy hiếp đủ kiểu, bây giờ bị chặn họng trở thành con vịt rồi, một câu cũng không nói được.

Mặt mũi bị đánh như này.... quá đã rồi!

Trong nháy mắt ở chỗ này, Nhan Khê cảm thấy vị thiếu gia của Nguyên gia này có hào quang cao 18 thước, đây thực sự là một màn kịch hay.

Đang xem trò vui rất hưng phấn, di động của Nhan Khê vang lên, cô nhìn người gọi đến, vuốt vuốt cổ hồng, nặn ra một thanh âm nhu thuận ngọt ngào.

“Bố.”

“Không sao, không sao ạ.” Nhan Khê nói, “Con chỉ là.... Chỉ là gặp được bạn học hồi cấp 3, cùng cậu ấy trò chuyện một lúc thôi.”

Đây là lời nói dối có ý tốt, Nhan Khê không hề có chút áp lực nào.

“Đúng, đúng ạ.” Nhan Khê gượng cười, “Con cũng không ngờ, chỉ học ở trường có nửa năm, còn có người nhận ra mình nữa. Bố yên tâm, con nhất định sẽ về nhà trước 10h.”

Nguyên Dịch nhướn mày nhìn Nhan Khê.

Bố?

Bạn học hồi cấp 3?

Chương 9: Tôi sợ người khác hiểu lầm chúng ta là một đôi, nói tôi ôm đúi nhà giàu.

Cúp điện thoại, Nhan Khê phát hiện vị nhị thiếu gia này cứ nhìn mình, cô sờ lên mặt mình, vừa rồi cô mới nhìn qua gương, không bị nhòe trang điểm, mặt anh ta đầy biểu tình quái dị là có ý gì?

“Chồng cô không đến đón cô à?” Nguyên Dịch biểu cảm vô cùng vi diệu.

Chồng?

Nhan Khê khó hiểu nhìn Nguyên Dịch, “Vợ anh không đến đón anh à?”

“Tôi không có vợ.” Nguyên Dịch lấy di động ra, làm bộ không muốn nhiều lời với Nhan Khê.

“Anh không có vợ, chẳng lẽ tôi có chồng à?” Nhan Khê cảm thấy não bộ của vị Nguyên nhị thiếu gia này hơi kì quái, “Con mắt nào của anh thấy tôi kết hôn rồi?”

Nguyên Dịch cất di động, quay đầu nhìn Nhan Khê, “Lần trước cô cùng một người đàn ông dự tiệc sinh nhật của mẹ tôi đấy thôi?”

“Tôi thay mặt bố tôi cảm ơn anh, không ngờ trong mắt anh bố tôi còn trẻ như vậy.” Nhan Khê đánh giá Nguyên Dịch một phen, tuổi còn nhỏ mà ánh mắt đã không tốt rồi, sau này làm soa mà lấy được vợ.

Không tức giận, không tức giận, dù gì vừa rồi người này cũng trợ giúp cô, lại còn là Nguyên nhị thiếu gia của Nguyên gia, cô không đắc tội nổi.

Nhưng vẫn rất tức.

Nhan Khê trừng Nguyên Dịch: “Nguyên tiên sinh, nam nữ độc thân cùng một chỗ, có khả năng là vợ chồng, có thể là chị em, mẹ con, phụ nữ, anh em, tư tưởng của người trưởng thành tương đối phức tạp thì không có gì sai, nhưng ánh mắt vẫn phải khá lên một chút mới được.”

Bị người khác si nhục như vậy, sắc mặt Nguyên Dịch hơi khó coi, anh nhìn cả buổi mới khô khan hừ một tiếng.

Lần đầu tiên anh thấy bố đối với con gái mà nhẫn nại như vậy đấy, bình thường đều ném cho một tấm thẻ, cò phần ở công ty nhiều một chút, đó chính là cung chiêu, làm sao giống với nhà này, đem một cô gái hơn 20 tuổi, trở thành một đứa bé 3 tuổi để cung chiêu.

“Hai vị đồng chí, Cảnh sát giao thông gõ bàn, biểu hiện là mình còn tồn tại, “Chuyện xảy ra đã điều tra rõ ràng, nếu hai người không có ý kiến gì, thì kí tên ở dưới.”

Nhan Khê nhận lấy văn bản, liếc nhìn nội dung, xác định không có vấn đề gì, kí tên mình vào phía dưới.

Nhan Khê?

Thu lại ánh mắt đang liếc trộm, Nguyên Dịch kí tên của mình, tuy nhìn người thì nhu nhược, nhưng chữ lại rất phong lưu phóng khoáng.

“Quấy rầy hai vị rồi.” Lãnh đạo cấp trên tiến vào, trên mặt mang nụ cười thân thiết, “Xe của hai người tạm thời không lái đi được, trong cục có sắp xếp xe đưa hai vị về, mời đi hướng này.”

“Không cần làm phiền, xe của nhà tôi sẽ đến đón, cảm ơn.” Nguyên Dịch chỉnh sửa cổ áo sơ mi, đầy khí chất của một vị tinh anh giới kinh doanh, ngoại trừ khí sắc ở mặt hơi ít, ai cũng không ngờ anh sẽ không nói lời nào mà đánh tài xế gây tai nạn một trận như vậy.

May người bị đánh không truy cứu trách nhiệm của anh, bằng không thì hai người còn phải tới đồn công an một chuyến nữa.

Nhan Khê cũng không có ý muốn quấy rầy cảnh sát giao thông, cô móc điện thoại ra, chuẩn bị gọi một chiếc taxi để về nhà.

“Này, “ Nguyên Dịch đứng ở bên ngoài nhìn Nhan Khê, “Bây giờ cô về nhà à?”

Nhan Khê trừng mắt nhìn anh, không nói chuyện.

“Đi thôi, tôi tiễn cô về.” Nguyên Dịch hất cằm, “Lúc này không dễ đón xe đâu.”

“Không cần,” Nhan Khê lắc đầu, “Tôi sợ người khác hiểu lầm chúng ta là một đôi, nói tôi ôm đùi nhà giàu.”

Sao cô gái này lại nhỏ mọn như vậy, còn nhớ tới việc vừa rồi chứ? Anh Xùy một tiếng, xoay người đi, đi đến cửa xe, lại nhìn không được mà quay đầu nhìn. Cô gái này nhìn nhỏ nhắn yếu ớt, nếu như gặp phải một tài xế có lòng dạ xấu xa, hoặc là cả buổi không đợi được xe, gặp phải chuyện bại hoại gì, lương tâm của anh sẽ cắn rứt.

Sắc mặt anh đổi tới đổi lui, cuối cùng vẫn cam lòng quay lại: “Yên tâm đi, tất cả mọi người đều biết rõ tôi thích người môi đỏ ngực lớn chân dài, sẽ không nhầm chúng ta là một đôi đâu, cô nhanh lên xe đi.”

Nhan Khê cúi đầu nhìn ngực và chân mình, ngực của cô rất nhỏ, chân của cô rất ngắn sao?

Mất của Nguyên nhĩ thiếu gia này đích thị là bị mù rồi!

“Cô vẫn là con gái,” Nguyên Dịch thờ dãi, một lúc sau mới xoay mặt nói, “Vừa rồi là tôi nói nhầm, cô đừng để trong lòng.”

“Tôi vốn là con gái, không làm được hành động râm rộ của đàn ông,” Nhan Khê nhảy xuống bậc thang, cười híp mắt với Nguyên Dịch, “Vậy thì cảm ơn Nguyên nhĩ thiếu gia đưa tôi về nhà.”

Nguyên Dịch nổi đóa, cô gái này chờ anh nói xin lỗi đấy sao?!

Hai người ngồi ở trên xe, Nguyên Dịch một bên cài dây an toàn, một bên hỏi Nhan Khê: “Cô ở đâu?”

Nhan Khê đọc địa chỉ, Nguyên Dịch nói với tài xế ở phía trước: “Đưa cô ấy về trước đã.”

Bên trong xe lại yên tĩnh lần nữa, Nhan Khê thấy Nguyên Dịch cúi đầu chơi đi động, rõ ràng là cái đáng về không muốn nhiều lời, liền móc đi động ra lướt Weibo. Lướt một cái liền thấy, tin tức tai nạn của họ đã trở thành đề tài hấp dẫn.

Lamborghini, Cayenne và Ferrari đụng nhau, đây không phải là đụng xe mà là đụng một đồng tiền. Cũng may biển số xe đã bị làm mờ, bằng không thì càng thú vị rồi.

Phía dưới Weibo, có rất nhiều người bình luận, ví dụ như chủ xe của chiếc Lamborghini rất phách lối, chủ nhân chiếc xe Cayenne rất đẹp trai, còn chủ xe chiếc Ferrari, ngược lại không có nhiều người nói đến.

Nhìn hết những bình luận hấp dẫn, Nhan Khê vụng trộm liếc Nguyên Dịch, đây chính là người đẹp trai trong miệng của người bạn trên mạng kia sao?

“Nhìn cái gì?” Nguyên Dịch chột ngắc đầu lên nhìn cô.

“Thấy anh rất đẹp trai,” Nhan Khê mặt không đổi sắc tim không đập nhanh mà nói.

“Ồ,” Nguyên Dịch lạnh lùng cúi đầu, “Tôi biết.” Loại thủ đoạn trên chộc này đối với anh mà nói đã lỗi thời rồi, anh hoàn toàn không động đây.

“Không sao, tôi cũng chỉ là khèn lịch sự một cái thôi.” Nhan Khê tiếp tục cúi đầu lướt Weibo, trong xe lại im lặng một lần nữa.

Nửa giờ sau, xe dừng lại ở tiểu khu nhà Nhan Khê, Nhan Khê nhìn cửa lớn của tiểu khu, quay đầu trịnh trọng nói với Nguyên Dịch: “Nguyên nhĩ thiếu gia, hôm nay rất cảm ơn anh.”

Mặc dù người này mang quan hệ của cô và bố ra nghĩ bản thù một chút, nhưng tục ngữ nói người không biết không có tội, huống chi anh ta còn ôm cô từ trong xe ra, lại tiễn cô về nhà, nếu như ngay cả một chút cảm kích mà cô cũng không có, đó chính là không biết phải trái.

“Không cần, coi như tôi đang xin lỗi chuyện cô và bố cô.” Nguyên Dịch nhìn gờ, sắc mặt hơi nộn nóng, “Cô xuống xe đi.”

Nhan Khê kéo cửa xe đi xuống, đi được hai bước, xe đã đi rồi.

Cô về nhà tắm một cái, cùng Tống Hải giải thích một chút vấn đề về xe, đưa đi tiệm sửa chữa, sáng mai còn phải đổi chiếc xe mới. Tống Hải không suy nghĩ nhiều, làm cho cô bát mì, đợi cô ăn hết, liền thúc giục cô đi ngủ.

“Bố,” Nhan Khê thu bát xong, thấy Tống Hải còn đang xem tivi, “Bố cũng ngủ sớm đi.”

“Không sao, bố ngủ sớm quá, nửa đêm sẽ tỉnh,” Tống Hải nhìn đồng hồ, “Cũng 11h rồi, con mau đi ngủ đi, kệ bố.”

“Vâng.” Nhan Khê gật đầu, về phòng.

Đồng hồ trên tường sắp chỉ đến số 11, Nguyên Bác hỏi bác gái giúp việc, “Nguyên Dịch về chưa?”

“Còn chưa về” Bác gái cũng hơi lo lắng, “Nhĩ thiếu gia đã rất lâu không về muộn như vậy, có phải có chuyện trì hoãn gì không?”

Đang nói, chợt nghe thấy tiếng bước chân ở bên ngoài, bác gái đi ra mở cửa, đứng ở cửa quả nhiên là nhĩ thiếu gia.

“Nhị thiếu gia, nhà bếp đang hâm lại canh, cậu muốn dùng không?” Bác gái thấy sắc mặt của anh không tốt lắm, giọng cũng thấp xuống.

“Không cần.” Nguyên Dịch kéo cà vạt ở cổ xuống, thuận tay ném sang một bên, “Tôi đi tắm xong rồi ngủ.” Anh nhìn nhà trống không, nói với Nguyên Bác đang ngồi ở sô pha đối diện: “Bố mẹ đi du lịch rồi hả?”

Nguyên Bác gật đầu, “Cậu mau đi ngủ đi.”

Nguyên Dịch cười một tiếng, đi lên lầu.

Hôm sau Nguyên Dịch không đến công ty, anh ở nhà cả buổi, mới miễn cưỡng lấy lại được tinh thần. Buổi tối ăn cơm xong, anh ngồi co cụm ở trên sô pha, cầm lấy điều khiển tivi bật loạn xạ.

Lúc cho qua một kênh, thấy có người quen quen, lại cho quay trở lại.

Trong đó có một bà lão làm mất chó, bà nghi ngờ thanh niên bắt lương ở nhà đối diện làm, nhưng thanh niên đó thoát nhìn qua rất hung dữ, bà không dám hỏi, cho nên mới nhờ phóng viên của đài truyền hình.

Nguyên Dịch nhìn tên của đài, kênh số 8 đài Đé Đô, chả trách lại có câu chuyện nhỏ nhặt không đáng kể này, loại đài truyền hình này ngay cả nghe tên anh cũng chưa từng nghe qua, cũng chỉ có thể phát sóng những cái này.

Không ngờ người phụ nữ được gọi đến lại là Nhan Khê, mà còn là phóng viên nữa chứ.

Nhan Khê gõ cửa nhà đối diện, mở cửa chính là một người trăm trổ đầy mình, đầu tóc vàng rực, trên cổ còn đeo một cái dây chuyền đang thịnh hành trong giới trẻ.

“Mấy người tìm ai?” Giọng của người thanh niên này rất hung ác.

Nguyên Dịch tưởng Nhan Khê sẽ lúng túng, nào ngờ nụ cười trên khuôn mặt của cô gái này càng thêm ngọt ngào, nói vài ba lời là có thể dẫn theo quay phim và bà lão tiến vào nhà.

Không ngờ nhà của thanh niên bắt lương này rất gọn gàng sạch sẽ, trên giường còn có một người cô gái bị bệnh đang nằm đó, là vợ của anh ta. Người vợ phát hiện có phóng viên đi vào, tưởng là chồng mình làm chuyện sai trái gì, muốn từ trên giường bò dậy.

Thanh niên bắt lương vội vàng đỡ vợ mình, nét ân cần ở trên mặt hiện ra hết.

“Thật xin lỗi, đã quấy rầy rồi.” Cô gái tên là Nhan Khê trên khuôn mặt lộ ra nụ cười, “Chúng tôi là phóng viên của đài truyền hình, vì nghe nói câu chuyện tình yêu của hai vợ chồng anh rất cảm động, cho nên đến phỏng vấn hai người.” Cô không có nói đến chuyện của con chó, trên mặt cũng không lộ ra vẻ tôn trọng, thậm chí còn giúp cô gái nhặt chiếc chăn bị rơi xuống đất lên.

Cô gái này, thật sự là nói dối không chớp mắt mà. Trong lòng Nguyên Dịch hơi chán ghét, nắm lấy điều khiển nhưng lại không có động tác gì cả.

Cuối cùng kết quả của chương trình là, bà lão tìm được chó, thanh niên bắt lương cũng không có trộm chó, con chó đó được một đôi vợ chồng tốt bụng mở một quán ăn nhận nuôi, bởi vì không biết sao con chó đó bị ngã gãy chân, tạm thời không thể chạy được.

Bà lão tìm được con chó, nói xin lỗi với thanh niên bắt lương, thanh niên bắt lương cũng không để ý, ngược lại lúc ở trên lầu, anh ta còn giúp ông lão xách túi nguyên liệu nấu ăn lên.

“Nhị thiếu gia, cậu cũng xem chương trình này sao?” Lúc bác gái bê đĩa hoa quả ra, thấy Nguyên Dịch đang xem chương trình mà mình thích, vội nói, “Người dẫn chương trình không tệ, đáng rất đẹp, giọng cũng êm tai, dẫn chương trình cũng thú vị, mấy bà lão ở tiểu khu của chúng ta đều thích xem.”

Nguyên Dịch bỏ điều khiển xuống, thờ ơ nói: “Tôi chỉ là tùy tiện bật thôi, cũng không biết họ đang nói cái gì nữa.”

Thứ mà mấy bà lão thích, Nguyên nhị thiếu gia anh làm sao có khả năng thích được?!

Xi!

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Làm thật tốt, tiền đồ phía trước sẽ rộng mở.

Editor: Hy

Thân là một người dẫn chương trình nhưng lại không lên qua bất kì sân khấu của chương trình nào, nhưng một vụ tai nạn xe lại làm cho Weibo náo nhiệt như vậy, Nhan Khê bắt đầu hoài nghi trình độ chuyên môn của mình.

Hôm sau đến đài truyền hình làm việc, đồng nghiệp thấy cô thay xe, “Lại thay xe mới rồi hả?”

“Đây là xe của bố em, xe của em có chút vấn đề, đưa đi tu sửa rồi, liền mượn xe của bố,” Nhan Khê không nhắc đến chuyện tai nạn giao thông, đến phòng thay quần áo không biết là cửa hàng quần áo nào tài trợ, ngồi vào ghế để cho thợ trang điểm cho cô.

Nói chuyện phiếm cùng cô chính là người dẫn chương trình Lý Đồng của chương trình dự báo thời tiết kênh 9, cô ta có ý thân thiết với Nhan Khê, bình thường đối với Nhan Khê cũng rất nhiệt tình, “Đứng rồi... Còn chưa kịp chúc mừng cô, tỉ suất xem chương trình của cô càng lúc càng cao, hôm qua còn có người cô ý gọi đến đài để khen cô đấy.”

“Thật sao?” Nhan Khê cười rất vui vẻ, “Thật sự khen tôi sao?”

“Chắc chắn, là một bà lão lớn tuổi,” Lý Đồng thấy nét mặt Nhan Khê lộ ra vui mừng, nhin không được nghĩ, mặc dù Nhan Khê dẫn chương trình có mấy phần căn cơ, nhưng cuối cùng vẫn là một người trẻ tuổi. Có loại ý nghĩ này, cô ta sinh ra vài phần cảm giác rụt rè, “Cô cần phải cố gắng lên, tranh thủ để cho hơn một nửa bà lão ở Đê Đô này thích cô.”

“Sau đó ở trong đài liền cho tôi một cái danh hiệu, sư cô sát thủ?” Nhan Khê cười ra tiếng, “Như vậy cũng không tệ đâu.”

Lý Đồng bị cô chọc cười, vốn còn có vài phần cảm xúc ghen ghét, bây giờ biến mất không còn một mảnh. Đại khái có vài người trời sinh đã có duyên với mọi người, cộng thêm năng lực dẫn chương trình không tệ, có thể có người chú ý tới cũng không phải là lạ.

“Tiểu Nhan, chuẩn bị xong chưa?” Triệu Bằng gõ cửa phòng hóa trang, “Chuẩn bị quay rồi.”

Người dẫn chương trình “Những câu chuyện bên mình” chỉ có một mình cô, cho nên ở trong trường quay hay ở ngoại cảnh đều do cô dẫn cả, bây giờ cô phải quay bổ sung ở bên trong phòng. Đương nhiên, quay phim cũng chỉ có mình Triệu Bằng mà thôi.

“Sắp xong rồi, anh Triệu chờ em một chút nữa.”

Triệu Bằng không gọi nữa, trở lại nơi vắng vẻ cùng vợ mình nhắn tin ở Wechat, người ở trong đài cũng lười biếng như vậy.

Lúc ghi hình chương trình, Trần Bội nhìn Nhan Khê một cách giám sát, sau đó nói với một người đồng nghiệp ở bên cạnh: “Nhan Khê ở lại trong kênh của chúng, đúng là hơi đáng tiếc.”

Dáng vẻ đoan trang, nhả chữ rõ ràng, ngữ tốc tiết tấu rõ ràng, một mầm non tốt như vậy nếu được một tiền bối lợi hại mang theo mình, leo lên một sân khấu tốt, thì bây giờ trong giới dẫn chương trình đã có chút thành tích.

“Ôi chị Trần, chị ở cùng một chỗ với Tiểu Nhan lâu quá rồi, đã sinh lòng luyến tiếc rồi đấy.” Ngược lại đồng nghiệp ở bên cạnh lại thấy bình thường, “Bây giờ cạnh tranh khốc liệt như vậy, cô ấy có thể trực tiếp vào làm người dẫn chương trình của một kênh, đã xem như là tốt số rồi. Những người cùng ngành giống như cô ấy, rất nhiều người vẫn còn lẩn lộn ở phía sau sân khấu, hoặc là đã đổi nghề. Chén cơm này của chúng ta ấy mà, tùy thuộc vào thời điểm thôi.”

Lúc ghi hình xong chương trình, đã đến giữa trưa, Nhan Khê đang chuẩn bị cùng đồng nghiệp ra ngoài ăn cơm, thì phía trên thông báo xuống, 1h chiều muốn các đài trưởng của các kênh không phải kênh vệ tinh, cùng các biên đạo và người người dẫn chương trình đi họp, đến trễ hoặc nghỉ làm thì sẽ bị trừ vào tiền lương.

“Tại sao lại không yêu cầu người dẫn chương trình của kênh vệ tinh có mặt?” Nhan Khê hơi khó hiểu, theo lý mà nói thì loại họp hành như này, kênh vệ tinh mới là quan trọng chứ?

“Những kênh vệ tinh đều là cổ tay mà,” Triệu Bằng bắt chéo hai chân, thờ ơ nói, “Những quay phim hơi có tiếng và thực lực, tham gia một chút show truyền hình thực tế, một chút thương diễn, sao không mở loại hội nghị này? Trong đài muốn có quyết định gì, thì đã sớm nói cho người môi giới rồi, để cho bọn họ chạy tới chạy lui. Trừ buổi lễ long trọng hàng năm có thể đem họ họp mặt đầy đủ, mặt khác muốn thấy được họ ở hội nghị, toàn bộ đều dựa vào vận khí cả.”

“Vẫn là anh Triệu hiểu biết nhiều.” Nhan Khê bưng tỉnh ngộ, quay đầu lấy điện thoại di động, loại đài ngộ cho cấp bậc này, không có quan hệ gì với cô cả.

Triệu Bằng thấy cô không làm gì cả, không có tư thế tiến thủ, bất đắc dĩ gật đầu, nhân vật mới này đã bị bầu không khí ở trong kênh của họ làm hư mất rồi, nửa điểm tiến thủ cũng không có.

Lần đầu tiên tham gia cuộc họp lớn ở trong đài, trong lòng Nhan Khê hơi kích động, nhưng ngay khi cô đi theo sau Kim trưởng đài, thấy ở trong phòng đông nghịt người, còn có người xếp chỗ cho kênh của cô vào một góc bé tí ở trong phòng, kích động ở trong lòng nháy mắt đã mất hơn phân nửa.

Người phụ trách đánh dấu thấy thẻ công tác ở trên người của bọn họ, để cho họ kí tên sau đó cho vào.

Nhan Khê còn chưa đi được mấy bước, chợt nghe thấy nhân viên phụ trách đánh dấu đang nhiệt tình chào hỏi một người, cô hiểu kì quay đầu nhìn phía

sau.

“Đó là phó chủ nhiệm bộ phận quảng cáo của kênh vệ tinh,“ Trần Bội nói nhỏ bên tai cô, “Đều là người trên cao cả.”

Thấy cảnh này, Nhan Khê đã hiểu một đạo lý, cái gọi là “Thà làm đầu gà chứ không thể làm đuôi phượng” đều là lừa người cả, rõ ràng “cái đầu gà” Kim đài trưởng này không được người khác tôn trọng như ông phó chủ nhiệm kia.

Lúc họp, lãnh đạo bên trên nói một đồng lớn, điểm chính là khen ngợi mấy chương trình của đài vệ tinh.

“Đương nhiên, nhưng kênh khác vì điều kiện có hạn, không thể đạt được thành tích giống như kênh vệ tinh, nhưng gần đây cũng có mấy chương trình được dân chúng địa phương hết sức khen ngợi, ví dụ như kênh một “Thăm dò hôn lễ”, kênh 3 “Cảm động”, kênh 8 “Những chuyện bên mình”, đều làm rất tốt, những kênh khác...”

Kim đài trưởng đã sớm hình thành thói quen vô hình trong các buổi họp, chợt nghe được giám đốc lãnh đạo khen chương trình của ông ta, làm cả buổi cũng không phản ứng được, vừa rồi ông ta có nghe nhầm không hả?

Tâm trạng bây giờ của ông ta giống như người vợ bị vua ném vào trong lãnh cung 10 năm, bỗng chợt nghe thấy vua lật thẻ bài thị tẩm mình, hưng phấn và hoài nghi tính chân thật của nó.

Lúc cuộc họp sắp kết thúc, giám đốc lãnh đạo khen hai ba cái kênh, nói bọn họ đối với chính sách của cấp trên thì quán triệt rất chu đáo, kênh 8 là một trong số đó.

Thời điểm tan họp, Kim đài trưởng đi đường mà như đi ở trên mây, ánh mắt nhìn Nhan Khê thân thiết giống như là đang nhìn con gái ruột của mình.

“Kim đài trưởng “ Trần Bội cười nói với Nhan Khê, “Lãnh đạo phía trên chỉ đích danh khen ngợi chương trình của chúng ta, ông có phải nên mời chúng tôi ăn cơm hay không?”

“Đúng đúng đúng, tối nay ta mời đồng nghiệp trong kênh đi ăn cơm,“ Kim đài trưởng cao hứng gật đầu, “Lần này chúng ta không đi Đại Bài Đường nữa, đi Bách Hương Xuân thôi!”

“Đài trưởng đúng là đài trưởng, sáng khoái lắm!” Để tránh Kim đài trưởng hỏi hận, Trần Bội kéo tay Nhan Khê chạy ra ngoài, “Bây giờ tôi đi thông báo tin tức tốt này với các đồng nghiệp khác.”

“Từ từ đã nào!” Kim đài trưởng nhìn bóng lưng của hai cô gái, chẳng qua chỉ là thuận miệng nói một chút, trong lòng hơi tuyệt vọng, sau khi về nhà làm sao ông báo cáo sổ sách với bà xã đây?

Đồng nghiệp liên hoan, ăn lẩu vẫn là náo nhiệt nhất, người trẻ tuổi bây giờ một chút giản dị gian khổ cũng không có, liền nghĩ đến một bữa tiệc lớn!

Tự mình nói ra, có ngậm lấy máu và nước mắt thì cũng phải thực hiện cho bằng được, nhưng nghĩ đến nửa năm nữa sẽ có cuộc bình xét để thăng chức, Kim đài trưởng đành phải cắn răng, ăn thì ăn, chỉ cần có thể thay đổi được những đồng nghiệp tích cực này, ăn một bữa cơm cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là khi về nhà sẽ phải bao thầu một tháng làm việc nhà thôi!

Bách Hương Xuân ở Đế Đô cũng coi là một nhà hàng nổi tiếng, nghe nói tổ tiên của đầu bếp ở nhà hàng này đã từng làm ngự trù, thật giả thì không biết, nhưng phong cách ở chỗ này, vẫn phải chịu một ít người thổi phồng lên.

Trừ những người có việc không đi được, một nhóm 10 người của kênh số 8 đài Đế Đô vừa vận một bàn luôn, Nhan Khê thấy lúc đồng nghiệp tranh nhau gọi đồ ăn, Kim đài trưởng đau lòng đến mức lông mày đều cau lại.

Sau đó Nhan Khê không chút lưu tình mà gọi một đĩa tôm biển cay lớn, một phần xương sườn hoàng kim, còn có cá sóc, nhận được rất nhiều tiếng vỗ tay nhiệt tình của đồng nghiệp.

“Tiểu Nhan làm tốt lắm, gọi thêm mấy món, thêm mấy món nữa.”

“Đủ đủ rồi, gọi nhiều vậy làm cái gì, mọi người ăn cũng có hết đâu!” Kim đài trưởng giơ tay lấy cuốn menu, lại bị Triệu Bằng cầm trước.

“Ăn không hết chúng tôi có thể gói lại, chúng tôi muốn hưởng ứng hành động CD*.” Triệu Bằng lại gọi thêm mấy món, làm cho các đồng nghiệp cười ha ha, thức ăn còn chưa được đưa lên, không khí trên bàn đã náo nhiệt lên.

*Hành động CD: khởi xướng tiết kiệm, phản đối phô trương lãng phí, tuyên truyền cho mọi người quý trọng thức ăn.

“Nguyên tiên sinh, mời đi hướng bên này.” Phục vụ viên dẫn đường cho Nguyên Dịch đến phòng VIP, lúc đi ở hành lang đi qua một gian phòng, Nguyên Dịch nghe thấy bên trong truyền tới tiếng cười rộ, bước chân của anh hơi ngừng, nhấn mày lại.

Từ trước tới giờ anh luôn không thích không khí hò hét ồn ào.

Phục vụ viên thấy vậy vội vàng giải thích: “Nhà hàng này của chúng tôi hiệu quả cách âm rất tốt, chỉ cần đóng cửa lại, sẽ không được bắt kì tiếng vang nào ở bên ngoài cả.”

Nguyên Dịch không nói chuyện, nhắc chân muốn đi.

“Lái xe không uống rượu, uống rượu thì không lái xe, hôm nay mọi người ai cũng không được rót rượu cho tôi, sau khi tôi say, một cô gái trẻ yếu đuối như tôi, gặp phải kẻ xấu thì phải làm sao bây giờ?”

Giọng này hơi quen tai? Anh nghe được bên trong giọng trai và gái đều có cả, không cần nhìn cũng biết ở bên trong hỗn loạn như thế nào rồi.

“Nguyên tiên sinh.” Mở cửa phòng VIP, một người đàn ông trung niên đeo kính đi ra, trên khuôn mặt là vẻ nôn nóng lấy lòng, “Nguyên tiên sinh, ngài đã đến rồi, mau vào mau vào đi.”

Nguyên Dịch không nhanh không chậm bước vào, lúc phục vụ viên chuẩn bị đóng cửa, anh nhướn mày nói: “Cứ để cửa vậy, cho thoáng khí.”

Phục vụ viên muốn nói, hệ thống thoát khí ở trong phòng này rất tốt, nhưng khi đối mặt với bộ dạng cao cao tại thượng kia của Nguyên Dịch, một chữ cô ta cũng không thể nói được, đành phải ngoảnh ngoảnh chiều theo ý của anh.

Người càng có tiền có thế thì càng thích nhiều thứ, cô ta đã hiểu rồi.

Nhan Khê mượn có “Dị ứng với rượu” và “Phải lái xe”, nên không phải uống giọt rượu nào cả. Đồng nghiệp cũng biết cô có chút bối cảnh, cũng không dám thực sự rót rượu cho cô, cho nên mọi việc cứ thế trôi qua. Trong lòng cô hiểu rõ, nếu như cô mà người mới mà không có bối cảnh, hôm nay tuyệt đối không thể nào từ chối được tiệc rượu này, lúc này, trong lòng cô không kim được mà lại nói cảm ơn bố cô lần nữa.

“Tiểu Nhan à, “Kim đài trưởng uống rượu có hơi say, “Cháu mới vào đài không lâu, dẫn chương trình liền được lãnh đạo phía trên điểm danh biểu dương, sau này nỗ lực hơn, tranh thủ tiến lên trên, cháu còn trẻ, nên phát triển ở không gian lớn hơn.”

Lời này đối với người khác thì ông ta sẽ không dám nói, nhưng với Nhan Khê thì khác, cô có một người bố giàu có giao thiệp rộng, cho dù không thể đi đường tắt, ít nhất thì cũng không bị người ta chặn đường.

“Làm cho thật tốt.” Kim đài trưởng nói sâu xa, “Tiền đồ phía trước sẽ rất rộng mở.”

Trong lòng những đồng nghiệp khác cũng loạn, nhưng vẫn kiên định giao hảo thật tốt với Nhan Khê.

Ở đời không làm quen lúc người ta còn chưa phát triển, đợi khi người ta thực sự phát triển rồi, lại đi nói mình từng là đồng nghiệp với người ta, tất cả đều vô nghĩa thôi.

So với sự náo nhiệt ở đây, không khí ở trong phòng VIP lại vô cùng nghiêm túc.

“Phương án của các ông tôi sẽ xem xét thật kỹ,” Nguyên Dịch nhìn đồng hồ, “Thời gian không còn sớm, những hoạt động khác tôi không tham gia đâu.”

Vừa gặp khách vừa nhìn thời gian, còn chưa đến 9h tối, bây giờ cuộc sống về đêm mới bắt đầu, vậy mà nói thời gian không còn sớm? Nhưng thấy Nguyên Dịch đứng dậy muốn đi, bọn họ cũng không dám cứng rắn giữ lại, đành phải ríu rít đứng dậy đi tiễn.

Đoàn người của Nhan Khê vừa mới đi ra từ trong phòng, ở trong hành lang liền đụng mặt với các tình anh của xã hội này.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đây là bạn trai của cô à?

Editor: Triệu Hy

Nhóm đồng nghiệp của kênh số 8 đài Đê Đô cũng nhận ra đây là những người tinh anh trong xã hội, nhưng theo ý thức biết được thân phận không đơn giản của những người này, cho nên âm lượng nói chuyện của họ giảm xuống. Nhan Khê thấy đồng nghiệp không ai biết những người này, nên cũng không có ý định gặp Nguyên nhị thiếu gia để tặng bốc, tầm mắt lướt qua Nguyên Dịch, cô tiếp tục tiến vào đám người làm bộ như không nhìn thấy gì cả, muốn cùng các đồng nghiệp cùng đi ra ngoài.

Chú ý tới hành động nhỏ này của cô, Nguyên Dịch quay đầu nói với mấy người phía sau: “Mọi người không cần tiễn tôi đâu, xe của tôi đậu ở ngay ngoài rồi.”

“Nguyên tiên sinh, cậu quá khách khí rồi,” Mọi người cùng cười theo, bọn họ hận không thể nói thêm mấy câu với Nguyên Dịch, sao có thể không tiễn được. Nguyên Dịch cũng không từ chối nữa, đi về phía trước mấy bước, bỗng nhiên ngoảnh đầu nhìn về phía Nhan Khê: “Sao cô lại ở đây?”

Đồng nghiệp xung quanh không ngờ Nhan Khê lại quen người dẫn đầu của đám người này, bọn họ tò mò nhìn về phía Nhan Khê, thấy trên mặt cô cười một cách khách khí, đoán trắc quan hệ của hai người họ cũng không phải là quá thân thiết.

“Cùng đồng nghiệp đi liên hoan thôi.” Nhan Khê làm bộ như không nhìn thấy ánh mắt dò xét của đồng nghiệp, gật gật đầu với Nguyên Dịch, “Chào buổi tối Nguyên tiên sinh.”

“Buổi tối tốt lành.” Nguyên Dịch cũng hơi gật đầu, tỏ ra hết sức dè dặt.

Đám người nóng lòng nhìn hót Nguyên Dịch vụng trộm nhìn Nhan Khê, đây là nhân vật nào?

“Cô chuẩn bị về nhà à?” Nguyên Dịch nhìn đồng hồ, lại nhìn cả trai lẫn gái ở phía sau Nhan Khê, người trẻ tuổi mà chơi bời quá mức, sẽ dễ dàng dẫn đến làm chuyện xấu.

Những thứ quan hệ nam nữ lộn xộn, anh đã từng thấy qua.

Loại này không có chút gì tốt để nói chuyện cả, ở trong quyển “Trao đổi văn hóa Trung Hoa” gọi là “Hàn huyền”, Nhan Khê cũng không để ở trong lòng, thuận miệng đáp lại, “Đi hát một lúc nữa rồi về nhà.”

Hát?

Nguyên Dịch không biết đang nghĩ tới cái gì, hơi khoa trương mà nhún mảy, xoay người đi ra ngoài, lúc đi qua Nhan Khê, nhỏ giọng ném lại một câu.

“Cô gái trẻ của mọi nhà, buổi tối không nên chạy loạn ở bên ngoài, không an toàn đâu.”

Vốn là một câu quan tâm, nhưng từ trong miệng Nguyên Dịch nói ra, lại có cảm giác phụ nữ phải biết an phận ở trong nhà thì mới an toàn được.

Nhan Khê nghe vậy cong khóe môi, “Đàn ông buổi tối cũng nên ít ra ngoài thôi, người xấu sẽ không vì anh là đàn ông mà sinh lòng thương tiếc anh đâu.”

“Cô...” Nguyên Dịch cảm thấy trong ngực mình hơi khó chịu, từ lúc nào mà đàn ông bọn họ cần lòng thương tiếc hả?

Thấy sắc mặt Nguyên Dịch tái xanh, Nhan Khê cười càng thêm dịu dàng, cô lui về sau mấy bước: “Nguyên tiên sinh, mời ngài đi trước.”

“Nguyên tiên sinh, Nguyên tiên sinh,” Nhân viên đi cùng cho rằng cô gái xa lạ này đã nói gì đó làm cho Nguyên Dịch mất hứng, nên lo lắng vị Nguyên Dịch này không khống chế được lửa giận mà động thủ với cả con gái, vội vàng cúi đầu khom lưng tiến lên, “Lối ra ở bên này, mời ngài đi theo tôi ạ.”

Nói đùa, nếu ở đây gây ra tin tức Nguyên nhị thiếu gia đánh phụ nữ tại nhà hàng, không chỉ Nguyên gia mất mặt, những nhân viên như bọn họ chỉ sợ cũng sẽ bị Nguyên gia “giận cá chém thớt”. Cậu ta quay đầu liếc nhìn cô gái trẻ tuổi đang im lặng đứng ở một bên, trong lòng đã hiện ra một vở kịch cầu huyết thiếu nữ đang hoảng bị thiếu gia ác độc cưỡng bức, thiếu nữ đang hoảng này lại không sợ cường quyền, chọc giận cường hào, sau đó bị cường hào giày vò.

Ôi, làm người vẫn nên phải có chút lương tâm, có thể ngăn cản được thì nên ngăn cản.

Nguyên Dịch lạnh lùng liếc nhìn Nhan Khê, xoay người và không quay đầu lại sải bước đi ra ngoài.

Mọi người đi cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm, như ong vỡ tổ mà đi ra ngoài.

“Tiểu Nhan, một em gái làm hậu kì nuốt nước bọt, trong lòng vẫn còn sợ hãi mà nhìn về phía cửa, “Người này là ai vậy, nhìn không giống người có thể đắc tội được.”

“Siêu cấp công tử ở Đế Đô,” Nhan Khê nhỏ giọng nói, “Nhà chúng ta có cưới ngựa thì cũng không kịp ôm được bắp đùi của người ta đâu.”

“A...” Em gái hậu kì cảm thấy điều kiện nhà Nhan Khê đã rất tốt rồi, mà ngay cả nhà Nhan Khê cũng không ôm được bắp đùi người ta, cái chân này có phải rất to không? Em gái vỗ ngực một cái, lộ ra vẻ mặt kinh sợ, “Mới vừa rồi em còn tưởng anh ta định đánh chị.”

“Xùy,” Nhan Khê lắc đầu bật cười, “Em nghĩ quá nhiều rồi.”

Những người khác thấy Nhan Khê không quan tâm, cũng không đem chuyện này để ở trong lòng, sau khi ra khỏi nhà hàng, thấy nhà hàng chủ yếu là quán sũ, đều đứng ở cửa tiễn nhân vật lớn vừa rồi, đều hơi tò mò, người này rốt cuộc là có thân phận gì, lại có mặt mũi lớn như vậy.

“Xem ra tối nay không đi hát được rồi,” Di động của Nhan Khê kêu, nhìn màn hình, cô cười khổ với mọi người, “Bố tôi gọi điện giục về.”

Nghe Nhan Khê ở trong điện thoại liên tục cam kết 1h sau sẽ về, chờ cô cúp điện thoại, Trần Bội cảm khái nói: “Tiểu Nhan, bố em sao lại quan tâm em như vậy, chờ khi em có bạn trai, làm sao để hẹn hò cùng cậu ta đây?”

“Ai mà biết được bạn trai em còn đang trốn ở trong cái ngõ ngách nào chứ, có phải mất bị mù hay không, đến lúc này còn chưa tới tìm em,” Nhan Khê đem di động bỏ vào túi xách, lắc đầu than thở, “Cầu độc thân* như em tạm thời chưa lĩnh hội được loại phiền não này.”

*Cầu độc thân: một từ dùng ở trên mạng xã hội TQ, ý chỉ những người không có đối tượng yêu đương hoặc kết hôn. Đồng thời từ này cũng dùng với ý tự giễu hoặc sắc thái khôi hài.

Sau khi tạm biệt các đồng nghiệp, Nhan Khê tìm xe của mình.

“Cầu độc thân họ Nhan kia,“ Nguyên Dịch ở phía sau cô mấy bước gọi tới, “Có phải buổi tối cô uống rượu không, nếu không thì tôi thuận đường đưa cô về?”

Này nhá, sao người này lại nghe lén con gái nói chuyện chứ?

Nhan Khê bóp mặt: “Cảm ơn Nguyên tiên sinh, tôi không uống rượu, có thể tự mình lái xe, cảm ơn ý tốt của ngài.”

Cầu độc thân thì sao, ăn cơm uống nước nhà anh sao?

“Quên đi,“ Nguyên Dịch thấy Nhan Khê hình như hơi không vui, cảm thấy cảm xúc của loại sinh vật phái nữ này thật khó hiểu, nói không vui liền không vui, ngay cả lí do cũng không có.

Không cảm kích cũng được, dù sao anh cũng không có nhiều thời gian rảnh. Thời gian anh tiếp xúc với phụ nữ rất ít, cũng không quan tâm hứng thú và sở thích của phụ nữ, trước kia có người nói phụ nữ là cuốn thiên thư mà cả đời đàn ông cũng không đọc hết được, lúc ấy anh còn khịt mũi xem thường. Đến bây giờ mới hiểu được, vốn phụ nữ không phải là cuốn thiên thư đọc không hết, mà rõ ràng là sách của người ngoài hành tinh nên mới không hiểu được.

Nói phụ nữ là cuốn thiên thư, đều là cách giải thích khách sáo cả.

“Tổng, Tổng Nhan.” Một giọng nói mang theo kinh ngạc cùng hoảng sợ truyền tới.

Nhan Khê theo âm thanh nhìn lại, một người cô gái mặc đầm trắng dài từ trên xe bước xuống, hai người cách nhau không tới 5m. Cô gái này hơi quen mặt, hình như gặp lúc cô mới về Đê Đô đi uống trà cùng với bạn thì phải, đây chính là đương sự trong cuộc cãi nhau hồi hải kia.

Hứa Trần thấy Nhan Khê không nói chuyện, biểu cảm hơi lúng túng: “Chuyện năm ấy, tôi thực sự xin lỗi.”

Đoạn video huyền ảo kia toàn mạng xã hội đều biết, Hứa Trần khoảng chừng một tháng không bước chân ra khỏi cửa, bây giờ nhìn thấy Nhan Khê, đoạn kí ức khó chịu này lại lần nữa xông ra.

“Thật xin lỗi,“ Nhan Khê nhìn cô gái xa lạ này, còn có người đàn ông ngũ quan đoan chính ở bên cạnh cô ta nữa, “Tôi không nhớ rõ là cô đã làm chuyện gì để phải xin lỗi tôi cả.” Trên thực tế ngay cả người này là ai, cô cũng không nhớ rõ nữa.

“Tôi là Hứa Trần, là bạn học cùng lớp 10 của cô, năm ấy lúc cô học ở Đê Đô, từng có người nhờ tôi đưa thư cho cô, nhưng tôi...”

Thiếu nữ thời đó có xen lẫn mùi vị chua ngọt yêu thầm, cũng không thể nói là ghen ghét được, cho dù là 9 năm trước để cô ta làm chuyện xấu hổ này, bây giờ thấy người trong cuộc, bày tỏ lòng xin lỗi, mặc dù cảm thấy hơi khó chịu, nhưng trong lòng lại được nói lòng.

Nhan Khê nhớ tới cái video hấp dẫn ở trên mạng khoảng 1 tháng trước, cô gái này cùng với “Khuê mật” của cô ta, làm cho vô số người qua đường đồng cảm.

Cô chỉ ở nửa năm lớp 10 ở Đê Đô, khi đó cô mới chỉ 15 tuổi, đầu hiểu cái gì là tình yêu, lúc đó cho dù cái lá thư kia đến được tay của cô, với tính cách của cô, chỉ sợ sẽ cảm thấy không có hứng thú gì hết.

Nguyên Dịch im lặng đứng ở một bên, một chút ý tứ rời khỏi cũng không có, anh giống như bị đóng đinh tại chỗ vậy, cả người dựa vào tường, mặt không cảm xúc giống như đang xem một bộ phim truyền hình nhân chán vậy.

Mãi cho đến khi Hứa Trần nhắc tới lớp 10 Đê Đô, mí mắt mới chuyển động.

“Tôi biết cô sẽ không để ý chuyện nhỏ này, nhưng chuyện này tôi đã giấu trong lòng quá lâu, mỗi lần nhớ lại, đều cảm thấy rất xấu hổ.” Hứa Trần đi trên trước mặt Nhan Khê, “Xin lỗi.”

“Không sao, dù sao tôi cũng không biết người hotboy đó là ai,“ Thấy Hứa Trần trịnh trọng xin lỗi mình như vậy, ngược lại Nhan Khê cảm thấy hơi ngượng ngùng.

Hứa Trần nghe cô nói vậy, càng cảm thấy tâm tư đổ kị năm đó của cô ta thật là buồn cười, trên thực tế hình dáng hotboy năm ấy ở trường như nào, cô ta cũng đã quên mất, chỉ còn nhớ rõ được cái tên.

“Hotboy năm ấy, là học trưởng lớp 12 của trường chúng ta, hình như tên là... Tổng Triều.” Cô ta có thể nhớ kĩ được cái tên này, hoàn toàn là nhờ vào cái tên này rất dễ nhớ.

“Cái tên này không tệ,“ Nhan Khê thuận miệng đáp, “Rất dễ nhớ.”

Nguyên Dịch ngẩng đầu nhìn Nhan Khê, lông mày càng ngày càng nhíu chặt, giống như là nhớ tới cái gì đó.

“Tổng Nhan,“ Hứa Trần thấy Nguyên Dịch ở phía sau Nhan Khê, “Đây là bạn trai của cô à?”

Bạn trai, à?

Nhan Khê khó hiểu quay đầu, thấy Nguyên Dịch đứng như pho tượng ở bên cạnh, không kịp được nhảy về sau một bước: “Mẹ tôi ơi, anh còn chưa đi cơ à?”

“Tôi không có con gái lớn như vậy, cũng không làm được mẹ của cô.” Nguyên Dịch đứng thẳng lưng, nhìn sâu vào mắt Nhan Khê mấy cái, xoay người rời khỏi.

Nhan Khê bị anh nhìn đâm ra khó hiểu, nhìn chằm chằm bóng lưng của anh cả buổi mới hoàn hồn.

Thấy mình nghĩ sai quan hệ, Hứa Trân càng xin lỗi: “Thật xin lỗi, tôi tưởng...”

Thoạt nhìn bộ dạng người đàn ông này không tốt lắm để làm quen, đứng cùng một chỗ với Tống Nhan, quả thực cũng không quá xứng đôi.

“Không sao,” Nhan Khê liếc nhìn người đàn ông bên cạnh Hứa Trân, “Tôi không quấy rối hai người hẹn hò nữa, hẹn gặp lại.”

“Đợi một chút, cô có thể cho tôi phương thức liên hệ hay không?” Hứa Trân gọi Nhan Khê lại.

“Xin lỗi, bây giờ tôi hơi bất tiện.” Nhan Khê cười khách sáo.

Năm ấy hai người không có giao tình gì, lại có một cảnh như trước đây, bây giờ cần gì phải ngượng ngùng đi lưu phương thức liên lạc, Nhan Khê cảm thấy cái này không cần thiết.

Hứa Trân hơi ngẩn ra, miễn cưỡng cười nói: “Vậy được rồi, cô đi thông thả.”

Không lưu phương thức liên lạc cũng tốt, hai người bọn họ cũng không cần lúng túng với nhau.

“Trần Trần, bạn học cấp 3 này của em hình như rất có tiền,” Bạn trai của Hứa Trân chỉ về phía trước nhỏ giọng nói, “Cô ấy lái một chiếc xe rất đắt.”

“Điều kiện nhà cô ấy rất tốt,” Hứa Trân nhìn về phía chiếc xe đang chậm rãi lái ra khỏi gara, “Chúng ta đi thôi, phim sắp chiếu rồi đấy.”

Bạn trai lộ ra vẻ vui mừng, liên tục ừ.

Hứa Trân nhớ tới người bạn trai cũ bắt cả hai tay cả mình và bạn thân của mình, lại nhìn về người đàn ông đang theo đuổi cô ở bên cạnh, lộ ra một nụ cười mỉm.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Rốt cuộc cô có phải phụ nữ hay không.

Editor: Hy

Sau buổi liên hoan, độ thân thiết của Nhan Khê và đồng nghiệp càng được nâng lên, cộng thêm việc chương trình của cô được lãnh đạo khen ngợi, rốt cuộc người ở trong đài cũng có động lực để làm cho xong chương trình.

Bình thường ở trong đài thường xuyên nhận được điện thoại tố cáo các loại, có cuộc gọi để quấy rối, có một ít là cung cấp đầu mối tin tức chính xác. Nếu như có manh mối có ích, đài sẽ thưởng cho người báo cáo từ 100 đến 500 tiền phí, nhưng rattle và kinh phí của đài không nhiều, cho tới bây giờ chưa có ai được thưởng 500 cả.

Mấy hôm nay Nhan Khê cảm thấy độ hot của chương trình không đủ, Trần Bội đề nghị với cô, nếu như bây giờ không có hạng mục nào tốt, không bằng làm tiếp chuyên đề có liên quan tới luật lệ giao thông. Tập đầu tiên phát sóng chuyên đề đầu của Nhan Khê, nhận được không ít lời khen ngợi.

“Đề em suy nghĩ một chút đã.” Nhan Khê lật quyển sách ghi chép những tin tức mà quần chúng tố cáo, nhìn thấy ở bên trong có một cái nói, ở tiểu khu nào đó có một đứa bé bị bỏ mẹ nhốt ở trong nhà, thường xuyên bị đánh đập và bỏ đói, hi vọng phóng viên của đài truyền hình có thể làm sáng tỏ chuyện này, để cho đứa bé được giải cứu.

Cô ghi chép lại địa chỉ, rồi nói với Trần Bội: “Chị Trần, em muốn đi đến xem chỗ này, nhờ may tin tức là thật, chúng ta cũng có thể cứu được đứa bé này.”

Trần Bội cũng là người làm mẹ, sau khi nhìn thấy nội dung của tố cáo, liền nổi lên lòng trắc ẩn: “Chị thà tin đây là tin giả còn hơn. Ồi, em đi đi, nhưng phải chú ý an toàn đấy, loại cha mẹ vô tâm này, có lẽ sẽ không dễ nói chuyện đâu.”

Trước kia ở trong đài có phóng viên khai ra việc một tiệm cơm dùng dầu bẩn, sau đó xe thì bị đập nát, người cũng bị xã hội đen đánh cho một trận, phải

nằm ở bệnh viện hai ba tháng.

“Chị Trần yên tâm đi, em cũng đã luyện võ được mấy năm rồi đấy.” Nhan Khê vỗ vỗ cánh tay trắng nõn của mình, “Không sao đâu.”

“Tuổi còn nhỏ, khoác lác mà không biết ngưng,” Trần Bội không nhịn được mà sờ cánh tay Nhan Khê một cái, vừa mềm vừa trơn, nhìn một là biết đứa trẻ được nuông chiều mà lớn lên, trong nhà làm sao cam lòng để cho cô đi luyện võ được.

Hai người bàn bạc xong công việc, Nhan Khê liền gọi cho Triệu Bằng và tài xế, chạy tới địa chỉ tiểu khu mà người cung cấp tin tức đưa.

Sau khi chạy tới tiểu khu, Nhan Khê phát hiện đây là một tiểu khu cũ được xây dựng ở thế kỉ trước, dựa vào cửa chính của nhà thì chỉ có sáu tầng lầu cao, trên tường đầy leo bò xanh biếc cả tường, mấy ông lão ngồi ở cạnh bàn đá nói chuyện phiếm, trẻ con ở trong sân chạy tới chạy lui, tràn đầy hơi thở sinh hoạt.

“Chào bác,” Nhan Khê đi về phía phòng gác cửa, nói với một bác giữ cửa, “Cháu là phóng viên của kênh 8 đài ĐĐ, cháu có thể hỏi bác một chút chuyện không ạ?”

Ở loại tiểu khu cũ kĩ thế này, quan hệ hàng xóm cũng khá thân mật, mà tin đồn thì cũng nhiều.

Bác giữ cửa nhìn kĩ Nhan Khê mấy cái, bỗng nhiên vui tươi hơn hờn nói: “Chương trình của cháu bác xem rồi, bà lão nhà bác cũng rất thích xem chương trình của cháu, tập có liên quan tới ông lão cô đơn vô cùng cảm động, bà lão nhà bác xem xong còn khóc.”

Nhan Khê không ngờ mình cũng có fans, mặc dù vị fans này tuổi tác hơi lớn, nhưng có người thích chương trình của mình, Nhan Khê vẫn hơi xúc động, vốn cô đến làm người dẫn chương trình, là bởi vì tạm thời chưa tìm được công việc hứng thú, tới đây làm việc để lấy thêm kinh nghiệm. Nhưng khi nghe thấy bác trai này nói liên miên về chương trình của cô, còn nói chương trình rất có ý nghĩa rất tốt, trong lòng cô có loại cảm giác nói không nên lời.

Làm truyền thông đều biết, muốn thu được danh lợi, vẫn là phải làm cho giới trẻ thích chương trình đó, bởi vì bọn họ mới là chi phí chủ lực, cũng là dư luận chủ lực, thế nhưng chương trình ít được quan tâm phải có người làm, cũng cần người đến làm.

Mỉm cười trò chuyện cùng bác trai mấy câu, cuối cùng Nhan Khê cũng nói mục đích đến đây.

“Cháu nói chính là cái nhà ở lầu bốn kia à?” Nhan Khê vừa nói xong, bác trai đó đã biết cô nói nhà ai, “Bác lớn từng này tuổi, cũng chưa từng thấy qua cha mẹ nào như vậy, làm bố mà thích đánh bạc uống rượu, còn mẹ thì hai ba ngày không về nhà, về đến nhà là liền đánh con. Đứa bé cũng sắp 4 tuổi rồi, cũng không cho đi nhà trẻ, có lúc người ở sau tiểu khu thấy đứa bé đói đáng thương quá, liền lên lút nhét đồ cho nó ăn, còn bị hai người đó mắng. Lần trước bà Trương cho nó mấy quả táo, còn bị người đàn ông đó đứng chắn ở cửa chửi đến nửa giờ liền, cháu nói xem trên đời sao lại có loại người như vậy chứ?”

“Không báo cảnh sát sao ạ?”

“Báo rồi, sao lại không báo chứ,” Bác trai giữ cửa bắt đầu dĩ nhiên, “Một đồng chí ở đồn công an tới, bọn họ liền cam kết này nọ, đứa trẻ đó được đối xử tốt hai ba ngày, sau đó vẫn như cũ. Chỉ là tháng này, đồn công an và nhân viên của phố đã tới ba bốn lượt rồi.”

Trong tiểu khu đều là người an phận sống qua ngày, nào dám đắc tội với lưu manh như vậy, mọi người thường xuyên qua lại cũng không dám quản chuyện đứa bé kia nữa.

Trong lòng Nhan Khê hơi nặng nề, cô và Triệu Bằng đi tới trước cửa nhà của đứa bé, nghe thấy bên trong truyền tới tiếng khóc đứt quãng của con nít, gõ cửa cả buổi, bên trong không có ai đáp cả.

Qua rất lâu, vẫn không có người ra mở cửa, Nhan Khê nghĩ một chút rồi cao giọng nói: “Người bạn nhỏ, em còn khỏe không?”

Sau đó cô nghe thấy tiếng bước chân lẹp xẹp, đứa bé vừa khóc vừa kêu đói, tiếng khóc so với lúc trước lớn hơn rất nhiều, tựa như Nhan Khê ở ngoài cửa chính là niềm hi vọng cuối cùng của nó.

“Anh Triệu, chúng ta báo cảnh sát thôi.” Nhan Khê nghe thấy tiếng trẻ khóc càng lúc càng nhanh, trong lòng vô cùng khó chịu, “Em sợ đứa bé gặp chuyện không may.”

Đứa bé ba bốn tuổi, căn bản không có bất kì năng lực sinh tồn độc lập nào cả, nếu như đụng phải đồ điện, hoặc là leo lên cửa sổ, vậy thì sẽ vô cùng nguy hiểm, người dám hộ không nên để trẻ một mình ở nhà.

“Tiểu Nhan, nếu như bố mẹ đứa bé truy cứu việc này, em sẽ phiền toái đấy.” Triệu Bằng nhìn không được khuyên một câu.

“Loại cha mẹ không có trách nhiệm như này, vốn đã không đúng, bọn họ muốn tìm thì tìm.” Nhan Khê lấy di động ra, gọi cho cảnh sát, hơn nữa còn cố ý nói rõ thân phận của mình.

Cảnh sát đến rất nhanh, bọn họ dùng lực phá cửa, Nhan Khê vào đến trong phòng liền ngửi thấy mùi thuốc, trong phòng khách thì lộn xộn, bình rượu vỡ, chai nước khoáng vỡ linh tinh, muối ở trong phòng bay lượn.

Đứng ở sau cửa là một đứa bé vừa gầy vừa nhỏ, khuôn mặt đen sạm đầy nước mắt, hốc mắt lõm, nhìn giống một chú khỉ tội nghiệp, trong miệng luôn nói đói với khát.

Nhan Khê vội vàng đưa chai nước khoáng ở trong ba lô của mình cho nó, mở nắp chai đưa tới miệng nó. Đứa bé ôm chai nước uống mấy ngụm lớn liền, phát ra tiếng nuốt dồn dập. Lo đứa bé sẽ bị sặc, Nhan Khê giờ tay vỗ nhẹ lưng nó, thấy đứa bé uống nước không ngừng, còn nhăn nhó lông mày. Trong lòng cô hơi run lên, nhẹ nhàng vén quần áo của nó lên.

Các vết thương rậm rạp chẳng chịt hiện ra trước mặt mọi người, nhìn thấy mà giật mình.

“Đồng chí cảnh sát, bố mẹ của đứa bé này có hành vi ngược đãi con nghiêm trọng,” Nhan Khê hít sâu một hơi, “Bây giờ chúng ta đưa đứa bé này đến bệnh viện kiểm tra trước đã.”

Những vết thương này có mới có cũ, nói rõ người giám hộ của đứa trẻ này không chỉ đánh đập hành hạ một lần.

Đứa bé rất nhanh được đưa đến bệnh viện, sau khi có kết quả kiểm tra sơ bộ, đứa bé không chỉ bị thương ngoài da, ngón trỏ của tay trái còn bị gãy một đoạn, thiếu dinh dưỡng nghiêm trọng. Nó ngồi ở trên giường của bệnh viện, Nhan Khê mua cháo dinh dưỡng về nó ăn hết sạch, có thể thấy là rất đói.

Nhan Khê không biết rốt cuộc nó đã đói bao lâu, cho nên thấy đáng về nó còn chưa được ăn no, cũng không dám cho nó ăn thêm cái gì, đưa đồ chơi trẻ con thuận tay mua ở bên đường cho nó.

Bàn tay nhỏ bé gầy còm sờ lên món đồ chơi, lại thật nhanh rút trở về, nó nhút nhát rút rè nhìn Nhan Khê, không dám giờ tay ra nhận.

“Cầm lấy đi, đây là chị cho em đấy.”

Đứa bé đem đồ chơi ôm vào ngực, không dám nhiều lời. Những thứ đồ chơi bình thường này những đứa trẻ khác đã chơi chán, nhưng đối với đứa trẻ này lại như là bảo bối.

Nữ cảnh sát ở bên cạnh thấy đứa bé như vậy, không kìm được mà vành mắt đỏ lên, cô ta nói nhỏ với Nhan Khê: “Đồng chí phóng viên, chúng tôi đã tìm được tung tích bố của đứa bé này, chuẩn bị đi bắt hắn ta ngay bây giờ.”

Nhan Khê nhẹ nhàng sờ lên đầu đứa bé: “Chúng tôi có thể đi theo quay phim không?”

Đây không phải là vụ án bí mật gì, sau khi nữ cảnh sát báo tin, liền đồng ý với yêu cầu của Nhan Khê.

Bố của đứa trẻ có biệt hiệu là Đại Hàu, bình thường hay theo du côn lưu manh đi đánh bạc vui đùa, không có tiền liền về nhà đánh con, có tiền lại ở quán bar sông bạc vui vẻ, hôm qua sau khi hắn ra khỏi nhà, liền không về nhà nữa. Vợ hắn cũng không muốn trông con, cùng em gái đi ra hẹn ra ngoài chơi, đem con nhốt ở nhà, thuận tiện gửi cho hắn một tin nhắn.

Đại Hàu chơi rất hưng phấn, đã sớm đem chuyện đứa bé quên mất, làm sao còn nhớ tới, con của hắn đã gần một ngày không ăn uống gì.

Sau khi cảnh sát tới tìm hắn, hắn tưởng chuyện mình đột ngột ăn trộm đã bị phát hiện, liền co cẳng chạy ra ngoài cửa. Cảnh sát không nghĩ tới Đại Hàu sẽ phản ứng kịch liệt như thế, sững sờ một chút rồi liền quay đầu đuổi theo.

“Bắt lấy hắn, không được để hắn chạy.”

“Đứng lại.”

Nhan Khê vừa mới từ trong xe xuống, liền thấy một người đàn ông trẻ tuổi đầu tóc nhuộm xanh đỏ lao ra, phía sau còn có hai cảnh sát mặc đồng phục đuổi theo.

“Đứng lại, không được chạy.”

Nhan Khê thấy tình hình đó, khom người cúi giày cao gót của mình, vừa đuổi theo vừa ném giày, nhưng không trúng.

Không ngờ Nhan Khê có phản ứng này, Triều Bằng hơi sững sờ, khiêng máy quay đuổi theo phía sau.

“Ồi chào em đi,” Nhan Khê tăng bước chân, lúc cách Hàu Từ một chút, liền đem micro ở trong tay ném ra, lần này đập trúng lưng của đối phương, đáng tiếc đối phương dù có đánh chết cũng không có dũng khí dừng lại, tiếp tục chạy như điên.

Cảnh sát nhìn thấy nữ phóng viên nhỏ nhắn xinh xắn cúi giày giúp bọn họ đuổi người, vừa cảm động vừa ngượng ngùng, nếu như vậy mà còn không bắt được người, vậy thì mặt mũi của bọn họ coi như mất hết.

“Cái quái gì kia,” Trương Vọng nhìn thấy dưới lầu một màn cảnh sát đuổi tội phạm, vội vàng gọi mấy người bạn tới xem náo nhiệt, “Mọi người mau đến xem, có cô gái cúi giày giúp cảnh sát bắt tội phạm kia, đây là quả thực là nữ trung hào kiệt!”

Mấy người nghe vậy cũng ngó đầu qua cửa sổ, Nguyên Dịch đúng lúc ngồi gần cửa sổ cũng cúi đầu nhìn xuống dưới đường.

Đường dành riêng cho người đi bộ, một cô gái mặc váy liền màu nhạt đi chân trần chạy vội, dưới ánh mặt trời chiếu xuống, chân của cô vừa trắng vừa mềm, mấy công tử xem náo nhiệt cũng nhiệt tình khen ngợi.

Nguyên Dịch nghe thấy bọn họ nói cái gì mà “Chân chơi năm”*, mân miệng nhủ mảy.

*Chân chơi năm: xuất phát từ lời thoại của một bộ phim điện ảnh “Nhìn cặp chân này cũng đủ để chơi cả năm”, dùng trực tiếp thì với ý khen ngợi chân đẹp hoặc vóc dáng đẹp. Sau đó từ này dùng trên mạng dần dần biến thành ý nhạo báng.

“Còn chạy!” Nhan Khê đem cái giày cuối cùng ở trong tay ném ra, nện vào bắp chân của Hầu Tử, Hầu Tử vấp một cái, rớt cuộc té xuống đất. Nhan Khê thừa dịp tiến lên, đem hai tay của Hầu Tử bắt chéo ở sau lưng.

Rất nhanh cảnh sát đuổi đến, còng tay Hầu Tử lại.

Mặt Hầu Tử còn dán trên mặt đất nóng bỏng, bị cảnh sát kéo dậy, mồ hôi cùng bụi bặm hỗn loạn tại một chỗ, thoát nhìn chật vật vô cùng. Hắn nghe rằng há miệng trùng mắt với Nhan Khê, mắng một câu.

“Cái vẹo gì vậy, rớt cuộc mày có phải con gái hay không?!”

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Qua vài ngày nữa sẽ đem bữa cơm mà cô đã hẹn kia đòi lại!

Editor: Hy

Nhan Khê không để ý tới lời mắng chửi của Đại Hầu, cô quay đầu tìm chiếc giày mà mình vừa ném hẳn, đi vào chân.

Cô nhìn xung quanh, còn một cái nữa ném đâu rồi?

Đại Hầu thấy cô gái này căn bản không để ý tới mình, vì vậy càng thêm tức giận, còn đang muống mắng người tiếp thì bị cảnh sát cảnh cáo. Hắn ta không dám chọc giận cảnh sát, liền hiện ra nụ cười nịnh nọt. Thấy đáng vẻ hẳn như vậy, cảnh sát liền nhớ tới đứa bé còn đang ở trong bệnh viện, đứa trẻ bị thiếu dinh dưỡng nghiêm trọng, trong lòng lại tức giận hơn.

“Đi vào.” Cảnh sát đem Hầu Tử đẩy vào xe cảnh sát, bắt đầu báo cáo cho cấp trên, đã bắt được người.

Thấy Đại Hầu đã bị cảnh sát mang đi, vừa rồi Nhan Khê còn ở trong tư thế oai hùng hiên ngang bây giờ đã chống tay vào eo thở hắt hắt, đã rất lâu rồi không vận động kịch liệt như vậy, cơ thể hơi không thích ứng được. Vừa rồi lúc cởi giày chạy chân đất thì không có cảm giác gì, bây giờ mới cảm thấy bàn chân đau như thiêu như đốt, không biết là bởi vì đường quá nóng hay là do dẫm phải cái gì.

Gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ hi sinh là to lớn, điều đáng vui mừng duy nhất chính là tên cặn bã đã bị bắt rồi.

Khập khiễng đi đến dưới bóng cây, lòng bàn chân giống như cày đau hơn.

“Này, “Một đôi giày đế bằng xuất hiện trước mặt cô, xương tay hiện rõ ràng, móng tay được tu bỏ sạch sẽ, không mang theo bất kì trang sức gì cả. Nhan Khê trùng mắt nhìn, thấy người đứng trước mặt mình là Nguyên nhị thiếu gia, không ngờ anh sẽ xuất hiện như vậy.

“Trước đi giày vào đã, “ Nguyên nhị thiếu gia thấy cô chỉ đứng ngây ngốc nhìn, liền đem giày ném tới trước mặt cô, hai tay khoanh ở trước ngực nói: “Có nhiều đàn ông và cảnh sát ở đây như vậy, một cô gái như cô thì khoe mạnh mẽ cái gì chứ, bây giờ mới biết đau chân à?”

Người này tới giúp đỡ cô, hay là tới quở trách cô vậy?

Đàn ông mấy người giỏi như vậy, cái gì cũng có thể làm được, thế sao không bao thầu luôn chuyện sinh con đi, còn muốn phụ nữ chúng tôi tới chịu tội làm cái gì? Nghĩ tới đối phương dù gì cũng đưa giày tới cho mình, Nhan Khê thức thời không cùng Nguyên Dịch tranh luận.

Cô nhận lấy giày khom người đi, thuận tiện còn nhặt giày cao gót của mình, cỡ giày hình như hơi to, nhưng cũng có thể đi được.

Thấy cô đã đi giày đoàng hoàng, Nguyên Dịch cảm thấy lúc người phụ nữ này không nói gì cả, vẫn rất dịu dàng đấy, “Cái giày này cô còn giữ làm cái gì?”

“Cái giày này rất đắt đấy.” Nhan Khê đi hai bước, đế của đôi giày này rất mềm, chân của cô dễ chịu hơn rất nhiều, nhưng mà lòng bàn chân nhấm lên mặt đất vẫn đau, “Cảm ơn anh.”

Nguyên Dịch thấy cô chậm chạp trở về tìm giày, đáng vẻ đi đường còn không được thoải mái, liền khẳng định được chân cô đã bị thương.

“Tiểu Nhan, “ Triệu Bằng dựa vào tường thở hổn hển, giờ tay chỉ vào một cái xô, đó là chỗ có chiếc giày còn lại của Nhan Khê, “Rốt cuộc em ăn cái gì lớn lên vậy?” Chạy nhanh như ngựa vậy, một người đàn ông như anh ta cũng tự thấy mặc cảm.

“Ăn rau chân vịt lớn lên đấy.” Nhan Khê làm tư thế thủy thủ Popeye, hất cằm một cái.

Triệu Bằng:

Thực không thể hiểu nổi mạch suy nghĩ nói đùa của giới trẻ bây giờ.

Nguyên Dịch đi theo phía sau Nhan Khê khoe miệng cũng vênh vênh lên, thấy Nhan Khê quay đầu lại, lại đem khoe miệng dè ép trở lại. Anh bước lên mấy bước, hai bàn tay xô vào trong túi quần, “Phía trước có một trung y chữa vết thương ngoài, tôi dẫn cô đi khám chân.”

Đi được hai bước, thấy Nhan Khê vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, “Mau lên.”

“Tiểu Nhan, “ Triệu Bằng lo lắng nhìn Nhan Khê, “Đây là...”

“Là một người bạn của em, anh Triệu, anh và tài xế mang tư liệu về đài trước đi, chúng em về nhà luôn.” Nhan Khê thấy Nguyên Dịch còn đang đứng đợi cô, nói với Triệu Bằng, “Giúp em xin nghỉ luôn nhá.”

“Được.” Là một đồng nghiệp, Triệu Bằng cũng không muốn nhúng tay vào chuyện riêng của đồng nghiệp, mặc dù người đàn ông này thoát nhìn không phải là người dễ chịu, nhưng đối phương đã chủ động chuẩn bị giày đế bằng cho Tiểu Nhan, chắc hai người phải có chút quen biết, “Anh về nói với biên đạo Trần một tiếng.”

“Cảm ơn, lần sau sẽ mời anh ăn cơm, phí hư hại cái micro, để cho họ trừ vào tiền lương của em là được.” Nhan Khê chậm chậm lê cái chân bị đau đến cạnh Nguyên Dịch, “Đi thôi.”

Thấy đáng về cô đi rất khó khăn, nội tâm của Nguyên Dịch vùng vẫy, rốt cuộc là nên cảm ơn hộ người phụ nữ này, hay là nên trực tiếp công cô ta đến chỗ bác sĩ, hay là để cho cô ta đi rì rì ở phía sau?

Nguyên Dịch trầm khuôn mặt xuống, mặt đầy sát khí đi về phía trước, đi được mấy bước thấy Nhan Khê vẫn rì rì đi theo phía sau, môi thì trắng bệch, khuôn mặt lớn chừng bằng bàn tay đã nhể nhại mồ hôi, chỉ trong thời gian chớp mắt đã cách xa anh mấy bước chân lớn rồi, thoát nhìn đáng thương vô cùng.

“Đưa tay cho tôi.” Nguyên Dịch đi đến cạnh Nhan Khê, vừa nói vừa không đợi Nhan Khê phản ứng, đã đỡ lấy cánh tay của cô.

Cánh tay của anh khô ráo mát lạnh, vô hình trung có loại mùi vị khó mà tiếp cận được.

“Cảm ơn.” Có người đỡ, Nhan Khê đi thoải mái hơn nhiều, cô cười với Nguyên Dịch một nụ cười xán lạn.

“Nếu như không phải cô cạy mạnh, thì làm sao phải khổ khổ thế này.” Nguyên Dịch thấy mặt cô đã nóng đến đỏ bừng, “Những người dẫn chương trình khác, đều xinh đẹp thông minh hoặc là xinh đẹp ưu nhã, tại sao đến lượt cô, lại chật vật khó coi như vậy?”

“Tôi là tầng thấp nhất của người dẫn chương trình mà, “ Nhan Khê cười hi hi nói, “Nhưng sao anh biết tôi làm người dẫn chương trình?”

“Không phải lần trước cô cầm micro đi phỏng vấn người sao?” Nguyên Dịch ngừng một lát, móc từ trong túi quần ra một cái khăn tay trắng, mặt đầy vẻ chán ghét mà nhét vào tay Nhan Khê, “Đem lau mồ hôi trên mặt cô đi.”

“Phỏng vấn có khả năng là người dẫn chương trình, nhưng cũng có khả năng là phóng viên mà.” Nhan Khê thật không ngờ tới, một người đàn ông như Nguyên nhị thiếu gia, vậy mà vẫn còn giữ thói quen cổ xưa như thế, mang theo khăn tay.

“Sao cô nói nhảm nhiều vậy, “ Nguyên Dịch quay đầu, “Người dẫn chương trình và phóng viên thì có gì khác nhau chứ?”

Rất lớn ấy chứ.

Nhan Khê thấy mặt Nguyên Dịch đầy biểu tình “Cô còn nói nhảm nữa tôi sẽ tức giận đấy”, liền cúi đầu nhìn đôi giày, nhìn đôi giày, cô sẽ không so đo cùng anh ta nữa.

Đến chỗ bác sĩ, Nhan Khê mới biết chân của cô đau như thế không phải là do mặt đường quá nóng, mà là do bị miếng thủy tinh vụn đâm vào. Sau khi bác sĩ lấy miếng thủy tinh ra, cô đau đến mức suýt nữa thì nước mắt trào ra.

“Miếng vết thương rất nhỏ, chú ý không để nhiễm trùng là được, “ Bác sĩ xử lý và băng bó đơn giản, “Xong rồi.”

“Đơn giản như vậy?” Nguyên Dịch nhìn miếng thủy tinh vụn ở trong tay, “Có phải nên nhìn thêm chút nữa không?”

“Yên tâm đi, đây là vết thương nhỏ, “ Bác sĩ đứng lên, đem thuốc bỏ vào túi, “Tổng cộng hết 87 đồng, cảm ơn.”

Nguyên Dịch sờ lên người, mới phát hiện mình không mang theo ví tiền: “Có thể thanh toán bằng di động không?”

Ông bác sĩ đẩy gọng kính viễn thị của mình: “Xin lỗi, tôi lớn tuổi rồi, không hiểu những phương thức thanh toán tân tiến ấy, chỉ lấy tiền mặt thôi.”

Thật bất tiện.

Thân là một nhị thiếu gia của Nguyên gia, cho tới bây giờ Nguyên Dịch chưa từng phiền não vì tiền, hôm nay rốt cuộc cũng có thể hiểu được cái gọi là “Một văn tiền làm khó anh hùng hảo hán.”

“Tôi có, “Nhan Khê lấy ví từ trong ba lô ra, lấy tờ 100 đưa cho bác sĩ: “Làm phiền rồi.”

Sau khi Nguyên Dịch đỡ Nhan Khê ra khỏi phòng khám, xụ mặt giải thích: “Tôi quên ví ở trên xe rồi.”

Nhan Khê giả vờ không nhìn thấy khuôn mặt ngượng ngùng của Nguyên Dịch: “Không sao, quý rầy anh đưa tôi tới đây, tôi đã rất cảm ơn rồi, nhưng..”

Nguyên Dịch quay đầu nhìn cô.

“Nhưng tốt nhất không nên để đồ quý giá ở trong xe, không chỉ cái xe không an toàn, mà đồ cũng không an toàn.” Nhan Khê nói về câu chuyện cửa của xe bị đập, đồ ở trong xe bị trộm đi hết.

Nguyên Dịch im lặng nghe, hai người đi hơn 10 phút, dừng lại ở một chiếc xe, “Lên xe đi, tôi đưa cô về.”

“Vậy có phải làm phiền anh quá không?” Nhan Khê hơi ngượng ngùng.

“Sẽ, “ Nguyên Dịch mở cửa xe, đem Nhan Khê đỡ xuống ghế cạnh lái xe, “Cũng đã quý rầy rồi, chẳng lẽ trời nóng như này, tôi có thể đem cô ném ở đường sao?”

Nhan Khê: ...

Không biết cách nói chuyện như vậy, nếu phải nhìn đẹp trai, trong nhà lại có tiền có thế, dự đoán nhất định là cả đời sẽ làm lưu manh còn đồ.

Nguyên Dịch ngồi vào ghế, quay đầu nhìn Nhan Khê, thấy cô ngồi im như núi Thái Sơn, rốt cuộc không nhẫn nhịn được mà nói: “Đeo dây an toàn vào, tôi phải lái xe rồi.”

“Ừ.” Lúc này Nhan Khê mới nhớ mình còn chưa thắt dây an toàn.

Thấy Nhan Khê đã thắt dây an toàn, Nguyên Dịch không nhìn cô, khởi động ô tô, đi về phía trước.

Ở trong xe yên tĩnh, Nguyên Dịch không mở nhạc cũng không nói chuyện với Nhan Khê. Nhan Khê nhin nửa giờ, cuối cùng nói: “Nguyên tiên sinh, vô cùng cảm ơn anh hôm nay đã giúp tôi. Nếu không anh lưu lại phương thức liên lạc cho tôi, lần sau tôi mời anh đi ăn cơm.”

“Ở trong xe không được nói chuyện với người lái xe.” Nguyên Dịch không quay đầu trả lời.

Nhan Khê quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không muốn cũng được, cô có thể tiết kiệm một khoản tiền mời khách.

Không khí tĩnh mịch này duy trì đến khi xe dừng ở trước cửa tiểu khu nhà Nhan Khê, mới rốt cuộc bị phá bỏ, Nguyên Dịch dừng xe lại, quay sang Nhan Khê đọc một dãy số.

“Gi vậy?” Nhan Khê sững sờ.

“Số điện thoại và Wechat của tôi.” Nguyên Dịch hơi không vui, “Vừa rồi không phải cô hỏi tôi sao?”

Chẳng lẽ cô ta chỉ tùy tiện nói vậy thôi sao?

Người phụ nữ dối trá không biết cảm ơn, mình giúp cô ta như thế, vậy mà cô ta ngay cả bữa cơm cũng không muốn mời.

“Tôi tưởng anh không muốn cho tôi.” Nhan Khê móc di động ra, lưu lại số của Nguyên Dịch, khi nhìn thấy mặt của anh, liền nghiêm túc lưu là “Nguyên tiên sinh.”

Lần đầu tiên thấy một công tử nhà giàu nói quy tắc giao thông, cô thật muốn viết cho anh một bài khen ngợi.

“Nháy sang máy của tôi, thuận tiện add thêm wechat, “ Nguyên Dịch nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu, “Tôi không hay dùng Wechat, không có việc gì cô đừng nhắn tin.”

“Không sao, tôi cũng không hay dùng.” Nhan Khê cười tủm tỉm trả lời, “Cho nên sẽ không nhắn tin cho anh.”

Lời này không có chỗ nào quá đáng, nhưng trong lòng Nguyên Dịch vẫn không vui, anh mím môi không nói chuyện. Đợi khi Nhan Khê gọi, anh cũng không nhìn, hất cằm một cái: “Được rồi, cô xuống xe đi.”

Nhan Khê xách giày của mình xuống xe, quay đầu thì bị xe của Nguyên Dịch phun cho làn khói.

Đợi cho xe rẽ rồi, Nguyên Dịch đem xe dừng lại bên đường, móc di động ra phát hiện bên trong có 5 cuộc gọi nhỡ, 4 cuộc là do bạn gọi, còn một số lạ, anh lưu số đó lại, viết là “Nhan cầu độc thân.”

Lượn một vòng bạn tốt ở Wechat, có một người bạn gửi lời mời cho hân tên là “Sông lớn, ta là dòng suối nhỏ”, hình đại diện là một chậu lông đỏ chói rực rỡ.

Người phụ nữ này...

Hình đại diện và tên đều không có chút nữ tính nào cả.

Nguyên Dịch chán ghét bừa bãi, thuận tay ấn đồng ý.

Qua mấy ngày nữa sẽ đem bữa cơm mà cô ta mời đòi lại!

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Mặt trời hôm nay thật xinh đẹp, như trứng trần nước sôi vậy.

Editor: Hy

Nhan Khê về đến nhà, thấy Tống Hải đang tiếp khách, quay đầu đem túi xách và giày của mình ném vào tủ giày, “Bố.”

“Nhan Nhan đã về rồi à?” Tống Hải thấy Nhan Khê về, hơi bất ngờ, “Không phải hôm nay con phải ra ngoài quay sao?”

“Công việc xong sớm, cho nên con về trước ạ.” Nhan Khê không đề cập tới vết thương nhỏ ở chân, thấy sắc mặt của bố cô hình như hơi khó coi, cô liếc nhìn một nam một nữ đang ngồi ở trên sofa, thấy bố cô không giới thiệu thân phận của hai người này, liền xoay người đi vào bếp rót nước uống, lúc cho miếng chanh vào trong nước, cô nghe thấy giọng của bố mình không được vui lắm.

“Cái gì mà con cháu Tống gia, Tống gia cũng không phải là mỏ vàng của ngôi hoàng đế để kế thừa, loại chuyện để cho con gái tôi chịu ủy khuất như vậy, mấy người có nói gì tôi cũng không đáp ứng.”

Nhan Khê dừng chân, hai người này là người thân đáng nội sao? Ở trong kí ức của cô, gần như không nhìn thấy người thân nào của bố cả, chỉ có ông nội và bà nội đã qua đời năm đó, có một đồng người thân thích tới đòi tiền, khi ấy mẹ cô để cho cô đợi ở trong phòng, không cho cô ra ngoài.

Trong trí nhớ thì giọng của những người đó đặc biệt lớn, lời mắng người cũng không hề dễ nghe.

“Em ba, cậu phát đạt rồi thì cũng không thể ngay cả tổ tông cũng không nhận được. Hơn nữa, chỉ là để cho Hiền Hồng đến nhà của cậu ở nhờ, bình thường để cho cậu chăm sóc một chút, sao lại là để cho con gái chịu ủy khuất được? Cậu cũng đừng trách anh nói lời khó nghe, trong nhà có một cô con gái, sớm muộn gì cũng phải gả ra ngoài, nếu như cậu che chở nó như vậy, sau này không phải là người của nhà khác sao.”

“Hiền Hồng cũng sắp 20 tuổi rồi, nhà chúng tôi lại không có người khác, nếu như tôi làm ở bên ngoài, trong nhà cũng chỉ còn lại mỗi Nhan Nhan, cậu ta ở lại chỗ này không hợp.” Ngữ khí của Tống Hải hơi nghiêm túc, “Anh cả, Hiền Hồng là bảo bối nhà anh, con gái nhà tôi từ nhỏ cũng được cha mẹ nâng niu trong lòng bàn tay mà lớn lên đây, lúc nó học đại học, tôi cũng không để ai chăm sóc nó cả. Dạy dỗ con cái cũng không thể như mấy người được, sau này làm sao mà sống độc lập được? Cái gì mà của nhà người khác chứ, hai người mà còn nói mấy lời như vậy, đừng trách em trai trở mặt.”

“Cậu nói đi nói lại, chính là chê nhà chúng tôi nghèo, kém hơn nhà của cậu, ngay cả đứa cháu trai đích tôn của Tống gia cũng kém con gái của cậu, “Giọng chị dâu Tống hơi bén nhọn, “Con gái tinh quý nhà cậu, bây giờ cũng không mang họ Tống nữa, mà là mang họ Nhan của mẹ cô ta.”

“Ai quy định con phải theo họ của bố, chị dâu, Hiền Hồng họ Tống, cũng không cùng họ với chị, vậy chẳng lẽ nó cũng không phải là con trai của chị à?” Tống Hải trầm mặt xuống, giọng điệu nghiêm nghị, “Chị dâu, thời buổi bây giờ, chúng ta đã không còn chú trọng những phong tục cũ này nữa rồi, con gái đều giống nhau, họ nào cũng vậy thôi.”

“Anh hai và chị dâu nếu như cảm thấy tôi xem thường hai người, vậy sau này hai nhà chúng ta không cần qua lại, tránh các người lại chịu oan ức!” Tống Hải là người tính tình ngang bướng, bình thường cũng không dễ nổi giận, nhưng con gái là ranh giới cuối cùng của ông.

Nếu như bình thường bọn họ nói lời như vậy, ông nhin một chút là được, nhưng hôm nay Nhan Nhan cũng ở nhà, bọn họ còn nói như vậy, không phải là để Nhan Nhan khổ sở tức giận sao. Tình cảm anh em, làm em thì có thể chịu được vô lí của họ, nhưng chuyện của bọn họ, không nên đưa giới tính ra nói chuyện.

Anh trai và chị dâu không ngờ thái độ của Tống Hải đột nhiên tồi tệ như vậy, thật là mất mặt, chị dâu Tống đứng lên nói: “Tôi sẽ nhìn xem em ba bảo vệ con gái như vậy, sau này có thể hưởng nhiều phúc như nào!”

Nói xong lời này, hai vợ chồng không quay đầu mà đi ra ngoài.

“Không phiền bác gái nhọc lòng,“ Nhan Khê từ nhà bếp đi ra, như cười như không mà gọi hai vợ chồng lại,“ Cháu nhất định sẽ chăm sóc bố cháu thật tốt, để cho ông ấy không phải lo nghĩ nữa. Nhưng bác trai và bác gái có thời gian quan tâm chuyện nhà cháu như vậy, không bằng về nhà mà chiêu cố đến đưa con bảo bối của hai người.”

“Miệng lưỡi bén nhọn, không biết trên dưới, học đại học cũng như không.” Chị dâu Tống thấy một tiểu bối như Nhan Khê mà cũng dám mạnh miệng với mình, tức giận càng lớn, nếu đây mà là con gái của bà ta, thì đã sớm ăn một cái bạt tai rồi.

“Cháu không chỉ học đại học vô ích, mà nghiên cứu sinh cũng vô ích,“ Nhan Khê cười đến cong cả mí mắt, “Ai bảo bố mẹ nuông chiều cháu, tốn nhiều tiền hơn nữa cũng muốn để cháu học, mong bác gái tha lỗi.”

Nói bố cô có tiền xem thường bọn họ, vậy thì cô sẽ để cho họ hiểu một chút, cái gì gọi là thái độ “Có mấy đồng tiền dơ bẩn thì giờ”.

“Em ba, em chính là dạy dỗ con cái như vậy sao?” Bác cả Tống nhìn về phía Tống Hải.

Tống Hải cúi đầu không nói chuyện, làm bộ không nghe thấy gì.

Anh cả Tống bị thái độ của hai bố con làm cho giận xanh mặt, dẫn vợ bực tức rời khỏi cửa lớn Tống gia.

Nhan Khê quay đầu ngồi cạnh Tống Hải, thấy vẻ tức giận của Tống Hải còn chưa hết, liền đưa cho ông trái cây đã gọt vỏ: “Bố, ăn chút trái cây cho người giận.”

“Lời bọn họ nói con đừng để trong lòng, bố không giống với bọn họ nghĩ đâu.” Tống Hải quan sát kỹ biểu lộ của Nhan Khê, thấy cô không khó chịu về lời của anh trai và chị dâu, mới lắc đầu than thở nói, “Con trai nhỏ của bác con thi đỗ đại học Đê Đô, hôm nay đi trường học báo danh, nói là điều kiện ở trường không tốt, muốn ở nhà của chúng ta.”

Quê của Tống Hải không ở Đê Đô, mà là ở một vùng khá xa, mấy năm nay Tống Hải một mình dốc sức làm ăn, bọn họ đã không giúp việc gì, ngược lại lúc ông và vợ li hôn, bọn họ ở quê còn nói bóng nói gió. Những chuyện này đã sớm truyền tới tai Tống Hải, nhưng ông không để trong lòng.

“Lời bọn họ nói để ý làm gì chứ,“ Nhan Khê cười đến cong cả mí mắt, “Con biết rõ bố hiểu con nhất là được rồi, cần gì quan tâm lời họ nói.”

“Tâm tình là tùy vào mình,“ Tống Hải ăn miếng quả mà Nhan Khê đưa, “Lúc người khác có ý chọc giận con, con càng phải cười thật tươi, tâm tình càng hiền hòa, thì người khác sẽ càng thêm tức giận.”

Có đôi khi mỉm cười chính là bao dung, nhưng cũng có lúc lại là vũ khí.

Được bố Tống truyền thụ cho một bụng kiến thức phức tạp, Nhan Khê chỉ có một ý tưởng.

Bố, không ngờ bố lại là một người như vậy.

Sau khi ăn cơm tối xong về phòng, Nhan Khê mở máy tính lên đăng nhập phần mềm nói chuyện, hình của biên tập của nhà xuất bản không ngừng lóe sáng. Cô mở khung chat ra, bị kiểu chữ to đùng và đỏ thắm làm cho nhức cả mắt.

Minh Minh: aaaaaaa! Tiểu thư của tôi ơi, sách của em quá hot, bán rất đắt hàng!!

Minh Minh: Người đâu rồi!

Minh Minh: Có ở đây không? Có ở đây không?!!!

Thông qua những dấu chấm than đỏ như máu này, Nhan Khê cảm nhận được tâm tình của biên tập rất kích động. Ngồi xếp bằng ở trên ghế mềm mại, cô thuận tay đánh chữ: “Đến rồi đây.”

Tin nhắn vừa gửi đi, bên kia liền lập tức trả lời.

Minh Minh: Chị ơi, rốt cuộc chị cũng hiện thân rồi! Chị muốn lấy em, em có cảm thấy mình là một tay vẽ tranh trên mạng đang nổi hay không vậy?!

Tiểu Khê Lưu: Không có.

Dường như biên tập đối với hai chữ này của cô càng tỏ ra lạnh lùng bình tĩnh, lập tức đem doanh thu bán hàng đưa cho cô xem, còn cố ý nhấn mạnh thành tích ở trong top 10.

Nhan Khê cảm thấy, vị biên tập này đúng là người trẻ tuổi tinh lực dồi dào, chỉ có cái dấu chấm than thôi cũng làm cho cô tim ngừng đập, huyết áp lên cao.

Tiểu Khê Lưu: Em là đại mỹ nhân, cảm thán về thân thể đã không còn phở biến nữa đâu, chúng ta có thể thay đổi dấu câu một lát được không?

Minh Minh: Chỉ có dấu chấm than mới có thể biểu hiện hết được cảm xúc bây giờ của chị, chị nhỏ à, chúng ta mở buổi kí tặng sách đi.

Nhan Khê ngừng đánh chữ một lát, cô chưa bao giờ nghĩ đến gặp bạn online ở ngoài đời.

Tiểu Khê Lưu: Em có thể dựa vào tài năng kiếm cơm, thì tuyệt đối không dựa vào mặt đâu.

Từ chối uyển chuyển như thế, đại khái biên tập cũng hiểu nghi ngại của cô, khuyên thêm hai câu thấy cô không đồng ý, liền không nhắc lại chuyện này nữa.

Kết thúc cuộc trò chuyện, Nhan Khê đi tắm, sấy tóc nằm ở trên giường, mở di động ra lướt một vòng bạn bè, phát hiện Nguyên thiếu gia đã accept cô vào bạn bè rồi.

Tên của đối phương rất đơn giản, là “Nguyên”, hình đại diện là tranh phong cảnh, nhìn giống như là do máy tự động cài cho vậy, cô đem tên đối phương chú thích thành “Quân dự bị của lưu manh”, suy nghĩ một chút, lại đổi thành “Nguyên tiểu nhị.”

Người này ở trong Nguyên gia là Lão nhị, đổi thành Nguyên tiểu nhị cũng không sao cả.

Xoay người nằm li ở trên giường, Nhan Khê lướt một vòng trang chủ, like cho mấy người bạn, chợt thấy một tấm ảnh chụp một quyển sách, mặt bìa quyển sách rất quen mắt, cô ngăn người.

Hóa ra sách của cô bán chạy như vậy, ở trong list bạn bè cũng có người mua?

Nguyên Tiểu Nhị: Tạm được *Phối ảnh*

Nhan Khê nhìn cái hình này mấy lần liền, xác định mình không có hoa mắt, mới âm thầm like một cái.

Cô không phải là đang khen ngợi Nguyên tiểu nhị, mà là đang khen ngợi chính mình thôi.

Nguyên gia.

Nguyên Dịch đem bookmark bỏ vào trang sách, xoay người bỏ sách lên kệ. Mấy quyển sách này không biết là ai mang tới, anh thuận tay mở ra, phần lớn đều là nói vớ vẩn, ngược lại có một quyển truyện khá được.

Đây vốn là truyện manga, nhân vật chính là là một con vật có hình thù kì quái, nhưng dưới bàn tay của tác giả nó được vẽ vô cùng đáng yêu, bên trong mỗi câu truyện đều ám áp đến động lòng người, rất thích hợp với người có công việc bận rộn hoặc là sinh hoạt áp lực, lúc rảnh rỗi ngồi đọc thì tâm tình sẽ thoải mái.

“Nhị thiếu gia,“ Bác giúp việc gõ cửa phòng sách, bưng một li sữa tiến vào, “Đã sắp mười giờ rồi, cậu có muốn uống sữa rồi ngủ không?”

“Cảm ơn,“ nhận lấy li sữa uống một ngụm, Nguyên Dịch nghiêng đầu nhìn quyển truyện tranh có tên “Tiểu quái thú”, không ngờ mình lại đọc truyện muộn như vậy. Anh vuốt huyệt thái dương, “Bác Lý, bác đi nghỉ đi, tôi đi ngủ ngay đây.”

Bác Lý nhận lấy li sữa bỏ đã uống một nửa, cười đi ra khỏi phòng.

Nguyên Dịch về phòng, trong vòng bạn bè đã có một đồng like và bình luận.

Có người nói tốt, cũng có người chế giễu anh đi đọc manga, còn có người nói đùa sẽ đi mua về đọc thử. Trong một đồng like, Nguyên Dịch nhìn thấy ảnh đại diện của Nhan Cầu Độc Thân.

Không phải không hay chơi Wechat sao, vậy cái like này làm sao mà tới, cũng không phải là do trượt tay chứ?

Nguyên Dịch nhìn chằm chằm vào cái hình đại diện cọng lông nhuộm màu đỏ tươi, nhấn vào.

Status mới nhất là của 8 ngày trước.

Nhan cầu độc thân: Đồ ăn bổ làm

9 tấm ảnh post theo đều là đồ ăn gia đình thông thường

Lại một cái nữa là tại 2 3 tháng trước.

Nhan cầu độc thân: Gặp được một con ngu, thuần đấy *Kèm ảnh một con chó Sa Bì xấu xí*

Cái khác thì không nói, nhưng con chó Sa Bì này thật là xấu đến xúc phạm người nhìn mà, cũng không biết rốt cuộc cô gái này kiếm được ở đâu nữa.

Cái thứ 2 cách cái thứ 3 cũng không xa lắm, post kèm là ảnh mặt trời.

Nhan cầu độc thân: Hôm nay mặt trời thật xinh đẹp, như trứng chần nước sôi vậy.

Nguyên Dịch nhìn chằm chằm tấm ảnh cả nửa ngày, cảm thấy... Xác thực có chút giống trứng chần nước sôi.

Nghĩ đến đây, anh vội vàng thoát khỏi Wechat, bỏ điện thoại xuống.

Người phụ nữ này đúng là làm ô nhiễm tinh thần mà, đem gu thẩm mỹ của mình bị lệch lạc theo rồi.

Tác giả có lời muốn nói:

Nguyên Tiểu Nhị: Làm trò, trước mặt tôi thì gọi Nguyên tiên sinh, ở sau lưng tôi thì lại gọi là Nguyên tiểu nhị, đúng là người phụ nữ dối trá mà!

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Nguyên Tiểu Nhị tên là gì?

Editor: Hy

Tối hôm đó, trong giấc mơ của Nguyên Dịch, mặt trời tự dưng rớt xuống, biến thành một quả cam vô cùng lớn đập vào mặt của anh.

“Em trai,“ ở cạnh bàn ăn, Nguyên Bác bỏ đĩa xuống, “Tối qua ngủ không ngon à?” Sắc mặt khó ngủ như vậy, rất giống người khác thiếu cậu ta 8 triệu vậy.

“Không sao,“ Nguyên Dịch bưng li sữa, cúi đầu nhìn khay trứng chần nước sôi, nhớ tới giấc mộng tối qua, cả gương mặt đều xụ xuống, tự dưng đối với trứng chần nước sôi anh lại sinh là tâm lý bóng ma (bị ám ảnh bởi cái gì đó).

Người phụ nữ Nhan Khê này đúng là có độc.

Nguyên Bác lau miệng nói: “Nghe nói Tổng gia mới có một người từ nước ngoài trở về, gần đây hình như muốn tiến vào trong giới này thì phải?”

“Em không quen cậu ta, anh hỏi em cũng vô ích,“ Nguyên Dịch để đĩa xuống, mặt không cảm xúc nói, “Từ lúc nào anh lại để tâm chuyện không đầu của nhà người ta vậy?”

“Cậu ta học chung một lớp với cậu năm cấp 3, anh không hỏi cậu thì hỏi ai?” Nguyên Bác thấy anh làm bộ dù có sét đánh cũng không nhúc nhích thì cũng không nhiều lời nữa, từ ghế đứng dậy, “Cái đức hạnh thối này của cậu nếu như không sửa đổi, thử xem có người phụ nữ nào nguyện ý gả cho cậu chứ.”

“Ai thèm,“ Nguyên Dịch uống sạch cốc sữa, “Yêu ai, kết hôn với ai chứ?”

“Được rồi, anh không nhay việc này với cậu nữa,“ Ngữ khí Nguyên Bác trở nên nghiêm túc, “Tiểu tử Tổng gia này từ ngoại quốc về, Tổng gia có ý bồi dưỡng cậu ta, người này làm việc có vài phần thủ đoạn, cậu nên chú ý vào.”

Nguyên Dịch nhướn lông mày, cười có mấy phần thờ ơ: “Hắn đi nước ngoài nhiều năm như vậy, đối với trong nước thì hiểu cái gì?”

Đây cũng không phải là vài thập niên trước, từ nước ngoài trở về liền đứng ở tầng cao nhất, đến trước mắt, làm cái gì cũng đều phải bằng bản lĩnh, dù ở nước ngoài lâu đi nữa, đối với thị trường trong nước không biết gì, thì tất cả đều luống cuống mà thôi.

Thấy trong lòng anh hiểu rõ, Nguyên Bác cầm lấy áo khoác: “Cậu cứ ăn đi, anh đi trước.”

Trong phòng ăn yên tĩnh lại, Nguyên Dịch nhìn trứng chần nước sôi lộn xộn ở trong cái khay, thấp giọng mắng một câu. Ăn xong bữa sáng đi ra khỏi nhà, anh ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời ở phía xa, chỗ nào giống trứng chần nước sôi chứ, rõ ràng là trứng đánh đường mà.

“Minh đúng là đầu óc có bệnh!”

“Tiểu Nhan, chân em sao vậy?” Trần Bội thấy Nhan Khê đi đường hơi kì lạ, ngay cả bình thường hay đi giày cao gót cũng đổi thành giày đế bằng, “Trẹo chân hả?” Chẳng nhẽ là do hôm qua giúp cảnh sát bắt người nên bị thương?

“Bị thương nhẹ,“ Nhan Khê đi vào phòng phát sóng ngồi xuống, cái bàn che mắt nửa người dưới, cho dù cô không đi giày, khán giả xem cũng không thấy gì cả, “Chị Trần, bắt đầu ghi hình đi.”

Trần Bội gật gật đầu.

Ngày hôm qua sau khi xem xong tư liệu thực tế của Triệu Bằng quay, Trần Bội quyết định quay trước một kì, đầu tiên chuẩn bị tốt tiết mục này đã. Mặc dù bây giờ ghi hình thì hơi gấp, nhưng tối nay tăng ca, thì vẫn kịp giờ ghi hình ngày mai.

Cuối cùng tổ chương trình vì tiết mục này, tăng ca đến hơn 11h, Nhan Khê bùng cốc cà phê đá, chống đỡ tinh thần để xem chương trình đã ghi, vốn việc này không cần người dẫn chương trình phải làm, nhưng ở trong tổ có ít người, cô lại lo lắng sau khi hậu kì xong thì hiệu quả không được hoàn mỹ lắm, cho nên lúc ghi xong cô đều xem trước một lần.

“Hiệu quả của cái này không tệ,” Cô nhìn cậu bé đang sợ hãi ở trong ống kính, trong lòng hơi khó chịu, miễn cưỡng lấy lại tinh thần nói đùa: “Anh Triệu bắt ống kính rất tốt đấy.”

Năng lực quay phim của Triệu Bằng rất tốt, kĩ thuật cao siêu không giống như là nhiếp ảnh gia của đài truyền hình nhỏ.

“Đêm nay mọi người cực khổ rồi,” Trần Bội thấy trên mặt mọi người đều mệt mỏi, “Lần sau tôi mời mọi người ăn cơm.”

“Chị Trần khách sáo rồi.” Tiểu Dương mới đến hậu kì làm thực tập, trong lòng cô bé còn mang nhiệt huyết với xã hội, “Chương trình này mà phát sóng, nếu như có thể cải thiện được hoàn cảnh sinh hoạt của đứa bé, em có nhịn 2 3 đêm cũng được.”

Trần Bội cười khổ, sau khi đài truyền hình phát sóng, chỉ có thể cải thiện được sinh hoạt nhất thời của đứa bé, sau này sẽ thế nào, bọn họ không ai dám đảm bảo cả.

“Thời gian không còn sớm, mọi người về nghỉ ngơi đi.” Chị khoát khoát tay, “Trên đường chú ý an toàn.”

Nhan Khê phát hiện trong đáy mắt Trần Bội có vài phần mệt mỏi, không phải bởi vì thức đêm nên mệt mỏi, mà là vì đối với một ít sự thật không thể chấp nhận được nên cảm thấy mệt mỏi. Cô tiến lên vỗ vai Trần Bội, “Chị Trần, chúng ta có thể giúp nhất thời thì giúp nhất thời thôi.”

Có lúc coi như không thể giúp đứa bé cả đời, có thể giúp nhất thời cũng là tốt.

Hôm nay Nhan Khê không lái xe đi làm, bố Tổng đã xếp tài xế tới đón cô, lúc đi ra cửa đài truyền hình, tài xế đã đợi gần nửa giờ rồi.

“Thật xin lỗi, cháu tăng ca hơi muộn,” Nhan Khê cười áy náy với tài xế, “Làm muộn giờ nghỉ của bác.”

“Cô quá khách sáo rồi,” Tài xế không nghĩ tới thiên kim mà ông chủ nâng trong lòng bàn tay lại khách sáo như thế, đâm ra có chút ngượng ngùng.

Xe dừng lại ở một ngã tư, Nhan Khê thấy đèn đỏ còn hơn 100 giây nữa, liền mở cửa sổ cho thoáng khí. Nhưng không khí ở Đé Đô cũng không tốt lắm, ngoài xe cũng không mát hơn trong xe là bao nhiêu cả, cô chỉ muốn dựa vào gió đêm để lấy lại tinh thần thôi.

Chiếc xe đậu ở bên đường chính là một chiếc Bentley màu đen, Nhan Khê ngáp một cái, người có tiền ở Đé Đô thật nhiều, siêu xe cũng giống như vậy, tùy ý là có thể thấy.

Bên ngoài âm ỉ, Nhan Khê đóng cửa lại, cúi đầu mở di động ra.

Chiếc xe Bentley ở bên phải thông thả mở cửa sổ ra, một người mặc áo sơ mi trắng, người đàn ông mang đôi mắt tuần mĩ tùy ý nhìn ra bên ngoài.

“Tổng tiên sinh, cậu thực sự không cần mua thuốc giải rượu sao?” Tài xế hơi băn khoăn người đàn ông ngồi ở sau.

“Không cần,” Tổng Triệu kéo kéo cà vạt, trên mặt say còn chưa tan hết, “Trực tiếp về đi.”

Khởi thị trường trong nước này khó gặm hơn hấn nhĩ, lão hồ ly màng danh lợi rất tinh ranh, hấn mới về nước chưa được nửa tháng, đã gặp phải không ít.

Bây năm trước hấn ra nước ngoài, thị trường trong nước chưa phát triển mạnh như bây giờ, ngay cả internet cũng chưa phát triển mạnh. Bây giờ mới qua mấy năm, kinh tế trong nước giống như lửa đang nước sôi, thiếu chút nữa là đã ồn ào ngất trời rồi.

Từ nhỏ đến lớn hấn đều là nhân vật ưu tú, nhưng bây giờ thị trường trong nước không có quy luật. Sống 27 năm, hấn muốn làm được chuyện gì, thì chưa từng thất bại.

Nghĩ đến lần này trở về nước, thậm chí còn có người so sánh hấn với đứa con thứ hai của Nguyên gia, trong lòng hấn sinh ra chán ghét, Nguyên Dịch ngoại trừ gia thế hiển hách hơn hấn, mặt khác thì có gì để so sánh với hấn chứ?

Chuyển đèn xanh, xe khởi động, Tổng Triệu nhìn đèn đường ở hai bên không biến hóa gì, thông thả nhắm mắt lại.

Sau khi kênh 8 phát chương trình liên quan tới đứa bé bị cha mẹ ngược đãi, rất nhanh đã có bộ phận dân chúng chú ý, không ít quần chúng nhiệt tâm gọi điện thoại tới đài, hỏi tình hình gần đây của đứa bé.

Vốn sự kiện này chỉ thu hút được dân chúng địa phương, nhưng tiết mục kì này của kênh 8 không biết được ai post lên mạng, nhất thời được không ít cư dân mạng chú ý.

Người dẫn chương trình nghe thấy tiếng trẻ con khóc, liên tục gõ cửa nhưng không ai đáp, nhất thời dùng bạo lực phá cửa.

Toàn thân đứa bé toàn vết thương, lúc ăn cơm rất gấp gáp, còn có khuôn mặt bần thiêu, báo cáo kiểm tra sức khỏe của bệnh viện, mỗi thứ đều chứng tỏ hoàn cảnh sinh hoạt của đứa bé rất tệ. Người bố thì đánh bạc mê rượu, người mẹ thì hai ba ngày không thấy mặt mũi, con trai đối với bọn họ mà nói, chỉ là công cụ phát tiết có cũng được không có cũng được.

Ở trong con mắt thần thông quảng đại của cư dân mạng, không có bất kì bí mật nào cả.

Vốn dĩ bố của đứa trẻ không chỉ thích đánh bạc uống rượu, mà còn là một tên trộm, bây giờ đã bị cảnh sát giam giữ, mẹ của đứa bé đã sớm chạy trốn không thấy bóng người nữa, nghe nói cũng không phải làm công việc đáng hoàng gì.

Cư dân mạng A: Đứa bé đáng thương quá rồi, may mà có người dẫn chương trình kiên trì báo cảnh sát, bằng không thì đứa trẻ này sẽ chết đói trong nhà mất. Chương trình này là của đài nào vậy? Đáng đáp của người dẫn chương trình rất tốt, hơi giống nữ chính trong phim “Hoa bách hợp nở trên núi cao”.

Cư dân mạng B: Thốt trên đang nói đến nữ chính của phim lụy tình khóc suốt từ tập đầu đến tập cuối đấy á? Người dẫn chương trình này giống ở chỗ nào, nữ chính kia chỉ biết khóc, làm sao có thể cời giày giúp cảnh sát bắt kẻ khốn chứ? Nội tâm của người dẫn chương trình rất tốt, mặt đẹp mà tâm cũng tốt nữa.

Các cư dân mạng thông qua video mà chú ý tới người dẫn chương trình, nhưng lực chú ý của mọi người vẫn là vết thương ở trên người đứa bé.

Bởi vì tiếng nói của dư luận mạng quá lớn, nơi xử lý chuyện của đứa bé lại càng thêm cẩn thận hơn. Cuối cùng bố của đứa bé bởi vì ăn trộm, đánh bạc phi pháp, ngược đãi trẻ em nên bị phán 3 năm tù, mẹ đứa bé vì ngược đãi trẻ em, bị phạt tù 1 năm.

Đứa bé được đưa đến một cô nhi viện có điều kiện rất tốt, rất nhiều cư dân mạng nhiệt tâm đã tới cho đứa trẻ tiền và đồ chơi và quần áo, tạo không ít phúc cho cô nhi ở cô nhi viện.

Kênh 8 đài ĐĐ vì chuyện này, lần nữa được cấp trên khen thưởng. Nhan Khê đi tới viện cô nhi để làm tiếp một phóng sự, thấy đứa bé đã có chút ít da thịt, vết thương trên người cũng đã đang khỏi, mới thở phào nhẹ nhõm.

“Chỉ”. Lúc sắp kết thúc buổi ghi hình, đứa bé chạy tới ôm đùi Nhan Khê, trên khuôn mặt có vài phân thân mật.

Nhan Khê ngồi xổm xuống nhìn đứa bé, cười cười với nó.

Đứa bé nói chuyện không quá lưu loát, lắp ba lắp bắp nói trưa nay mình ăn một bát cơm, tự mình xúc, còn tự mình rửa tay nữa.

“Giỏi quá, “Nhan Khê bày ra khuôn mặt đầy vẻ thần phục, “Tùng Tùng vậy mà có thể một mình làm nhiều chuyện như vậy.”

Nhìn khuôn mặt đứa bé kiều ngạo cùng vui vẻ, đáy lòng Nhan Khê mềm nhũn, giờ tay ôm lấy nó.

Hì vọng sau này đứa bé có thể có nhiều thuận lợi, có người quan tâm, có người thương yêu che chở, không bao giờ phải chịu đói và bị người khác đánh đập nữa.

Sau khi mấy cô giáo đưa Tùng Tùng về ngủ trưa, Nhan Khê mới tạm biệt viện trưởng, viện trưởng tiễn Nhan Khê tới tận cửa cô nhi viện: “Cô Nhan, cô cứ yên tâm, viện chúng tôi sẽ đối xử tốt với mọi đứa bé, đem chúng như con mình mà yêu thương.”

“Đề viện trưởng hao tâm rồi, “Nhan Khê trịnh trọng nói cảm ơn với viện trưởng.

“Đây là việc chúng tôi phải làm, “Tóc của Viện trưởng đã bạc, cười lên giống như một bà cố nội hiền lành ôn hòa, “Toàn viện trên dưới hoan nghênh những người làm truyền thông tới thăm các bé.”

Nhan Khê nở nụ cười, quay đầu rời khỏi. Lúc này một đàn xe Van đi vào cửa cô nhi viện, cô thấy vậy liền tránh đường.

“Đây là một vị có lòng tốt tên là Nguyên Dịch đưa vật liệu tới, ăn mặc và dùng đều có cả, còn có chi phiếu 100 vạn nữa.” Thanh âm viện trưởng tràn đầy cảm kích, “Phóng viên Nhan, nếu như cô biết vị Nguyên Dịch tiên sinh này, mong cô giúp chúng tôi nói lời cảm ơn với cậu ấy.”

Nguyên Dịch...

Nhan Khê chợt nhớ tới một vấn đề, Nguyên Tiểu Nhị tên gọi là cái gì?

Tác giả có lời muốn nói:

Nguyên Tiểu Nhị: Tôi đây là vô tình liếc thấy chương trình tivi này, cho nên thuận tiện cho một chút tiền, không có liên quan gì tới cô cả.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Người phụ nữ này vốn là thiếu của mình một bữa cơm, đã sớm nên trả rồi.

Editor: Hy

“Anh Triệu, chúng ta nhanh chụp thôi.”

Loại hành động quyền tiền của nhân sĩ nhiệt tâm này, đối với dư luận xã hội mà nói, cũng chính là một cách tuyên truyền. Nếu chương trình chỉ một mặt bị kịch lừa tình hơn nữa nếu cố sức mở rộng mặt trái đen tối của sự kiện, nhưng đối với tích cực của chuyện thì lại không thấy, loại chương trình này tỉ suất xem sẽ có, nhưng sẽ làm cho người khác có tâm lý ám chi “Trên thế giới này căn bản không có người tốt, ta đây cũng không làm người tốt nữa.”

Bản thân Nhan Khê cũng thích vạch trần mặt tối của câu chuyện, nhưng cũng không keo kiệt mà tuyên truyền những người có lòng hảo tâm

Đối với việc thiện khẳng định, sẽ có thêm càng nhiều người làm chuyện tốt, cô không cầu mong chương trình của mình có sức ảnh hưởng lớn, ít nhất cô muốn cho càng nhiều người hiểu rõ, trên thế giới này còn rất nhiều người thiện tâm, cô muốn cho người đang ở trong tuyệt vọng biết rõ, không được buông tha hi vọng, có lẽ ngày mai sẽ được giải cứu thôi.

Vật phẩm quyền tặng được nhân viên chuyển từ xe ra, đồ chơi, văn phòng phẩm, quần áo, điện tử, mọi thứ đều đầy đủ cả, hơn nữa chất lượng đều tốt cả, giá cả của đoàn xe này ít nhất cũng phải 30 vạn trở lên.

“Xem ra người thiện tâm này là một cường hào.” Triệu Bằng tắt máy quay, quay đầu nhìn Nhan Khê, “Em nói xem có phải cường hào này xem chương trình của chúng ta, nên mới quyền tiền cho viện cô nhi?”

“Loại chương trình của chúng ta sẽ có cường hào xem sao?” Nhan Khê hỏi lại.

Triệu Bằng suy nghĩ, thật sự không thể nào nghĩ ra được hình ảnh cường hào ngồi trước tivi xem chương trình của bọn họ, “Vậy cũng đúng.” Vẫn là internet có sức mạnh lớn, tổ chương trình của bọn họ đúng là không có kẻ công lớn như vậy.

Hai người trở lại xe, Nhan Khê lấy điện thoại ra, ấn danh bạ ra nhìn cả nửa ngày, cuối cùng trở về, mở Wechat ra.

“Nguyên tiên sinh, xin lỗi, lần này nhờ anh chiếu cố,” Trong buổi đấu thầu, người thành công nắm được hạng mục ngồi đối diện cười nói với Nguyên Dịch, “Hôm nay thời tiết đẹp, không bằng do tôi làm chủ, mời Nguyên tiên sinh cùng mọi người dùng một bữa cơm nhạt.”

“Không cần,” Nguyên Dịch mặt không đổi sắc, giống như không nắm được hạng mục đối với anh mà nói không có ảnh hưởng gì cả.

“Nguyên tiên sinh thật sự là quá khách khí,” Người nói chuyện mang theo nụ cười đắc ý, “Một bữa cơm mà thôi, kẻ hèn này vẫn có thể mời được.”

Nguyên Dịch cười, đứng dậy liếc nhìn người đàn ông đang nói chuyện này, cảm thấy áu phục của trợ lý bên cạnh khoác lên người, “Xin lỗi, tôi còn có việc bận, xin lỗi không tiếp chuyện được.”

“Vậy lần sau chúng ta lại tụ họp.”

Nguyên Dịch nhếch mày liếc người này một cái, sai bước ra ngoài.

Cuộc đấu thầu này, anh vốn không có ý định trúng thầu, dưới một mảnh đất có thể tồn tại vô số hiện vật lịch sử, đào khoét to như vậy, đây chính là củ khoai nóng bỏng tay mà muốn ném đi còn không được ý chứ.

Hiện vật không thể phá hủy, vậy chỉ có thể sửa đổi kế hoạch công trình, cái này trước sau gì cũng trải qua mấy phen giằng co, lúc đầu nhập vốn rồi đi làm các hạng mục đầu tư khác. Anh biết rõ lần này trúng thầu là do sau lưng Tổng Triệu có chỗ dựa, bằng không thì cũng không có can đảm ăn một hạng mục lớn như vậy.

Anh đã sớm nói mà, người đi nước ngoài lâu quá trở về nước sẽ dễ dàng xảy ra tật xấu thông thường, anh không làm cái chuyện đẩy người vào hố bùn, nhưng nếu như đối phương phải người lên lút nghe nội dung của hợp đồng đấu thầu, không nhìn được mà nhảy vào hố, anh cũng sẽ không ngăn cản.

“Nguyên tiên sinh,” Trợ lý đi sau Nguyên Dịch nói, “Đạo diễn Tôn muốn gặp anh...”

“Tôi đầu tư vào điện ảnh, chỉ là vì kiếm tiền, đối với nghệ thuật của bọn họ không có hứng thú,” Nguyên Dịch cắt đứt lời cậu trợ lý, “Ông ta mang theo những nghệ sĩ kia, tôi càng thêm không có hứng thú, có cái gì thì cậu trực tiếp liên hệ với người làm phim.”

“Tôi hiểu rồi,” Trợ lý thay Nguyên Dịch kéo cửa xe, “Tôi sẽ để nhà sản xuất khai thông với tổ làm phim.”

Lần trước có một nữ diễn viên lấy Nguyên Dịch ra lăng xê, phát thông báo ra ngoài là có một công tử nhà giàu theo đuổi cô ta, nhưng cô ta vì nghệ thuật và tự do cho nên nhìn đau mà từ chối, cũng may Nguyên Dịch chưa bao giờ quan tâm tới tin tức giải trí, cũng không có ai lấy việc này ra làm cho anh bức tức, bằng không thì cô diễn viên này sẽ muốn tự do thật sự đấy.

Nguyễn Dịch ngồi trông xe cũng không thích nói chuyện, cho nên trong xe ngoại trừ tiếng hít thở, thì không có âm thanh nào khác. Cho nên lúc âm thanh của Wechat vang lên, âm thanh vô cùng to.

Anh cúi đầu mở khóa điện thoại, nhìn tên người gửi thư tới, dừng lại ba giây mới ấn vào.

Đối phương gửi cho anh một cái hình nịnh nọt, một tiểu quái thú hơi kì quái mở to đôi mắt trong như nước, chấp tay trước ngực nhìn anh. Tiểu quái thú này anh biết, trước đây không lâu có nhìn thấy ở một quyển manga.

Mãi cho đến khi điện thoại tới om, Nguyễn Dịch cũng chưa trả lời chữ nào cho đối phương.

Nhan Cầu Độc Thân: Đẹp trai không gì sánh kịp, Nguyễn tiên sinh trời sinh vô địch, xin hỏi có thể hỏi ngài một vấn đề nho nhỏ không?

Gửi một câu nói, rồi liên tiếp có ba bốn tám hình động, tất cả đề đều là động vật nhỏ đang nịnh nọt. Nguyễn Dịch khịt khịt cái mũi, không phải nói là không dùng Wechat sao? Anh hơi héch cằm lên, rụt rè gửi một chữ đi.

Nguyễn tiểu nhị: nói.

Nhan Khê không ngờ Nguyễn nhị thiếu gia lại thật sự trả lời cô, tuy nhiên chỉ có một chữ và một dấu chấm, ít nhất đại biểu đối phương đã thấy tin nhắn của cô.

Nhan cầu độc thân: Tôi muốn hỏi thăm anh về một người.

Nguyễn Dịch nhìn cái tin nhắn này, nhú nhú mày, trả lời đối phương một chữ “À”.

Đúng là tích chữ như vàng, vừa rồi dù gì cũng còn có một dấu chấm, lần này cả dấu hỏi cũng giảm đi.

Nhan cầu độc thân: Anh có biết một người tên Nguyễn Dịch không?

“Cô gái này...”

“Cậu chủ, anh làm sao vậy?” Trợ lý ngồi ở cạnh tài xế dường như nghe thấy Nguyễn Dịch phàn nàn cái gì đó, vội quay đầu lại, liền phát hiện mặt mũi cậu chủ tràn đầy xanh mét, dường như đối với cái điện thoại trong tay có thâm thù đại hận vậy.

“Không có gì.” Nguyễn Dịch không ngẩng đầu, nghiêng răng nghiêng lợi trả lời đối phương hai chữ.

Nguyễn tiểu nhị: Ha ha.

Ha ha là có ý gì? Nhan Khê cảm thấy vừa cho rồi mình làm điều cho chó nhìn, không thích nói thì đừng nói, ha ha cái gì chứ. Cô tìm nhãn dán rất lâu, cuối cùng cũng tìm được một cái hình bắn ngược gửi qua đó.

Ha ha bắn ngược lại!

Vừa đem cái nhãn dán gửi đi, đối phương liền gửi cái tin thứ hai.

Nguyễn tiểu nhị: Chính là tôi.

Nhan Khê sững sờ nhìn cái tin nhắn cả nửa ngày, yên lặng mà đem cái nhãn dán rút về.

Nhan cầu độc thân: Xin lỗi, vừa rồi gửi nhầm hình.

Lần này bổ sung chính là một hình con mèo bé nhỏ, phía trên ghi ba chữ “Anh rất đẹp trai”. Nhưng đã quá hiểu đường đi cầu cô cho nên Nguyễn Dịch tự động xem nhẹ cái hình này, quay đầu gọi điện cho bằng hữu.

Trương Vọng đang dạo phố cùng bạn gái, nhận được điện thoại của Nguyễn Dịch, thiếu chút nữa thì cho là lỗi tai của mình có vấn đề.

Nguyễn tiểu nhị cố ý gọi điện tới, chính là vì muốn một túi nhãn dán sao?

“Nguyễn tiểu nhị, đầu óc của cậu không có bệnh chứ?” Trương Vọng liếc mắt nhìn người gọi điện tới, xác thực là Nguyễn tiểu nhị không sai, nhưng người này bình thường không thích nói chuyện phiếm trên mạng, càng thấy cậu ta dùng qua nhãn dán bao giờ, hôm nay đã bị cái gì kích thích vậy?

“Tôi muốn nhãn dán người đang cãi nhau, tranh cãi thắng các loại đó.”

Trương Vọng nhìn điện thoại bị cúp, không hiểu sao có loại cảm giác ngày chó vớ vẩn.

Nguyễn Dịch nhận được nhãn dán mà Trương Vọng gửi tới, càng xem mày nhú càng chặt. Cái này thì người đàn ông quá xấu, cái kia thì người phụ nữ biểu tình quá khoa trương, lại lật tiếp một tấm nhưng chữ đi cùng quá thô tục, anh chọn tới chọn lui, cuối cùng chọn một tấm ảnh nhìn có tính công kích nhưng cũng không thô tục.

Nguyên tiểu nhị: nhân dân

Nhìn mặt con mèo đen hung hãn đuôi móng vuốt, kèm thêm 6 chữ “Không muốn nói chuyện với cô”, cô nhin không được mà cười ra tiếng, đối phương đang cùng cô so tài sao? Nghĩ đến nhân vật phản diện Nguyên tiểu nhị lại đi dùng loại ảnh này, lại có sự tương phản quý dị nảy sinh.

Nhan Khê đứng lúc đang nhàm chán, vì vậy gửi một cái ảnh mèo kitty “Tôi rất nguy hiểm” cho đối phương.

Nguyên Dịch nhìn thấy Nhan Khê trả lời, nhin không được mà nhú mày, đây là ý gì, nói cái con mèo mình gửi không lợi hại bằng con mèo của cô ta sao? Anh tiếp tục tìm kiếm túi nhân dân, rốt cuộc tìm được một con báo cường tráng.

Nguyên tiểu nhị: Nguy hiểm lợi hại vô địch vũ trụ.

“Ha ha ha ha ha.” Nhan Khê không nhin được nữa, ôm điện thoại cười ra tiếng.

“Tiểu Nhan, em sao vậy?” Triệu Bằng thấy Nhan Khê cười đến run hết cả người, “Trúng sổ xổ hả?”

“Chưa,” Nhan Khê cẩn thận lau đi khóe mắt cười ra nước mắt, “Không có gì, nhìn thấy cái chương trình thú vị thôi.”

“Đừng xem nữa, đài thông báo tối, để cho chúng ta đi phòng vấn một lão chiến sĩ, bản thảo phỏng vấn đã gửi đến hòm thư của em rồi, em chuẩn bị đi, bây giờ chúng ta đi.” Triệu Bằng nhìn đồng hồ, “Xem ra hôm nay chúng ta lại phải tăng ca rồi.”

“Vâng.” Có chuyện đứng đắn, Nhan Khê cũng không nói chuyện phiếm nữa, mở hòm thư ra, nhìn nội dung phỏng vấn.

Nguyên Dịch đợi đến gần nửa giờ, cũng không thấy đối phương trả lời, mới đem đi động bỏ vào túi áo. Rõ ràng là con báo của mình thắng con mèo của đối phương, làm cho đối phương á khẩu không trả lời được, nhưng trong lòng mình tại sao lại không vui sướng chứ?

Chẳng lẽ mình vẫn chờ đối phương gửi hình tới gây khó dễ sao?

Cũng đâu phải đầu óc có bệnh!

Phòng vấn xong lão chiến sĩ, đã là hơn 9h tối, Nhan Khê và Triệu Bằng cùng tìm nhà hàng, tùy tiện ăn một bát mì lót bụng, mới chạy về đại, đem tư liệu thực tế hôm nay gửi đi.

Khi Nhan Khê về đến nhà, đã hơn 10h, cô tắm, nằm lý ở trên giường, con mắt đều không mở ra nổi.

Ngay lúc cô đang ngủ say, trông đầu bỗng hiện ra chuyện mà viện trưởng cô nhi viện nhớ.

Nói lời cảm ơn với vị thiện tâm Nguyên Dịch.

Cô mở mắt, không còn buồn ngủ. Cô và Nguyên Dịch cũng không quen, thậm chí lúc trước còn không nhớ được tên anh ta, nhưng người đàn ông không dễ sống chung này, lại quyên cho viện nhiều đồ như vậy.

Mở Wechat, nhìn nhân dân mà đối phương gửi tới, Nhan Khê nhin không được mà muốn cười.

Nhan cầu độc thân: Xin hỏi gần đây Nguyên tiên sinh có thời gian không, tôi có việc quấy rầy ngài, hi vọng ngài có thể nể mặt ra ngoài ăn bữa cơm nhạt.

Buổi sáng rời giường, thấy cái tin mà Nhan Khê gửi tới, Nguyên Dịch hừ lạnh, rất nhiều người muốn mời mình ăn “bữa cơm nhạt”, người phụ nữ này mời mình ăn cơm là có ý gì.

Anh bỏ đi động vào túi áo, vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt.

Không biết vì cái gì, hôm nay lại phá lệ bỏ điện thoại vào túi áo, Nguyên Dịch hơi không kiên nhẫn mà ném đi động lên bồn rửa mặt.

Nhỏ kem đánh răng trong miệng ra, anh liếc nhìn điện thoại, trên màn hình tung tóe nước, lau sạch sẽ. Lau lau, màn hình đột nhiên sáng lên, anh nhìn chăm chăm màn hình, cuối cùng vội vàng mở Wechat ra trả lời một chữ.

“Được.”

Ăn thì ăn, người phụ nữ này vốn còn thiếu của mình một bữa cơm, đã sớm nên trả rồi.

Anh ngẩng đầu nhìn gương, sờ mặt mình, đưa đi động nhét vào túi quần.

Lần này điện thoại nghe lời, không cần người nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Theo đạo lý, sau này tại sao cô phải mời anh ăn cơm?

Editor: Hy

Sau khi chương trình về Tiểu Tùng Tùng được đưa vào viện cô nhi, kênh 8 đài Đê Đô thu được không ít điện thoại khen ngợi, còn có không ít người lớn tuổi viết thư khen ngợi cho bọn họ. Buổi sáng thường có thói quen xuống dưới lấy bưu kiện và nghe điện thoại, những lá thư khen ngợi này giống như là phượng hoàng rơi vào bầy gà, tổ chương trình rất chú ý những lá thư này, giống như là đang ôm viên châu báu cực kì quý giá vậy.

“Mười năm trước, ở trong đài cũng thường xuyên được mọi người gửi thư khen ngợi, “Kim đài trưởng hơi hoài niệm mà nhìn những lá thư này, “Mấy năm nay người viết thư đã không còn nhiều nữa rồi.”

Nhan Khê mở một phong thư, giấy viết thư là giấy in ấn truyền thống, không có in hoa chìm lại càng không có mùi thơm, nhưng người viết thư lại rất chân thành, mặt giấy không có chút vết bẩn nào, càng không có chữ sai. Chữ viết bằng bút máy già dặn cứng cáp, cách hành văn lão luyện lại nghiêm túc, từ trong những hàng chữ là có thể thấy được, vị khán giả này đã xem bao nhiêu chương trình của bọn họ.

Bức thư cuối cùng, vị này đã hơn 70 tuổi thường viết cho họ những lời chúc phúc, Nhan Khê mặc dù không biết tướng mạo của ông, nhưng lại có thể cảm nhận được ông ấy rất kì vọng vào tiết mục của bọn họ.

Đọc xong thư gấp lại bỏ cẩn thận vào phong thư, lấy điện thoại ra chụp một tấm hình phong thư này, những lời chúc tốt đẹp của ông ấy, cô sẽ nhận lấy và nhớ kĩ.

Thừa dịp thời gian nghỉ ngơi giữa trưa, Nhan Khê lấy giấy bút trả lời cho ông lão một phong thư, có đồng nghiệp tới, cười nói: “Viết tay tốn nhiều sức, không bằng dùng máy tính mà đánh chữ.”

“Không sao, dù sao tôi cũng đang nhàn rồi nhàn chán.” Nhan Khê cười với đồng nghiệp, tiếp tục vui đùa vào viết.

Chữ của cô mặc dù không đẹp mắt bằng chữ của ông lão ấy, nhưng mà cô cảm thấy, có lẽ ông lão sẽ thích thư viết tay hơn.

“Ngày mai em nghỉ, có sắp xếp gì không?” Lúc Trần Bội đi tới, Nhan Khê vừa vặn viết xong thư, cô ngẩng đầu lên nói, “Ngày mai có khả năng em sẽ mời một người đi ăn cơm.”

“Vậy thì không còn cách nào rồi,“ Trần Bội xoay người nói nhỏ bên tai cô, “Có một nhà tại trợ làm hoạt động tại cửa hàng tổng hợp, muốn mời chúng ta tham gia, nhìn trúng đồ vật nào thì sẽ bán giá vốn cho chúng ta, nếu như em không đi, chị sẽ đem slot này cho người khác.”

“Vậy thì thật là không khéo,“ Nhan Khê lộ ra vẻ mặt tiếc nuối, “Mấy hôm trước không phải Tiểu Dương luôn nói muốn mua một ít đồ gia dụng sao, không bằng chị mang sang cho cô ấy đi.”

“OK.” Trần Bội cười một tiếng, không hỏi Nhan Khê ngày nghỉ mà hẹn ăn cơm với ai, quay đầu tìm Tiểu Dương nói chuyện này, còn đặc biệt nói là Nhan Khê mang slot này tặng cho cô nàng nữa, làm cho Tiểu Dương liên tục nói cảm ơn với cô.

Nhan Khê biết Trần Bội có ý lôi kéo cô, nên ngẩng đầu lên nói: “Toàn bộ là nhờ chị Trần có máu mặt, người ta mới mời chúng ta, bằng không thì thì ông chủ cửa hàng nào biết rõ em là ai đâu.”

Mọi người giúp nhau thổi phồng một phen, chuyện này coi như xong, Nhan Khê mở Wechat ra, mở khung chat, gửi cho đối phương một tin nhắn.

Trong phòng họp, Nguyên Dịch mặt không cảm xúc mà nghe hai giám đốc chỉ nhánh tranh cãi nhau, giả bộ như không nhìn thấy hai người này có bộ dáng mâu thuẫn, “Chuyện này cho hai người tự thương lượng xử lí, tôi hi vọng tuần sau có thể có được kết luận.”

Mọi người đều biết tính cách Nguyên Dịch, thấy anh đã mở miệng, hai bên đều đem lời đang định nói nuốt xuống.

Nguyên Dịch nâng mi nhìn mọi người: “Còn có chuyện gì không, nếu không thì tan họp.”

Mọi người tối nhìn cậu, cậu nhìn tôi, cuối cùng cũng có một người mở miệng nói: “Sếp, liên quan tới mở rộng hạng mục...”

“Cái hạng mục này tôi không coi trọng.” Nguyên Dịch gõ gõ mặt bàn, thái độ có chút cương quyết bướng bỉnh, nhưng mọi người ngồi ở đây không ai dám nhiều lời, chỉ im lặng nghe. Sếp nhà họ thoạt nhìn không giống với người làm ăn đứng đắn, nhưng ánh mắt đầu tư vẫn rất chuẩn, những viên chức như bọn họ sớm đã thành thói quen.

Sau khi tan họp, Nguyên Dịch không đứng dậy, mà mở điện thoại ra. Trong lúc anh đang họp, đơn giản là không thích dùng điện thoại, cho nên dù nửa giờ trước có nghe thấy âm thanh nhắc nhở của Wechat, anh vẫn kiên nhẫn cho tới bây giờ.

Cô gái này rốt cuộc cũng đã định thời gian ăn cơm và địa điểm, anh còn tưởng đối phương đã quên rồi cơ.

Đối phương đã sớm đáp ứng, Nguyên Dịch sẽ không cự tuyệt, nhưng lại không muốn làm cho bản thân lộ ra quá nhiệt tình, anh xóa hết các chữ đã gõ, gửi một chữ “Được” đi.

Cái chữ này nhất định có thể thể hiện là anh đang cố gắng làm, chỉ là thái độ lễ phép đáp ứng?

Nhưng mà Nhan Khê lại là người tương đối dễ tính, thấy đối phương đã đồng ý với sắp xếp của cô, liền ném đi động sang một bên, làm gì có suy nghĩ hàm nghĩa và cảm xúc phía sau chữ đó chứ, cũng không phải là học sinh đang làm bài thi đọc hiểu.

Thật vất vả nghỉ phép, Nhan Khê vừa về tới nhà, liền cởi bộ váy đoan trang trên người xuống, thay một cái váy ngủ thoải mái dễ chịu, đi đôi dép mềm rồi tiến vào trò chơi giết quái.

Choi được một nửa, điện thoại vang lên, cô ấn loa ngoài, tiếp tục thao tác nhân vật đang đánh quái ở phó bản.

“Đại Hà, “ Thanh âm của Đào Như ở trong di động truyền tới, “AAAA, tao thấy mày ở trên TV!”

Nhan Khê nhìn giờ, bây giờ đúng là lúc chiếu “Những câu chuyện bên người”, “Thế nào, tao có phải rất ăn ảnh hay không?”

“Nhan Đại Hà, mày thế này là lừa người, đi làm ở đài truyền hình lúc nào, cũng không báo cho chúng tao một tiếng.” Đào Như chắc chắn nói, “Nhưng cái mặt của mày đúng là rất được, bộ dạng của một tiểu bạch hoa, làm người khác sinh lòng muốn bảo vệ mày.”

“Hiện tại tiểu bạch hoa cũng bị bôi đen thành cái dạng gì rồi, đây là mày khen tao là đang nể tao,“ Nhan Khê nở nụ cười, “Lần trước không phải tao nói với mày rồi à, tao đang đi làm ở đài truyền hình, thấy tao ở trên TV thì có gì kì quái.”

Hai người bôi đen nhau một hồi, bỗng nhiên Đào Như nói: “Nói chuyện phiếm cùng mày luôn nói không biết trời đất, tao là muốn nói với mày một chuyện.”

“Cái gì?” Nhan Khê rời phó bản, bung cốc nước trái cây trên bàn uống một ngụm.

“Ngụy Hiểu Mạn và Trần Minh Động chia tay rồi,“ Đào Như nói giọng có chút khinh thường, “Tao biết ngay mà, hai tiểu tiện nhân đó sẽ không có kết cục tốt đẹp gì.”

Năm đó bốn người họ ở chung một phòng, tình cảm rất tốt, ai cũng không nghĩ tới Ngụy Hiểu Mạn sẽ lợi dụng thời gian mẹ của Nhan Khê bị bệnh, cùng Trần Minh Động có gì đó.

“Một bàn tay thì vỗ sẽ không kêu, Trần Minh Động mà không có tâm tư kia, Ngụy Hiểu Mạn cũng sẽ không đào được bức tường này,“ Hai ba năm trước, Nhan Khê đã sớm quen hai người này, “Hôm nay mày gọi điện cho tao là vì muốn nói cái này?”

“Tao là từ chỗ bạn học trước kia thăm dò được, Ngụy Hiểu Mạn đến Đê Đô rồi.” Đào Như vội ho một tiếng, giọng dần dần nhỏ đi. Năm đó mẹ Nhan mất, Đại Hà thương tâm mà gầy đi một vòng, sau khi xử lí xong hậu sự của mẹ Nhan, hồi trở lại trường học lại phát sinh chuyện này, lúc đó Đại Hà có bao nhiêu khổ sở?

“Cô ta đến thì đến, có liên quan gì tới tao,“ Ngờ khi Nhan Khê hơi nhàn nhạt, “Mày yên tâm đi, cho dù vận khí của tao không tốt mà gặp cô ta, tối đa cũng chỉ trợn mắt với cô ta một cái, không đánh nhau đâu.”

“Ai muốn mày đánh nhau với nó?” Đào Như im lặng, làm sao mà nhắc lên quan hệ đánh nhau rồi.

Sau khi nói chuyện xong với Đào Như, Nhan Khê nằm chết đi trên giường, mở Weibo ra lướt.

Về phần những chuyện nhỏ nhặt trước kia, cô đã sớm quên rồi. Đời người, chuyện vận khí không tốt, sẽ khó tránh khỏi gặp những kẻ cặn bã, hết vận xui, thì vận may sẽ tới.

Cũng không biết bạn trai tương lai của cô đang ngồi xổm ở cái xô xình nào, lúc này rồi mà còn chưa tới tìm cô.

Cùng một cô gái gặp mặt, mặc áo sơ mi trắng và quần tây đen có phải quá nghiêm túc không?

Nguyên Dịch đứng trước tủ quần áo, ánh mắt đảo qua từng dãy trang phục, giống như đang dò xét lãnh đại thuộc quốc gia của mình.

“Em trai,“ Nguyên Bác gõ cửa đi vào, “Hôm nay theo anh một chuyến, một ông chú mời chúng ta làm khách.”

“Không đi,“ Nguyên Dịch gỡ áo sơ mi trắng xuống, “Em có hẹn rồi.”

Cô gái kia cũng không phải là gì của mình, mình mặc cái gì thì cần cân nhắc tâm tình của cô ta sao? Áo sơ mi trắng đồ tây rất được, vận năng phối hợp không sai gì cả.

“Hẹn với ai?” Nguyên Bác ngồi xuống ghế sofa, “Ông chú này muốn dẫn theo một cô gái cho cậu làm quen, nghe nói cô ấy là bạn cấp 3 của cậu đấy.”

Nguyên Dịch cúi đầu thay quần áo không nói gì cả.

“Nếu như cuộc hẹn hôm nay không quá quan trọng, thì hủy đi.” Ngờ khi Nguyễn Bắc bình thản, “Tuổi của cậu cũng không còn nhỏ nữa.”

“Đàn ông lập nghiệp trước rồi mới lập gia đình, em không gấp.” Nguyễn Dịch cúi đầu thất cả vạt, “Dù sao anh cũng không gấp, em cái gì chứ?”

“Anh có bạn gái, cậu không có,” Nguyễn Bắc không thích phép khích tướng này, “Cậu nếu không muốn gấp, thì quên đi. Nhưng đợi bố mẹ trở về, mẹ sẽ lại thúc giục cậu.”

“Bọn họ vợ chồng ân ái, làm gì còn thời gian quản em?” Đem cà vạt thắt xong, bẻ cổ áo, giọng Nguyễn Dịch bình thản lại có chút lạnh nhạt, “Em đã qua tuổi để họ quan tâm rồi.”

Nguyễn Bắc thấy em trai như vậy, im lặng.

11h40 phút, Nhan Khê tới điểm hẹn, phát hiện Nguyễn Dịch đã tới.

“Xin lỗi, để anh đợi lâu.” Không ngờ Nguyễn Dịch tới sớm vậy, Nhan Khê ngồi đối diện anh, đem menu đưa cho Nguyễn Dịch. Nguyễn Dịch nhìn menu mà không nhận, “Như ông phụ nữ trước.”

Nhan Khê lại sững sờ lần nữa, cười cười thu menu lại, sau đó chọn hai món.

Sau khi gọi đồ ăn, hai người ngồi đối diện, không nói chuyện. Nhan Khê thấy Nguyễn Dịch không có bộ dạng chủ động nói chuyện, cảm thấy nên cứ im lặng như vậy, bữa cơm này cô sẽ đau dạ dày, “Nguyên tiên sinh, viện cô nhi mấy ngày trước có đưa một tờ chi tiêu cho tôi, còn muốn tôi thay mặt tất cả trẻ em ở đó nói lời cảm ơn. Tờ chi tiêu này anh muốn xem không?”

“Không cần,” Nguyễn Dịch lắc đầu, “Hôm nay cô đến là để nói những cái này?”

Hóa ra đúng là vì chuyện của viện cô nhi mới mời anh ăn cơm, xem ra người phụ nữ này đã quên chuyện hôm trao đổi Wechat rồi.

“Hà?” Nhan Khê không hiểu nhìn trên mặt Nguyễn Dịch viết bốn chữ “Tôi mất hứng rồi”, rõ ràng khuôn mặt này từ đầu tới cuối không có nhiều biến hóa, vậy loại ảo giác này từ đâu mà tới?

Cô liếc mắt, “Lần trước anh cố ý tiễn tôi về nhà, tôi còn chưa nói lời cảm ơn với anh. Cố tình muốn mời anh ăn cơm, lại sợ anh bận việc, không tiện làm phiền...”

Trên thực tế cô chỉ là không muốn đối phương cho rằng, cô mặt dày ôm bắp đùi, dù sao... cô là một đoá tiểu bạch hoa độc lập.

“Ồ,” Nguyễn Dịch rù mí mắt, “Ngày nghỉ lễ của tôi không vội.”

“Ha ha, vậy sao, vậy thì thật không tệ,” Nhan Khê lễ phép cười.

Nguyễn Dịch ngẩng đầu nhìn cô: “Về sau cô mời tôi ăn cơm, ngày nghỉ lễ đều được cả.”

Nhan Khê cười gật đầu, sau đó mới ý thức được không đúng.

Theo đạo lý, sau này tại sao cô lại muốn mời anh ăn cơm?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Nguyễn tiểu nhị: Tôi trầm mặc ít nói, là cao lãnh như vậy đấy.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 18: Loại logic này, bụng và dạ dày sẽ đều kháng nghị.

Editor: Hy

“Bởi vì công việc, ngày nghỉ của tôi rất ít, tôi sợ sau này cơ hội mời anh ăn cơm sẽ không còn nhiều lắm,” Nhan Khê nhấp một ngụm nước ô mai ở trong li, “Huống chi tôi lo lắng bạn gái của anh sẽ hiểu nhầm mối quan hệ của chúng ta đấy.”

“Hiểu lầm chúng ta?” Nguyễn Dịch không hiểu nên ngẩng đầu lên nói, “Yên tâm đi, cô và tôi đi cùng nhau rất an toàn, không có ai hiểu lầm đâu.”

“Vậy cũng được,” Nhan Khê gật đầu, “Tôi thích đàn ông nhã nhặn thanh tú, khả năng bạn của tôi hiểu lầm cũng không lớn lắm, chủ yếu là lo bạn của anh hiểu lầm thôi, lại ảnh hưởng đến đời sống tình cảm sau này của anh.”

“Không phải tôi đã nói với cô rồi sao, tôi thích người ngực lớn chân dài mà?” Nguyễn Dịch lờm Nhan Khê, ý vị sâu xa mà nói: “Cô ấy à...”

Ngực nhỏ thì sao? Tôi là tiết kiệm vải vóc cho quốc gia đấy, tiết kiệm nhiên liệu có hiểu hay không?

Nhan Khê ngoài cười nhưng trong không cười: “Tôi hiểu rồi, thì ra anh thích loại như Triệu Phi Phi,” Thời gian trước có scandal của anh ta cùng với cô minh tinh kia, nhưng khoan hãy bàn chuyện đó, xác thực thì ngực của Triệu Phi Phi rất lớn, là nữ thần sexy của không ít trai tân đấy.

“Triệu Phi Phi là ai?” Nguyễn Dịch khó hiểu nhìn Nhan Khê, sao tự dưng lại nhấn tới người khác?

“Chính là nữ thần sexy ngực lớn chân dài đấy,” Nhan Khê nhướn mày, “Mấy tháng trước anh cùng cô ấy đi chọn nhà, còn lên top của trang giải trí nữa đấy.”

“Làm sao tôi có thể cùng phụ nữ đi xem nhà được chứ,” Nguyễn Dịch lập tức phản bác, “Tôi không rảnh rồi như vậy.” Anh hơi hoài nghi mà nhìn Nhan Khê, “Cô mới vào đài truyền hình không lâu à?”

“Làm sao vậy?”

“Khó trách sẽ đi tin tưởng những bài báo giải trí vớ vẩn đấy.”

“Đúng vậy, làm sao bằng Nguyên tiên sinh có kiến thức rộng rãi như ngài chứ.” Trong lòng Nhan Khê khinh bỉ một phen.

Nhận ra hình như Nhan Khê có chút mất hứng, Nguyễn Dịch hơi bất đắc dĩ, người phụ nữ này thật kì quái, động một tí là không vui, một đại nam nhân như anh, không thêm so đo cùng cô ta. Đợi cả buổi, bát tét bỏ cũng sắp ăn xong, cũng không thấy Nhan Khê mở miệng nói chuyện lần nào, Nguyễn Dịch nói: “Lần sau tôi mời cô.”

Nhan Khê ngẩng đầu nhìn anh: “Làm sao lại không biết xấu hổ mà để anh tốn kém được, lần sau nghỉ thì tôi sẽ cùng bạn bè ra ngoài chơi, cho nên không có cách nhận thịnh tình của anh rồi.”

“Không sao, chờ lần sau cô nghỉ cũng giống nhau thôi.” Nguyễn Dịch cảm thấy mình rất rộng lượng, “Cô muốn ăn cái gì, có thể nói cho tôi biết.”

Thấy thái độ của Nguyễn Dịch rất nghiêm túc, Nhan Khê cảm thấy đối phương đại khái là không hiểu loại lí do thoái thác gọi là “Từ chối nhã nhặn”, cô bèn chùng mắt, “Nguyên tiên sinh, khi một người đàn ông kiên trì muốn mời một cô gái đi ăn, nếu như không phải có chỗ cần giúp đỡ, thì chính là có hứng thú với cô ấy.”

Nguyễn Dịch:...

“Đừng suy nghĩ lung tung, tôi thế nhưng mà...”

“Dạ dạ dạ, anh thích người đẹp ngực lớn chân dài.” Nhan Khê từ ghế đứng lên, “Anh ngồi đây một lát, tôi đi thanh toán.”

Nguyễn Dịch nhìn cô bước ưu nhã nhịp nhàng về phía quầy thu ngân, ánh mắt không tự chủ được mà rơi xuống đôi chân trắng nõn cân xứng của cô, thật ra thì chân người phụ nữ này... Cũng rất dài và đẹp mắt đấy.

Nhan Khê thanh toán xong quay đầu lại, Nguyễn Dịch cực kì nhanh mà thu hồi ánh mắt lại, nhìn về chén đĩa trống không ở trước mặt.

Nhà hàng này không mở máy lạnh, có chút nóng.

Hai người đi ra khỏi nhà hàng, Nguyễn Dịch nhìn Nhan Khê đi giày cao gót, đi ở trên hoa văn lõm xuống của gạch mà ưu nhã như mây bay nước chảy, nhìn không được mà nói: “Gót giày cao như vậy, cô không sợ trẹo chân sao?”

“Nguyên tiên sinh nhất định chưa từng yêu đương với phụ nữ,” Nhan Khê dừng bước lại, như cười như không mà nhìn Nguyễn Dịch.

Nguyễn Dịch không hiểu sao lại cảm thấy nụ cười này giống như đang giễu cợt mình, giọng điệu của anh cao lên: “Tôi chỉ là không có kiên nhẫn nói chuyện với phụ nữ mấy người mà thôi, lời này của cô là có ý gì?”

“Bởi vì đàn ông mà từng yêu đương, tuyệt đối sẽ không nói với phụ nữ loại lời này, bọn họ chỉ biết khen chân của cô ấy thật đẹp, hoặc là đường đi thật ưu nhã,” Nhan Khê khẽ nâng cằm, “Đây cũng là nguyên nhân khiến anh bây giờ vẫn còn FA.”

“Buồn cười,” Nguyễn Dịch hừ lạnh, “Nếu như tôi muốn tìm người yêu, cần phải phí tâm tư vậy sao?”

“Lời này cũng rất có đạo lý, chỉ cần anh có tiền có địa vị, đừng nói anh là một người, mà cho dù anh không phải là người, cũng sẽ có người nguyện ý đi theo anh,” Nhan Khê làm vẻ bình tĩnh, cười vô tội, con ngươi sáng lóe, ngập nước, “Ánh mắt của tôi quá hẹp, Nguyên tiên sinh đừng để ở trong lòng.”

Nguyễn Dịch biết rõ mình bị giễu cợt, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt Nhan Khê long lanh nước, anh không tài nào nổi giận được, nhìn nhìn hồi lâu mới nói, “Cô hiểu quan hệ nam nữ như vậy, không phải vẫn còn là cậu độc thân sao?”

Nhan Khê: “...”

Thật là muốn xấn tay áo đánh người mà.

“Cậu trai này,“ một người đàn ông trung niên đi tới, ông đứng ở trước mặt Nguyên Dịch, đem ngăn cách Nhan Khê và Nguyên Dịch, “Giữa người yêu với nhau có gì mâu thuẫn thì có thể từ từ giải thích, tuyệt đối không nên động thủ.”

Nói xong, ông vì không khí hòa hoãn, còn gơ tay vỗ vỗ bả vai Nguyên Dịch: “Mình là đàn ông, rộng lượng với bạn gái của mình một chút thì sẽ không có hại đâu.”

Cái quái gì vậy? Nguyên Dịch nhìn người đàn ông tự xưng xuất hiện này, nhất thời chưa phản ứng kịp. Rất nhanh sau đó lại có hai bác gái vây đến, tận tình khuyên bảo khích lệ anh, nói gì mà đàn ông phải biết thương xót người yêu, phải bảo vệ thật tốt bạn gái của mình, bạn gái của anh ôn nhu như vậy, có được cô ấy thì chính là vận may của anh.

Vân vân và mây mây, nhưng đợi một tí, bạn gái của anh? Ai chứ?

Quả thực mặt của Nguyên Dịch đẹp theo kiểu phái bất chính, bình thường mọi người đều cảm thấy anh là một kẻ khó ỡ, nhưng cũng sẽ không phải là người hay sử dụng bạo lực. Nhưng mà khi anh đứng cùng một chỗ với Nhan Khê sẽ có loại cảm giác đang bắt nạt, cũng làm cho người khác cảm thấy anh đang bắt nạt cô ấy.

Người qua đường thấy sắc mặt của anh không tốt, cho rằng anh sẽ động thủ, nên đành lấy dũng khí đi lên hòa giải.

Bị một nỗi nhọ từ trên trời giáng xuống, Nguyên Dịch nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn về phía đầu sỏ gây nên, kết quả đối phương chỉ mở to mắt nhìn anh như là người vô tội, mặt mũi thì có ý “Xảy ra chuyện gì vậy, tôi chẳng hiểu cái gì cả.”

“Nhan Khê!” Hai chữ này Nguyên Dịch nặn ra từ trong hàm răng.

Nhan Khê thấy Nguyên Dịch thực sự nổi giận, mới bước lên cười tủm tỉm khuyên người đang qua đường, thỉnh thoảng còn trách cứ Nguyên Dịch hai câu, thấy Nguyên Dịch muốn cãi lại, cô lập tức chỉ chỉ miệng của mình, ra hiệu cho Nguyên Dịch không cần nói gì cả.

Nguyên Dịch đôi môi phẫn nộ của cô, tức giận đang ngập tràn lại giống như bị ném sang bắc cực, vèo vèo biến mất hết.

“Thế này mới đúng,“ bác gái nhiệt tình thấy Nguyên Dịch ngoan ngoãn nghe trách móc, cười híp mắt nói với Nhan Khê, “Con gái, phụ nữ chúng ta cũng không thể lúc nào cũng ngoan ngoãn phục tùng đàn ông được, đối với đàn ông động thủ đánh người thì không chấp nhận được.”

Nhan Khê liên tục xác nhận, tiễn bác gái nhiệt tình và ông chú kia đi, sau đó cùng Nguyên Dịch bước nhanh ra bãi đỗ xe.

“Ha ha ha ha.” Nhan Khê ngồi vào ghế sau, nhin không được mà cười to ra tiếng.

“Cốc cốc cốc.” Nguyên Dịch không cảm xúc mà nhìn người phụ nữ đang cười to không ngớt ở trong xe, gõ cửa xe của cô, nhưng mà đối phương không để ý tới anh. Anh chưa từ bỏ ý định nên tiếp tục gõ, đối phương không mở cửa nhưng anh vẫn có nhịp nhàng.

Cười đủ rồi rồi cuộc Nhan Khê cũng phát hiện ra Nguyên Dịch, cô hít sâu một hơi, nghiêm túc đứng đắn nhìn về phía Nguyên Dịch: “Nguyên tiên sinh, xin hỏi anh còn có việc gì?”

Người phụ nữ này cho rằng chỉ cần bày ra bộ dáng đứng đắn, thì anh sẽ không phát hiện vừa rồi cô ta cười sao?

“Không có gì, chỉ muốn nhắc nhở cô lần sau nếu cười trộm thì không nên gục xuống tay lái, còi xe kêu.” Nguyên Dịch mặt lạnh lùng, “Rất buồn cười?”

“Không buồn cười,“ Nhan Khê liên tục lắc đầu, thái độ hết sức đoan chính, làm cho người khác thoát nhìn sẽ tin lời của cô, “Thật sự!”

Đối phương chính là Nguyên nhị thiếu gia, cô không đắc tội nổi đâu, tuy nhiên cô cảm thấy sau hôm nay, anh ta đã đem mình thành đắc tội rồi.

“Muốn cười thì cười đi,“ Nguyên Dịch nhìn hai má đối phương đỏ hồng, quay đầu đi không nhìn Nhan Khê nữa, “Tôi sẽ không so đo với cô.”

“Khụ,“ Nhan Khê bóp cuống họng, “Là có một chút... Chỉ có buồn cười một chút thôi,“ cô thấy mặt Nguyên Dịch tím lại, rõ ràng có chút không vui, “Cái này không thể trách anh được, có trách thì trách tướng mạo tôi nhỏ bé, làm cho người khác dễ hiểu lầm.”

Nghe được lời này của Nhan Khê, Nguyên Dịch nhú nhú mày.

Lời này làm cho anh nhớ tới một chuyện ở 9 năm trước, đó là lần đầu tiên gánh chịu cảm giác sai lầm. Từ đó trở đi anh biết, phụ nữ là một loại sinh vật vô cùng phiền toái.

9 năm sau, lại lần nữa cảm nhận được loại cảm giác oan uổng này, Nguyên Dịch cảm thấy mình không muốn nhớ lại chút nào.

“Được rồi, cô về sớm đi,“ Nguyên Dịch thấy Nhan Khê còn đang nhìn mình, xụ mặt nói, “Chúng ta đã có hẹn ăn cơm, đến lúc đó tôi sẽ bảo với cô.”

Nhìn đối phương sai bước rồi đi, Nhan Khê á khẩu không trả lời được.

Từ khi nào thì bọn họ hẹn ăn cơm vậy?

Nguyễn Dịch về đến nhà, Nguyễn Bắc đã ngồi ở ghế sofa chờ anh.

“Trở về rồi à?” Nguyễn Bắc nhìn anh một cái, “Lúc ăn trưa, chú Tăng hỏi cậu đấy.”

“Ông ấy hỏi em cái gì, “ Nguyễn Dịch cười âu phục đưa cho bác Lý, quay người ngồi xuống cạnh Nguyễn Bắc, “Chẳng lẽ thật sự muốn đem con gái gả cho em?”

“Cậu đừng tưởng bở, vậy thì cũng phải đợi người nhà đồng ý,” Nguyễn Bắc nhìn thái độ lạnh nhạt của anh thì cười, “Vậy cậu nói cho anh một chút, cậu thích dạng phụ nữ như nào?”

Trong đầu không hiểu sao lại hiện lên Nhan Khê đang trốn ở sau lưng bác gái nhiệt tình và ông chú kia với bộ mặt vô tội, phía sau lưng Nguyễn Dịch lạnh toát, người phụ nữ này đúng là yêu tinh hại người, làm cho mình vừa nghe đến hai chữ phụ nữ thì liền nghĩ đến cô ta.

Nếu như tất cả phụ nữ đều như cô ta, vậy thì đàn ông trong thiên hạ thật là khổ sở, anh thà làm cả đời lưu manh còn hơn.

Trở lại phòng sách, lật lại quyển “Tiểu quái thú” lần trước chưa đọc xong, Nguyễn Dịch chợt phát hiện tác giả tên là Tiểu Khê Lưu.

Khê...

Nhan Khê...

Phiền muộn trong lòng cho nên đem truyện bỏ vào khung, nhất định là anh bị người phụ nữ tên là Nhan Khê kia làm cho choáng váng rồi, nhìn Tiểu Khê cũng có thể nghĩ đến cô.

Xuống lầu mở TV, một vị ca sĩ già đang biểu diễn.

“Một đầu Đại Hà gọn sóng rộng, gió thổi hoa lúa...”

Wechat của Nhan Khê hình như tên là 'Đại Hà, tôi là Tiểu Khê'?

“Bụp!” Anh đem điều khiển ném xuống bàn uống nước, tại sao anh phải đáp ứng mời người phụ nữ kia ăn cơm, vì cái gì mà còn muốn cuối tuần mời cô ăn cơm?

Đầu óc của mình có phải bị bệnh không?

“Cậu đang làm gì vậy?” Nguyễn Bắc ngẩng đầu nhìn TV, đây là ca khúc đã được truyền xướng nhiều năm, rốt cuộc là chọc đến cậu ta ở chỗ nào?

“Lúc trưa ăn nhiều,” Nguyễn Dịch lại lên lầu.

Nguyễn Bắc nhìn cầu thang trống rỗng, cho nên đem đầu óc để chống đỡ bụng hả?

Cái loại logic này, bụng với dạ dày đều kháng nghị.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Nguyễn Tiểu Nhị: Có độc!

Đại Hà: ? ? ?

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Huyền nữ cuồng ma. (Cuồng khoe khoang con gái)

Editor: Hy

Nhan Khê vừa vào nhà thì thấy Tống Hải đang ngồi ở sofa, liền đem túi thuận tay ném tới sofa, “Bố, bố không ra ngoài sao?”

“Buổi tối có một buổi tiệc tư nhân, có rất nhiều bạn bè trên thương trường, bố về trước để đổi quần áo,” Tống Hải nghĩ rồi nói, “Buổi tối con cũng đi cùng bố đi, thuận tiện làm quen với mấy bạn bè kia của bố.”

Lần trước ở tiệc sinh nhật của phu nhân Nguyên gia, rất nhiều bạn của ông không nhận được thư mời, cho nên ông cũng không có cơ hội giới thiệu nhiều bạn của mình cho Nhan Khê. Rốt cuộc hiện tại cũng có thể có cơ hội khoe khoang con gái trước mặt bạn bè, Tống Hải làm sao cam lòng buông tha được.

“Vâng,“ Nhan Khê đoán được tâm tư này của bố, nên cũng nguyện ý thỏa mãn ông, lập tức đáp ứng. Quả nhiên sau khi cô gật đầu, mặt Tống Hải lộ ra nụ cười vui vẻ.

“Đúng rồi,“ Tống Hải gọi Nhan Khê đang định lên lầu, “Có đôi khi bố có chuyện đột xuất bạn quá nên không thể về nhà, trong nhà cũng nên có người dọn dẹp phòng và nấu cơm, có nên tìm một bác giúp việc đáng tin đến, giúp chúng ta nấu cơm lau dọn.”

Dù ông cẩn thận thế nào, thì cũng là một người đàn ông, thuê một bác giúp việc tới chăm sóc Nhan Nhan, cũng thuận tiện hơn rất nhiều.

Nhan Khê ngăn người, bố ở một mình hơn 9 năm nay đều không thuê giúp việc, hiện tại chỉ sợ thuê giúp việc cũng là vì cô.

“Không sao ạ, nhờ nhân viên dọn vệ sinh theo giờ là được rồi,“ Nhan Khê cười nói, “Có người ngoài trong nhà cũng bất tiện, như kia cũng tốt rồi.”

Tống Hải thấy Nhan Khê xác thực không có ý muốn thuê giúp việc, đành phải nói: “Vây theo ý của con, về sau nếu như muốn thuê, thì nói với bố một tiếng,“ Bình thường ông quá bận, nên lo lắng không thể chăm sóc tốt cho cô.

Trở về phòng, rửa mặt sạch sẽ, làm cho làn da được hít thở không khí. Ngồi ở bàn vẽ một hồi liền nảy sinh tình tiết cho truyện manga, cô nhìn thời gian, đứng dậy thay quần áo.

Loại tiệc tụ hội thương nhân này, quần áo không thể quá tùy ý hoặc không thích hợp được, nhưng ăn mặc quá trình trọng thì lại quá trang nghiêm, cuối cùng cô chọn một chiếc váy chiết eo, thuận tiện trang điểm luôn. Đi đến trước gương to soi, xác định là bộ dạng của cô con gái nhu thuận thanh tú, Nhan Khê mới đeo vòng tai lên.

“Bác Chu bán được phẩm ý, năm nay nghiên cứu ra được một loại thuốc đặc hiệu mới, còn được người trong ngành khen ngợi,“ ngồi trên xe, Tống Hải giới thiệu những nhân vật chính của yến hội, “Cuộc tụ họp hôm nay, cũng coi là tiệc ăn mừng của ông ấy.”

Nhan Khê phát hiện Tống Hải không đề cập tới nhân phẩm tính cách của bác Chu này, khác với những người bạn mà ông đã giới thiệu trước đó, “Bố cùng bác Chu này có quan hệ rất tốt ạ?”

“Bạn làm ăn trên thương trường, không có lợi ích xung đột, cũng không phải là quá xấu,“ Tống Hải nói lập lờ nước đôi, “Nghe nói ông ta nhập vào con đường làm ăn với Tống gia, gần đây con đường làm quan rất rộng mở.”

“Tống gia nào?” Không lẫn lộn ở trong thương trường nên đối với những cái này Nhan Khê hoàn toàn không biết gì cả, “Còn lợi hại hơn Nguyên gia sao ạ?”

“So về nội tình, Tống gia kém hơn Nguyên gia, so về tài lực...” Tống Hải suy nghĩ sâu xa một lát, “Dù sao nền kinh tế ở Đế Đô đậm chất một cái thì các đại gia tộc cũng bị ảnh hưởng.”

“Cho nên bố cũng không biết rõ,“ Nhan Khê vẽ mặt hiểu rõ, “Nhà chúng ta ngay cả đuôi của Nguyên gia cũng không ôm đến, cũng không biết rõ Tống gia kia có bao nhiêu lợi hại.” Cô không dám nói là buổi trưa nay vừa ăn cơm cùng Nguyên nhị thiếu gia, còn đặc tội với người ta nữa. Cảm thấy, nếu nói lời này ra, khả năng bố cô sẽ cho là cô đang bị ám đầu.

“Dù sao chúng ta cũng không ôm đến đuôi của Tống gia, bố biết rõ nhà họ có bao nhiêu tiền cũng vô dụng,“ Tống Hải ngược lại vô cùng lưu manh, hôm nay ông chỉ đơn thuần đi khoe khoang con gái thôi.

Với tư cách là một huyền nữ cuồng ma (cuồng khoe khoang con gái mình), Tống Hải không muốn bỏ qua bất kì cơ hội nào để khoe khoang con gái.

Biệt thự của Chu gia người tới người đi, xe sang trọng đậu đầy trước sân sau sân, con trai con gái con dâu con rể của Chu gia đều bận nghênh đón khách đến mức chân không chạm đất, ông chủ Chu nghe các tân khách nói lời tăng bốc, liền lộ ra nụ cười thỏa mãn.

“Bố,“ con trai của ông chủ Chu nói nhỏ với ông ta, “Người của Tống gia thật sự sẽ đến ă?”

“Người trẻ tuổi thật là thiếu kiên nhẫn,“ ông chủ Chu lộ ra nụ cười cao thâm khó lường, chỉ là trong ánh mắt đặc ý và khoe khoang vẫn làm lộ ra nội tâm của ông ta, “Yên tâm đi,“

Tống gia không chỉ có người đến, hơn nữa còn là người thừa kế tương lai của Tống gia. Công tử nhà giàu chính là công tử nhà giàu, ước chừng ông đã gặp vị công tử Tống gia này hai lần, người này phong độ nhẹ nhàng, năng lực phi phàm, không có mấy người trẻ tuổi có thể bì kịp được. Nếu so sánh cùng với cậu ta, thì con trai ưu tú của mình, chẳng là cái gì cả.

“Chu lão ca, chúc mừng chúc mừng,“ một người mập đi tới, ông vươn tay ra, trên mặt treo nụ cười vui mừng, “Người gặp việc vui tinh thần thoải mái, công ty của Chu lão ca nghiên cứu được loại thuốc tốt, không chỉ là việc vui của ông, cũng là người có bệnh vui, da mặt tôi dày, trước chúc mừng ông, sau thì chung không khí vui mừng.”

“Tống lão đệ khách khí rồi, tôi và ông nhiều năm quen biết, cần gì dùng những lời khách khí này, có nhu cầu nào thì nói với tôi.” Ông chủ Chu vội cảm tay đối phương, thuận tay vỗ vỗ vai đối phương, làm bộ đáng của một người anh tốt.

Tổng Hải này cũng là một lão hồ ly không nương tay, hơn hai mươi năm trước mới lưu lạc tới đây kinh doanh, lúc ấy vẫn còn nghèo trắng tay, hiện tại đã đứng vững gót chân ở Đế Đô, còn có không ít mạch kinh doanh, loại nhân vật này, ông chủ Chu từ trước tới nay không nghĩ sẽ đắc tội. Ánh mắt ông ta rơi xuống người con gái đi cùng Tổng Hải, cô gái này không tính là xinh đẹp nhất, nhưng bộ dáng nhu thuận thanh thuần, cũng có vài phần thú vị. Mấy năm nay bên người Tổng Hải chưa bao giờ có phụ nữ, chẳng lẽ đổi khẩu vị?

“Đây là con gái Tiểu Nhan của tôi,” Tổng Hải chú ý tới ánh mắt của ông chủ Chu, quay đầu giới thiệu Nhan Khê, “Nhan Khê mau chào bác Chu đi.”

“Cháu chào bác Chu.” Thanh âm của Nhan Khê rất êm tai, nếu cố ý đè thấp giọng, nghe rất ngọt ngào mềm mại, nhu thuận cực kì, dễ để người ta sinh ra hảo cảm.

Ông chủ Chu không ngờ, Tổng Hải xấu và béo như vậy lại có thể sinh là một cô con gái bé nhỏ ôn nhu như thế, sùng sốt một chút mới thay đổi khen Nhan Khê, Tổng Hải mặt mày hớn hờ, cảm thấy rất mỹ mãn.

Nghe xong lời khen của ông chủ Chu, Tổng Hải mới không chút hoang mang đem Nhan Khê đi tới đám người. Tại tiệc cao cấp, người quen của Tổng Hải có hạn, nhưng tại giai cấp thượng nhân bình thường, ông cũng được coi là có bạn khắp thiên hạ, đi một vòng, Nhan Khê chào chú với dì mấy lần liền.

Lúc trò chuyện cao hứng, Nhan Khê thấy mấy hậu bối của Chu gia vội vàng ra ngoài, cô hơi tò mò mà nhìn ra cửa, vừa rồi bác Chu có sắc mặt tốt giờ đang ân cần với một người đàn ông trẻ tuổi đang đi tới.

Người đàn ông trẻ tuổi mặc âu phục màu hoa râm, da trắng môi hồng, mang kính mắt kim loại, thoát nhìn rất nhã nhặn và tuấn mỹ, Nhan Khê nhìn không được mà nhìn mấy lần. Cũng may cô còn nhớ rõ đây là nơi nào, mấy cái nhìn này rất khắc chế và uyển chuyển, ai cũng không thể nhìn ra cô đang chiêm ngưỡng sắc đẹp của một người đàn ông lạ lẫm.

Tổng Triều tươi cười ôn hòa, phong độ đối nhân xử thế nhẹ nhàng, nhưng sự xuất hiện của hắn, giống như là phượng hoàng rơi vào bầy không tước, mang theo điểm rụt rè nhưng không thể hiện ra, mấy thương nhân giao hoạt định tiến lên nịnh hót rồi lại không dám tiến lên. Cuối cùng vẫn là ông chủ Chu, dùng một loạt tư thái nhiệt tình nịnh nọt, bắt đầu giới thiệu Tổng Triều với mọi người ở đây.

Khó trách đêm nay khách mời đều bu tới ông chủ Chu, hóa ra là đợi lúc này.

Nhìn hàng trăm thương nhân, Nhan Khê hơi thương bố cô, nghĩ đến ông ở thương trường, gặp phải đại nhân vật như này phải bày ra tư thái nghe lời, trong lòng cô vừa chua xót vừa khó chịu. Vuốt lại tóc, Nhan Khê khoát cánh tay Tổng Hải.

Loại thời điểm này, cô muốn ở cùng bố.

“Tổng tiên sinh, đây là Tổng Hải bạn nhiều năm của tôi, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, chính phủ cũng từng khen ngợi qua.” Lúc ông chủ Chu dẫn đến chỗ Tổng Hải, cố ý chỉ ra “Dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng”.

“Thật đáng quý, ông chủ Tổng cùng họ với tôi, ngàn năm trước là người một nhà cũng nên,” Tổng Triều giờ tay ra bắt lấy vị “dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng” này.

“Không dám không dám, Tổng tiên sinh đây thanh tiên tài giỏi tuần tú, loại truyện trăm năm trước là người một nhà, Tổng mỗ chỉ dám nghĩ trong mơ,” Tổng Hải hơi khom người, hai tay nắm lấy tay Tổng Hải.

“Ông chủ Tổng khách khí rồi,” Khóe môi Tổng Triều khẽ nhếch, ánh mắt lại không có chút biến hóa nào, khóe mắt cũng không chút sứt mẻ, hắn thu tay mình lại, mắt liếc đến cô gái cạnh Tổng Hải. Hắn gỡ kính mắt xuống, nhìn vào mắt của cô gái, đáng cười ôn hòa thêm vài phần, “Vị cạnh ông chủ Tổng này là...”

“Đây là thiên kim của ông chủ Tổng, nhân tài ở đại học Hải Thị,” Ông chủ Chu không có ý định giới thiệu Nhan Khê, thấy Tổng Triều hỏi, mới lại mở miệng “Tiểu Nhan, đây là Tổng tiên sinh của Tổng thị.”

“May mắn gặp mặt,” Tổng Triều hơi khom người, cầm tay Nhan Khê, trên mặt lộ ra nụ cười ôn hòa, “Tổng tiểu thư tối nay đúng là xinh đẹp động lòng người.”

“Cảm ơn Tổng tiên sinh khách lệ, không dám nhận,” Nhan Khê nhìn tay của mình bị cầm chặt, ánh mắt của vị Tổng tiên sinh này cô không xác định được, nhưng cái miệng này nhất định rất biết dỗ phụ nữ. Tuyệt đối không ngờ, cô sống hơn hai mươi năm, rốt cuộc cũng có quan hệ với từ xinh đẹp động lòng người.

Về phần cô họ Nhan mà không phải họ Tổng, thì không cần giải thích cùng hắn ta.

“Tổng tiểu thư đừng tự coi nhẹ bản thân,” Tổng Triều buông tay ra, đeo mắt kính lại, “Tổng tiểu thư dung mạo đẹp đẽ, lúc ở trường học, nhất định có rất nhiều người theo đuổi.”

Cô đã tốt nghiệp, không phải nói lúc cô ở trường có nhiều người theo đuổi, chẳng lẽ không thể nói thêm hiện tại cô có rất nhiều người theo đuổi sao?

Mặc dù được người ta khách lệ, nhưng loại khách lệ này, giống như không phải là để cho người ta vui vẻ, “Không có, không có, Tổng tiên sinh nói đùa rồi.”

“Sao lại không có, nếu như tôi là bạn học của Tổng tiểu thư, nhất định cũng sẽ theo đuổi cô.” nói lời này, Tống Triều lập tức cười khế một tiếng, phảng phất lời nói đùa, “Tổng tiểu thư cứ tự nhiên, tôi xin lỗi không tiếp được.”

Nhan Khê:...

Mẹ ở nơi thiên đường xa xôi ơi, con của của mẹ bị người ta đùa giỡn rồi!

Tin tức Tống Triều lôi kéo các ông chủ xí nghiệp nhỏ, rất nhanh truyền tới Nguyên gia, thậm chí cả người nhà của các ông chủ xí nghiệp cũng được mời tới.

Nguyên Dịch tùy ý nhìn danh sách, lúc nhìn đến hai chữ Nhan Khê, nhớ tới lúc trưa ăn cơm Nhan Khê có nói, cô thích đàn ông nhà nhận thanh tú.

Đáng đáp của Tống Triều... Giống như rất nhà nhận thanh tú.

Quan hệ nội bộ của Tống gia hỗn loạn, Tống Triều lại mang tâm tư thâm trầm coi trọng lợi ích, ngộ nhờ cô gái này vừa ý Tống Triều, dùng đầu óc và địa vị của cô, không biết sẽ chịu bao nhiêu oan ức nữa.

Anh không nhìn được mà lấy điện thoại ra, nhưng lấy ra rồi lại chẳng làm gì cả.

Nhan Khê cũng không phải là con gái của anh, anh nói loại tâm tư của cha mẹ này làm cái gì?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Đại Hải: khẩu hiệu của tôi là, khoe khoang con gái! Khoe khoang con gái!

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chỉ là anh đã đáp ứng chuyện của đôi phương, thì nhất định phải làm được mà thôi

Edior: Hy

“Cậu có thù oán gì với cái điện thoại à?” Nguyên Bác tan tầm trở về, thấy Nguyên Dịch đang gắt gao nắm điện thoại ngăn người ra, “Đã 8 rưỡi rồi, cậu không định rửa mặt rồi ngủ à?”

Xoay người cầm lấy điều khiển, Nguyên Bác cũng không xem tivi đang chiếu cái gì, cời âu phục ném qua một bên, ngồi xuống sofa.

Nguyên Dịch nghe thấy Tivi truyền ra thanh âm quen thuộc, anh ngừng đầu nhìn tivi, không nói lời nào. Trên tivi, Nhan Khê đang giới thiệu đồ từ thiện mà viện cô nhi nhận được, những thứ đó đến từ những nơi nào. Sau đó còn quay cận tin của viện cô nhi, vô cùng sạch sẽ. Nhưng có lẽ vì bảo vệ đời tư của trẻ em, trong màn ảnh không có mặt của đứa trẻ nào, nếu ngẫu nhiên có quay phải thì đều làm mờ mặt đi, mà ngay cả thanh âm của lũ trẻ cũng được hậu kì xử lí.

Hôm nay là thứ bảy, phát lại chương trình, cũng không có nội dung mới. Nguyên Dịch mặt không cảm xúc nhìn chăm chăm tivi, mãi đến khi hết chương trình, mới quyết định được.

Nhìn người phụ nữ này có lòng tốt, anh vẫn nên nhắc nhở cô ta một chút.

Bữa tiệc của ông chủ Chu rất thành công, cộng thêm Tống Triều đã làm tăng thêm vinh quang của ông ta, làm cho ông ta được không ít lời khen ngợi, không tránh khỏi sẽ uống nhiều thêm vài chén, lúc nói chuyện lại càng thêm đắc ý.

Tống Hải cùng những người bạn đi lượn quanh, lo con gái đi theo ông sẽ bị mệt mỏi, liền tìm một chỗ nghỉ ngơi cho cô, không cần đi cùng ông nữa. Nhan Khê biết rõ loại trường hợp này, thương nhân sẽ trao đổi phương thức, cho nên cô nghe lời ngồi vào một góc. Đầu bếp của bữa tiệc này, đều là ông chủ Chu bỏ giá cao ra mời tới, bất kể là hình dáng hay hương vị đều rất tuyệt vời.

Nhan Khê lấy ít đồ ăn trên bàn, ngồi vào một góc. Loại tiệc này đôi khi cũng có các phu nhân ngoại giao với nhau, chỉ tiếc Nhan Khê còn trẻ tuổi, không thuộc phạm trù phu nhân này, cho nên rất nhiều người chỉ chào hỏi với cô, không bắt chuyện cùng cô.

“Tổng tiểu thư, “ Tống Triều bụng lỵ rượu đi tới, ngồi đối diện Nhan Khê. Hắn nhìn bàn ăn, đồ ăn đã ăn xong, son môi trên miệng đối phương hơi nhạt, xem là chưa kịp tu bổ lại, “Quấy rầy rồi.”

Nhan Khê gọi người mang những đồ ăn đã hết đi, cười lễ phép với Tống Triều: “Tống tiên sinh có để ý tôi trang điểm một chút không?”

“Vinh hạnh của tôi,” Tổng Triều ngẩng đầu lên làm động tác mời.

Nhan Khê không biết hiện tại rốt cuộc có bao nhiêu người chú ý tới Tổng Triều, cử chỉ của đối phương sẽ khiến không ít người hiểu lầm, nhưng loại mỹ nam này lại chủ động ngồi trước mặt cô, cô cũng không tính là bị chịu thiệt, về phần người khác nghĩ gì, chỉ cần không phải ý xấu thì kệ họ thôi.

Nhan sinh trên đời, có ai không nghĩ ngợi lung tung vài lần đâu?

Tổng Triều quan sát cô gái trước mắt này, không nhìn được mà nhớ lại 9 năm trước. Khi đó áp lực học tập của hắn lớn, không biết tại sao đối với đàn em lớp 10 này lại có thêm vài phần tâm tư mông lung. Hắn 9 năm trước, trẻ trung, học những phương pháp theo đuổi nữ sinh của bạn học, viết cho cô một bức thư tình.

Sau đó nữ sinh này không hồi âm cho hắn, cũng không có đến địa điểm mà hắn đã hẹn ở trong thư, hắn như đàn đứng ở đó suốt cả buổi. Về sau hắn đi tìm nữ sinh kia, chợt nghe nói buổi sáng hôm đó cô đã làm thủ tục chuyển trường rồi.

Cách đây chín năm, dung mạo của cô bé kia đã mờ hồ trong trí nhớ của hắn, chỉ mờ hồ nhớ cô là một cô bé vô cùng nhu thuận và sạch sẽ. Nhưng hắn đứng dưới trời nắng đợi cô cả buổi, tâm trạng từ hi vọng đến thất vọng lại nhớ rất rõ ràng. Đây là việc thất bại duy nhất trong thời còn trẻ của hắn, cũng không muốn nhớ lại, cho nên hắn không quá vui về khi nhớ lại nó.

Hắn cho rằng đã quên được chuyện này, thế nhưng lần nữa gặp lại nữ sinh năm đó, gần như hắn lập tức nhớ lại tướng mạo của cô, vẫn thuần khiết như vậy, vẫn mảnh mai như vậy, mà ngay cả đôi mắt ngập nước kia cũng vẫn giống xưa, cực kỳ giống một bé thỏ con khi bị bắt nạt.

Nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi.

Cô cũng chỉ bận bịu trang điểm, ở trước mặt hắn sẽ cười giống như những cô gái bình thường khác.

Nhan Khê không phải là người ngu, đã sớm phát hiện Tổng Triều từ khi ngồi xuống vẫn luôn đánh giá cô, cô đem lực chú ý rời chiếc gương nhỏ, chống lại hai mắt của Tổng Triều, “Tổng tiên sinh, xin hỏi anh có chuyện gì không?” Cô chỉ chỉ góc môi của mình, “Bị một người đàn ông ưu tú như vậy nhìn chăm chăm, tôi lo lắng tay mình sẽ run mà đem bôi son lên cả răng mất.”

“Thật có lỗi, bởi vì hình dáng Tổng tiểu thư hơi giống mối tình đầu của tôi, cho nên không nhìn được mà nhìn nhiều lần,” Tổng Triều gỡ kính mắt bỏ lên bàn, mỉm cười nhìn Nhan Khê, “Đã chín năm tôi chưa gặp cô ấy, không biết hiện tại cô ấy như thế nào nữa.”

“Cô gái kia có thể được Tổng tiên sinh yêu thích, nhất định rất ưu tú, cho nên anh không cần lo lắng, khẳng định cô ấy giờ rất khá.” Nhan Khê khép gương lại, đem son môi cùng gương bỏ vào túi.

Đây cũng không phải phim thần tượng, cái gì mà mối tình đầu, cái gì mà chín năm chưa gặp, loại này ngay cả tiểu thuyết cũng không viết nữa, thật sự cho rằng cô chưa từng thấy đàn ông à? Thật nhìn không ra, hình dạng Tổng Triều lại nhân mô câu dạng (chỉ hành động đáng đáp của người có ý tỏ ra nghiêm trang).

Cũng không thể bởi vì mặt cô dễ lừa, mà chạy sang đây lừa gạt cô chứ?

“Tổng tiểu thư...”

Điện thoại Nhan Khê vang lên, cô thừa dịp đứng dậy, cười áy náy với Tổng Triều, mang theo túi xách đi ra chỗ vắng người. Lấy điện thoại ra, phát hiện người gọi tới là Nguyên tiểu nhị, cô hơi bất ngờ, quay đầu nhìn lại đã thấy Tổng Triều đeo kính lên, đứng dậy chuẩn bị rời đi, nhấn nút nghe.

“Nguyên tiên sinh,”

“Cô ở đâu vậy, sao lại ồn ào vậy?”

Nhan Khê quay đầu nhìn mọi người ở sau lưng, cô đứng cách xa như vậy, vị đại thiếu gia này còn có thể nghe thấy, thật là lỗ tai chó biến thành mà: “Cùng bố tôi tới dự một bữa tiệc.”

“Anh có chuyện gì sao?”

“Không có việc thì không thể gọi điện cho cô?”

Bọn họ không quen, không có việc gì gọi điện làm gì, chiếm dụng thông tin sao? Nhan Khê hướng lên trần nhà liếc mắt một cái, “Đương nhiên có thể, nhiệt liệt hoan nghênh.”

“Yên tâm đi, không có việc gì tôi cũng lười tìm cô,” Nguyên Dịch cười xùy một tiếng, “Hôm nay không phải tôi nói mời cô ăn cơm sao? Người làm chủ, cũng nên hỏi ý của khách, cô nói cho tôi cô thích cái gì, tôi xếp chỗ.”

“Chỉ vì cái này?”

Nguyên Dịch quay đầu thấy Nguyên Bác đang nhìn anh, thì nghiêng người, không cho Nguyên Bác thấy biểu cảm mặt của mình, “Người dân lấy ăn là trời, đây chính là việc lớn.”

Không thể nhìn ra, Nguyên tiểu nhị này lại là đồ ham ăn nha.

Nhan Khê thiếu chút nữa đã bị giọng điệu hùng hồn của đối phương thuyết phục mất: “Món cay Tứ Xuyên thì sao?”

Nghĩ đến trái ớt cay nóng, lại có đầu lưỡi tê dại mất đi cảm giác, Nguyên Dịch cự tuyệt ở trong lòng: “Được, tôi sẽ sắp xếp, cô an tâm chờ đi.”

“Vây... cảm ơn?” Nhan Khê đã rất lâu rồi không gặp qua người mời cơm mà trình trọng nghiêm túc như vậy, nhin không được cười nói, “Chờ anh tìm được địa điểm.”

“Không, không cần khách khí,” Nghe thấy tiếng của Nhan Khê mang theo vui vẻ, cuồng hộng và lỗ tai của Nguyên Dịch đều run lên, anh biểu đạt ngay ngắn “Đúng rồi, trường hợp nhiều người thì uống ít rượu một chút, gặp được kẻ nhả nhận nhưng bại hoại thì tránh xa một chút, có loại đàn ông vốc người đẹp mắt, nhưng tâm địa rất đen tối.”

Rõ ràng lời này của Nguyên Dịch không chỉ điểm ai cả, nhưng không hiểu sao Nhan Khê lại nghĩ tới Tống Triều của Tống gia kia, cô sờ mũi: “Được, cảm ơn đã nhắc nhở.”

Hóa ra Nguyên tiểu nhị không chỉ là đồ ham ăn, còn là người thích quan tâm, còn... Thật không có nhìn ra.

Nghe giọng điệu Nhan Khê hơi qua loa, Nguyên Dịch lạnh tiếng nói: “Cô đừng xem nhẹ, đoạn thời gian trước đã có người xảy ra chuyện, huyền não đến người nhà.”

“Được, tôi nhất định sẽ chú ý,” Nhan Khê nói với điện thoại, “Tuyệt đối không uống rượu.”

Cúp điện thoại, cô chụp một tấm hình với ly nước chanh trong tay, gửi qua Wechat cho Nguyên tiểu nhị.

Nguyên Dịch nhận được ảnh của Nhan Khê, vẻ mặt nghiêm túc mới dịu một chút, anh tùy ý quăng điện thoại lên sofa, rốt cuộc cảm thấy ngực mình không còn nhiều buồn bực.

“Ai uống rượu hỏng việc vậy, huyền não đến mất mặt người nhà, sao anh chưa nghe nói qua?” Nguyên Bác nhíu mày nhìn về phía Nguyên Dịch, “Nguyên tiểu nhị, cậu không được nói hươu nói vượn, nhờ tin tức rơi vào tai phóng viên, lại biên soạn ra một đoạn ân oán tình thù, cậu cho tôi an tĩnh một chút đi.”

“Lấy ví dụ thôi, không có nói là thật,” Nguyên Dịch nói về phía nhà bếp, “Bác Lý, cho cháu chén nước chanh.”

“Nói dối mà cậu còn nói được lý lẽ hùng hồn như vậy, lão nhị, cậu thật là bản lĩnh,” Nguyên Bác bắt đắc dĩ nói, “Đêm hôm khuya khoắt uống nước chanh làm gì, thật là tạt xầu.”

“Nước chanh có thể bổ sung vitamin C, em cảm thấy rất tốt,” Nguyên Dịch đứng lên, thuận tay lấy di động bỏ vào túi, đi về bếp cầm nước chanh.

Nguyên Bác nhìn bóng lưng Nguyên Dịch, cả nửa ngày không nói được lời nào.

Tạt xầu!

Nhà giàu đều có nhóm nói chuyện của riêng mình, từ khi Wechat thịnh hành, bọn họ cũng theo phong trào nói chuyện phiếm, nhóm cũng nhiều người hơn, nội dung cũng nhiều hơn.

Cái gì mà xe sang trọng, du thuyền máy bay, mỹ nhân xinh đẹp, đều là nội dung nói chuyện của họ, ngược lại vấn đề liên quan tới buôn bán, gần như cố ý tránh đi. Như những người có thân phận, có đôi khi sợ ý để lộ tin tức, liên liên quan tới bát cơm của hàng vạn người, anh em ruột cũng phải tính sổ rõ ràng, cho nên rượu và thức ăn có thể tùy tiện ăn, nhưng lời nói thì không thể nói lung tung.

Ngay lúc mấy người bạn nói tới mua máy bay mới, Nguyên Dịch hỏi một câu.

Nguyên: Mấy người ai biết món cay Tứ Xuyên ở đâu là hương vị chính tông nhất không?

Trương Vọng:...

Dương Dục: Bị hack nick rồi à?

Từ Kiều Sinh: Tên trộm nick, chúng ta không để cho người nạp tiền điện thoại, cũng không mượn tiền, cảm ơn!

Nguyên Dịch nhìn nhóm chat hơn hai mươi tin, tất cả đều mắng anh, rất nhanh liền trở về đầu.

Nguyên: Đừng tưởng rằng tôi không biết mấy người thừa cơ mắng tôi, trả lời vấn đề của tôi trước.

Từ Kiều Sinh: Dịch ca, đã mười rưỡi, cậu còn chưa ngủ à?

Nguyên Dịch nhìn nhìn chén không ở bàn, uống nhiều nước chanh, không ngủ được. Anh không trả lời vấn đề này của Từ Kiều Sinh, lại hỏi về vấn đề

món cay Tứ Xuyên.

Trương Vọng: hỏi cái này làm gì, mang bạn gái nhỏ đi ăn cơm à?

Nguyên: Nghĩ nhiều rồi, tôi sẽ đi nịnh nọt phụ nữ sao?

Anh chỉ là đáp ứng chuyện của đối phương, thì nhất định phải làm được mà thôi.

Chỉ đơn giản như vậy.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Nguyên tiểu nhĩ: Tôi họ Nguyên, tôi là một người có nguyên tắc. Ví dụ như... Không nói dối, nói lời giữ lời.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Hửm?

Editor: Hy

Buổi tiệc kết thúc, lúc Nhan Khê và Tống Hải rời Chu gia, một bộ phận lớn người của Chu gia đang tiễn Tống Triều, tiễn hai bố con cô ra cửa là con rể của Chu gia.

“Thái độ của Chu gia quá mức rồi,” sau khi lên xe, Tống Hải nói với Nhan Khê, “Cho dù có việc nhờ người, cũng cần có mức độ, vô cùng ân cần cũng không phải là phương pháp hợp tác tốt nhất,” Hôm nay tiệc khách đến không ít, mặc dù ông chủ Chu ngồi với Tống gia làm cho người khác hâm mộ, nhưng bộ dạng khúm núm của ông ta cũng rơi vào mắt người khác, khó tránh khỏi cảm giác “Vô cùng nhu nhược.”

“Đối với bất kì chuyện gì đều là chín quá hóa nẫu,” lời này của Tống Hải là phân tích ông chủ Chu, không bằng nói là đang giảng đạo cho Nhan Khê, “Người làm kinh doanh đều giống nhau, có thể xoay người, lại không thể khom đầu gối, nếu đầu gối khom xuống, muốn đứng lên sẽ không dễ dàng.”

Nhan Khê nhu thuận gật đầu, thành phố này phồn hoa náo nhiệt, nhưng sau lưng cái phồn hoa đấy, không biết có bao nhiêu người đổ mồ hôi cùng máu.

“Bố, kỳ thật con cảm thấy cái tên Tống Triều này rất quen, có lẽ con đã nghe được ở đâu rồi,” Nhan Khê cúi đầu hỏi tương, “Trước kia bố có nói với con không?”

“Nếu như cậu ta gọi là Tần Triều, Đường Triều, thì con sẽ cảm thấy quen thuộc,” Tống Hải cảm thấy cha mẹ Tống Triều rất có tâm cơ, lấy cho con trai cái tên như vậy, thời điểm đến trường, khẳng định thầy giáo và bạn bè đều sẽ nhớ kỹ, trời sinh kèm theo chú ý, đều là họ Tống, tên này của hắn có người nào không thuộc lòng chứ, “Ai còn chưa từng nghe qua hai chữ Tống Triều chứ?”

“Nói có lý...” Nhan Khê bị bố Tống thuyết phục.

Ngày nghỉ qua đi, Nhan Khê lại cùng đồng nghiệp chạy đi tìm tin tức, có lẽ bởi vì lần trước chương trình của Tiểu Tùng được chú ý không ít, đài ở bên trên còn lập một trang fanpage riêng cho họ, tên là “Những câu chuyện bên mình”, nhưng ngoại trừ những người ở trong đài Để Đồ chú ý đến, thì cái fanpage này không có cái like dạo nào cả.

Trần Bội nhìn sang, thương lượng cùng Kim trưởng đài, bỏ ra mấy trăm đồng để mua fans ảo, thỉnh thoảng để cho những fans ảo này like hoặc bình luận mấy cái, cái fanpage này sẽ không hoang vu như này nữa.

Nhan Khê ghi hình xong chương trình, bị Kim trưởng đài gọi lại, hóa ra là bởi vì hưởng ứng quan hệ quần chúng gần đây, để hiểu thêm sở thích của giới trẻ hiện nay, Kim trưởng đài đề nghị Nhan Khê mở một cái Weibo.

Nhan Khê:...

Fanpage toàn bộ đều nhờ vào fans ảo mới duy trì được cái tồn nghiêm giả tạo, người dẫn chương trình vô hình như cô, cũng phải tự móc tiền túi ra mua fans ảo sao?

Đối diện với ánh mắt chờ mong của Kim trưởng đài, Nhan Khê không nói được lời cự tuyệt, quyết định lấy một số để lập, thuận tiện bỏ ra ít tiền mua fans, ít ít một chút là đủ rồi.

Giữa trưa cơm nước xong xuôi, Kim trưởng đài lại hỏi Nhan Khê về chuyện lập Weibo, Nhan Khê đành phải dưới sự giám sát của Kim trưởng đài lập một cái Weibo, đem hình giấy hành nghề của mình ra làm avatar.

“Không tệ, không tệ,” Kim trường đài thấy Nhan Khê chụp giấy hành nghề của mình làm avatar, liên tục gật đầu, “Thái độ làm việc của Tiểu Nhan rất đoan chính.”

Nhan Khê cảm thấy, cô và đài trường có khả năng hiểu lầm cái gì đó, nếu như thái độ làm việc của cô thực sự đoan chính, nên chọn một tấm đã được photoshop đẹp như tiên làm avatar, sau đó vắt hết óc ra để suy nghĩ sao cho nổi tiếng, kéo cao độ hot của chương trình, chứ không phải qua loa như vậy.

Cho nên sự khác nhau giữa người với người, đôi khi rất khó giải thích.

Được Kim đài trường khen ngợi xong, Nhan Khê không có ý định để Weibo trống không, liền liên hệ với người bán fans đem Weibo của mình thành nghìn người theo dõi, cô post Weibo.

Nhan Khê bị đăng kí: Hôm nay ngày tốt lành, thích hợp khai mở Weibo [mặt chó mỉm cười].

Cô không nhờ fans ảo like cho mình, bởi vì nó hơi đắt, cô muốn đem tiền lương của mình bắt đầu tích lũy để mua quà sinh nhật lần 50 cho bố.

Thu nhập của người dẫn chương trình như cô cũng không được nhiều, cũng may Nhan Khê vẫn là một họa sĩ đang hot ở trên mạng, bằng không thì thật đúng là phải tiêu tiền mà bố cho cô, để mua quà này rồi.

Post xong Weibo, cô còn chưa đăng xuất, Trần Bội liền đến: “Tiểu Nhan, vừa rồi ở trong đài thu được một tin tức, công ty Trường Phong cách chúng ta không xa đang có công nhân muốn nhảy lầu, em cùng Triệu Bằng đi đến đó một chuyến đi.”

“Hả?” Nhan Khê sững sốt một chút, “Cái này có ảnh hưởng tới công tác bảo trì hiện trường của cảnh sát không?”

“Hai người ở ngoài vòng giới tuyết phòng vấn quần chúng ở hiện trường là được rồi,” Trần Bội bật cười, “Việc này nếu như không phải phát sinh ở công ty Trường Phong, em và Triệu Bằng cũng không cần phải đến đó.”

Nhan Khê lập tức hiểu được, có chuyện để phát mới là tin tức, không có chủ đề, ai cũng không quan tâm. Chị Trần vội vàng để cho người dẫn chương trình như cô làm công việc của phóng viên, không phải vì chị ấy quan tâm có người chuẩn bị nhảy lầu, mà là vì chuyện này có dính dáng đến công ty Trường PHong.

“Em biết rồi,” Nhan Khê cầm lấy túi, cùng Triệu Bằng vội vã ra cửa. Vì thời gian gấp gáp, Nhan Khê để cho lái xe lái xe của cô, mà không cần lấy xe van của đài.

Công ty đó cách đài không xa, cộng thêm bây giờ không phải là giờ cao điểm, Nhan Khê đi đến đó chỉ tốn chừng mười phút, hiện trường đang có cảnh sát, quần chúng nhân viên, cảnh sát phòng cháy, mỗi người một chức vụ, nhưng lực chú ý dồn hết vào người đang tự sát.

Người ở dưới lầu bom đêm ló, ở ngoài vòng giới tuyết quần chúng tụ tập, bọn họ cầm điện thoại, chụp người ở trên lầu, thậm chí còn có người dùng di động phát trực tiếp, nói người nhảy lầu là viên chức của công ty Trường PHong, mang theo hứng thu khi cười trên sự đau khổ của người khác.

Công ty Trường PHong cũng không dễ vào, có thể làm việc ở đây, ít nhiều đều có chút năng lực, những người hã hê vậy xem không biết là cười nhạo người nhảy lầu, hay là đang xem náo nhiệt của Trường PHong.

“Mẹ, chúng ta đừng để cho người ta nhảy lầu, leo lên cao vậy mà nhảy xuống sẽ rất đau đấy.” Trong đám người, một bé trai bị băng bó tay mặt mũi đang đầy lo lắng, khuôn mặt trắng nõn nhăn lại một chỗ.

Cậu bé lên tiếng, làm cho những người khác có mặt đang thảo luận vì sao người kia nhảy lầu cũng phải để ý, tiếng thảo luận bốn phía nhỏ dần.

“Bạn nhỏ này đừng lo lắng, các chú sẽ cứu ông ta xuống,” cảnh sát phòng cháy phụ trách kéo phòng tuyết nói như vậy, quay đầu sờ lên đầu cậu bé, “Sao tay của cháu lại bị thương?”

“Trèo lên cao ngã ạ...” Thanh âm của cậu bé có chút chột dạ.

“Vậy thì lần sau không nên nghịch ngợm như vậy.” cảnh sát phòng cháy ngồi xổm trước mặt cậu bé, cười với nó, “Bị thương sẽ rất đau.”

“Vâng,” Cậu bé sờ lên vết thương ở mu bàn tay của cảnh sát, “Chú này, chú cũng trèo lên sao xong ngã ạ?”

“Đúng vậy,” cảnh sát phòng cháy quay đầu nhìn hiện trường cứu viện, mở bàn tay ra để cho cậu bé nhìn rõ. Trên bàn tay thô ráp, đầy những vết chai, có miệng vết thương, còn có hai cái đang chảy máu, “Chú không nghe lời bố mẹ nên mới bị ngã thành như vậy.”

“Chú thật là lợi hại, ngã thành như vậy mà cũng không khóc.” Cậu bé mặt đầy sùng bái, “Khó trách mẹ nói với cháu, chú cảnh sát là lợi hại nhất.”

Nhan KHê đứng ở một bên cũng không đến quá rầy, mà để cho Triệu Bằng ghi lại cảnh này.

Trên người cảnh sát phòng cháy, cô nhìn thấy chính là trách nhiệm cùng sự cứng cỏi, ở trên người cậu bé là sự lương thiện, ngây thơ và cả hi vọng nữa.

Cảnh sát phòng cháy giằng co cùng người nhảy lầu cả nửa giờ, lúc trong đám người truyền tới tiếng ồn ào, mấy người đàn ông mặc âu phục đẩy đám người ra, để lại đám người đang vây xem ở phía sau, chen vào giới tuyến.

“Các đồng chí cực khổ rồi, tôi là người phụ trách do tổng công ty Trường PHong phái tới,” Nguyên Dịch nhìn công tác cứu viện ở trên lầu, “Xin hỏi có cần công ty chúng tôi phối hợp chỗ nào, chúng tôi nhất định dốc sức phối hợp.”

Nguyên Dịch vậy mà tự mình đến à?

Thấy Nguyên Dịch xuất hiện, trong lòng Nhan Khê hơi bất ngờ, bình thường những xí nghiệp gặp chuyện này, các lãnh đạo cấp cao hận không thể trốn đi, miễn sao không dính lên người mình, vậy mà Nguyên Dịch thân là Nhị thiếu gia, lại tự mình đến xử lý vấn đề, thật là có chút khó ngờ.

Nhan Khê đứng cách khá xa, không biết cảnh sát và Nguyên Dịch nói gì, nhưng chưa đầy một lát Nguyên Dịch đã được cảnh sát mang lên lầu, chưa đến hai phút cô phát hiện người đang ngồi ở cửa sổ để tự sát đang quay đầu lại nói gì đó với người ở trong phòng.

Lựa thời cơ này, cảnh sát đu dây leo xuống, một cước đem người tự sát đẩy vào trong phòng!

Người tự sát được cứu, hiện trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, có người đang khích lệ cảnh sát, có người nói mệnh người này may mắn, có người móc tiền ra mua nước đưa cho cảnh sát, nhưng cảnh sát không dám nhận đồ của dân, anh ta rơi vào đường cùng, đành phải đem nước phân phát cho người đang xem náo nhiệt.

Mặc dù bọn họ có tật xấu buồn chuyện, nhưng bất kể thế nào, khi tính mạng ở trước mặt, bọn họ vẫn thiện nhiều hơn ác. Cho nên đám người có chút đáng ghét, có đôi khi lại rất đáng yêu.

Nhan Khê xuyên qua đám người, chuẩn bị phóng vắn những cảnh sát này. Đến gần mấy cảnh sát, cô mới phát hiện, mấy cảnh sát này còn rất trẻ, gần như mỗi người đều nhỏ hơn cô. Đi đến trước mặt một cảnh sát đầy mồ hôi, cô cầm giấy chứng nhận công tác của mình ra, nói rõ mục đích, gương mặt của người cảnh sát này đỏ rần lên, né tránh không có ý định nhìn camera.

Hỏi tuổi và danh tính của anh ta, Nhan Khê biết được người này mới chỉ có 19 tuổi, là đội hiệp sĩ phòng cháy bắt cướp. Nói tới nội dung công tác của họ, anh chàng này mới miễn cưỡng tự nhiên lên.

“Dập tắt lửa mở khóa, cứu người cứu mèo cứu chó, ứng phó nhu cầu bức thiết, chọc tổ ong vò vẽ, quét dọn chuồng động vật ở nông thôn, những cái này chúng tôi đều đã trải qua,” Anh chàng sờ lên mặt đầy mồ hôi, cười đến không tìm không phải.

Rõ ràng một câu khen ngợi cũng không có, nhưng Nhan Khê lại nghe đến vô cùng xúc động.

Nguyên Dịch từ văn phòng đi ra, thấy hiện trường có chuyên viên quay phim, quay đầu nói với tổng giám đốc chỉ nhánh: “Phóng viên cũng tới?”

Nội tâm tổng giám đốc trầm kêu khổ: “Tôi lập tức đuổi họ đi.”

“Mọi người đến rồi, đem họ đuổi đi khác gì chột dạ, chuyện bé xé ra to.” Nguyên Dịch nhú mày, “Kệ bọn họ đi.” Đi xuống bậc thang, anh nghe thấy phóng viên đang nói chuyện với một cảnh sát.

“Cảm ơn anh tiếp nhận phỏng vấn của tôi, chúc anh bình an, khỏe mạnh.”

Hừm?

Nghe được âm thanh quen thuộc, anh không bước nữa, Nhan Khê?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Đại Hải: Tôi nên tự gọi mình là Đại Tổng, nhất định sẽ được người khác nhớ kỹ, làm kinh doanh nhất định sẽ càng thành công.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Nhị thiếu gia, cậu xuất hiện ở “Những câu chuyện bên mình” rồi!

Editor: Hy

Nguyên Dịch tưởng rằng lỗi tai của mình xuất hiện ảo giác, nhưng khi anh quay đầu lại, phát hiện người đang phỏng vấn cảnh sát đúng là Nhan Khê, vốn là định đi về phía xe nhưng lại quay lại, đi về phía Nhan Khê.

Người tiền Nguyên Dịch thấy anh bỗng nhiên thay đổi tuyến đường, lại nhìn phương hướng mà vị thiếu gia này đi, chẳng lẽ anh định đuổi phóng viên đi

sao? Bởi vì vừa rồi tổng giám đốc chi nhánh bị mắng, nên những người khác cũng không dám mở miệng, chỉ biết thành thật đi sau Nguyên Dịch.

Nhan Khê tắt mic, quay người liền thấy Nguyên Dịch đứng phía sau mình, phía sau anh còn một đám người cao cấp của công ty đang răm rắp đi theo, cô ôm mic lùi về sau một bước: “Tôi chỉ phỏng vấn cảnh sát phòng cháy thôi.”

Cũng không nói bậy gì về công ty của mấy người cả.

“Trong đầu cô có thể suy nghĩ tốt một chút không?” Nguyên Dịch quay người nói với nhóm người phía sau: “Đây là một người bạn của tôi.”

Nhóm người thấy Nguyên Dịch còn muốn nói chuyện gì đó với nữ phóng viên, đều rất thức thời mà tản đi, không quấy rầy bọn họ nói chuyện. Đàn ông không có việc gì mà chủ động tìm một người phụ nữ để nói chuyện, luôn luôn đều có vài phần tâm tư riêng đấy, bọn họ hiểu mà.

Triệu Bằng nhận ra Nguyên Dịch chính là người đàn ông lần trước mang Nhan Khê đi khám chân, không ngờ những chủ quản của chi nhánh Trường Phong lại tôn kính với anh ta như vậy, chẳng lẽ người này là người quản lý nhân viên của tổng công ty?

Anh ta còn đang suy nghĩ thân phận của Nguyên Dịch, Nhan Khê cũng nhìn ra Nguyên Dịch không phản đối hành vi phỏng vấn của mình, lập tức trên mặt mang theo nụ cười nịnh nọt: “Vậy, bây giờ anh có bận hay không?”

“Ừ?” Nguyên Dịch lạnh lùng nhướn mày nhìn cô.

“Nếu không bận, nhận một cuộc phỏng vấn của tôi đi,” Nhan Khê duỗi tay trái, mở năm ngón tay ra, “Năm phút là đủ rồi.”

Nguyên Dịch nhìn chăm chăm vào ngón tay trắng nõn cân xứng của cô không nói lời nào cả.

“Nguyên đại soái ca, giúp chút đi mà.” Nhan Khê không muốn đem tin tức nhảy lầu này làm chủ đề, nhưng cái phỏng vấn về anh cảnh sát, chưa chắc đã được cấp trên thông qua, nhưng nếu phỏng vấn được quản lý cấp cao của Trường Phong, vậy thì 100% được thông qua. Cô quay đầu nhìn công cụ cứu viện đã được thu dọn xong, bước vài bước tới trước mặt Nguyên Dịch, “Tôi muốn làm đồng thời chương trình về nhân viên chữa cháy, nhưng lại sợ đài không thông qua, nhưng nếu anh nhận phỏng vấn, khen bọn họ vài câu, vậy thì trăm phần trăm được thông qua rồi.”

“Nói, nói chuyện thì cứ nói, đột nhiên dựa gần vào như vậy, làm tôi sợ hết hồn.” Nguyên Dịch lui sau một bước, quay đầu thấy một nhân viên phòng cháy chừng 20 tuổi đang đầy mồ hôi ôm tấm kính lót vào trong xe, trên giày còn dính một tầng tro. Anh khẽ nâng cằm, “Vậy được, tôi chỉ cho cô 5 phút thôi.”

“Vậy anh nhất định phải khen chân thành tha thiết, cảm động một chút,” Nhan Khê cười nịnh nọt, “Được không?”

Đài truyền hình nổi danh của quốc gia mời phỏng vấn mà Nguyên Dịch còn chưa đáp ứng bao giờ, nhưng đối mặt với khuôn mặt tội nghiệp này, bị mặt trời phơi nắng đến đỏ bừng lộ ra vài phần không kiên nhẫn: “Khen khen khen, cam đoan khen họ thành một đóa hoa.”

Sự thật chứng minh, thời điểm Nguyên Dịch chăm chú khen người, vẫn rất đáng tin. Anh không dùng từ ngữ quá mức dối trá, nhưng từ trong miệng anh nói ra, những nhân viên phòng cháy này vừa đáng yêu vừa đáng kính, rõ ràng một lời cảm ơn anh cũng chưa nói, nhưng mỗi một câu đều mang theo lòng cảm kích.

Phỏng vấn xong, Nhan Khê vụng trộm nhìn thời gian, bỏ ra gần 15 phút, so với đã hứa nhiều hơn 10 phút. Tại nơi này, cô cảm thấy mình giống như nhặt được một món lợi cực kì lớn, cảm thấy Nguyên Dịch giờ phút này vô cùng thuận mắt.

“Cảm ơn Nguyên tiên sinh có thể nhận phỏng vấn của chúng tôi.” Nhan Khê liên tục nói lời cảm ơn với Nguyên Dịch, “Lần này thực sự anh giúp tôi một chuyện lớn rồi.”

“Nói cảm ơn ngoài miệng không tính,” Nguyên Dịch nhìn giờ, “Sắp đến lúc ăn cơm chiều rồi.”

Nhan Khê cảm thấy mắt mình hơi mù, Nguyên tiểu nhị bây giờ không đáng yêu chút nào cả, “Nguyên tiên sinh, có câu nói là ban ơn không cần báo đáp...”

“Cái gì, những lời này không gọi là ân báo ân sao?” Nguyên Dịch cho hai tay vào túi, thấy Nhan Khê trừng mắt nhìn mình, thiếu chút nữa thì lấy tay sờ ngực, trong ngực của anh ta có con trùng bò à, tại sao lại thành như vậy?

Nhan Khê hít sâu một hơi, đem mic đưa cho Triệu Bằng, “Anh Triệu, anh cùng lái xe trở về đài trước, đem xe của em đỗ vào bãi đỗ xe là được.”

“Được rồi,” Triệu Bằng đáp ứng rất sáng khoái, Tiểu Nhan mới có hai mấy tuổi, có thanh niên nhiều tiền hẹn cô ấy, một tiền bối như mình không thể cản trở được, “Em yên tâm đi, không vấn đề gì đâu.”

Nhan Khê nhìn nét mặt anh ta, đã biết rõ có khả năng anh ta hiểu lầm cái gì đó, đành bất đắc dĩ nói: “Anh đừng suy nghĩ nhiều, chỉ là bạn bè bình thường.”

“Anh hiểu.”

Có đôi tình nhân nào mà từ đầu không phải bạn bè bình thường chứ?

Bình thường cộng với bình thường, liền biến thành đặc biệt, mình là người từng trải, rõ ràng cả.

Nhan Khê chẳng muốn giải thích, cô đi đến trước mặt Nguyên Dịch: “Đi thôi.”

Lúc hai người đi đến bên cạnh xe, lái xe đã vì bọn họ mà mở sẵn cửa xe, chuẩn bị xoay người ngồi vào thì Nguyên Dịch đột nhiên dừng động tác, quay đầu nhìn Nhan Khê ở sau lưng, làm một động tác mời.

“Cảm ơn,” Nhan Khê không chút do dự ngồi vào trong.

Nguyên Dịch vội ho một tiếng, đi theo cô ngồi vào trong xe, cởi áo khoác của mình ra, thắt dây an toàn.

Đồ ăn buổi tối không nên quá nhiều, Nhan Khê và Nguyên Dịch quyết định dùng bữa tại một nhà hàng của một ông lão. Dùng cơm xong, Nhan Khê uyển chuyển nói với Nguyên Dịch: “Nguyên tiên sinh, lần trước anh mời tôi ăn cơm, không bằng lần này...”

“Lần này là cô mời tôi, lần sau tôi mời cô, có vấn đề gì sao?” Nguyên Dịch lau sạch khóe miệng, nghiêm túc chăm chú nhìn Nhan Khê.

Có thể có vấn đề gì?

Vậy... không thành vấn đề sao.

“Nguyên tiên sinh, bạn gái mà anh làm quen qua đánh giá về anh như nào?” Nhan Khê thấy vẻ mặt bình tĩnh kia của Nguyên Dịch, nhìn không được đem nghĩ vẫn ở trong lòng nói ra.

“Lời này của cô là có ý gì?” Nguyên Dịch giương mắt nhìn Nhan Khê.

“Không có gì, anh nghiêm túc giống một người đàn ông tốt như vậy, cùng với bạn gái chia tay, các cô ấy nhất định rất đau khổ nhỉ?”

“Không có,” Nguyên Dịch mặt không cảm xúc, nhìn về mặt hiếu kì của Nhan Khê: “Phụ nữ quá phiền toái, tôi chưa từng có bạn gái.” Phụ nữ chính là thích nghe ngóng buôn chuyện, nếu như là người phụ nữ khác hỏi anh như vậy, anh đã sớm chẳng muốn phản ứng rồi, nhưng bây giờ người hỏi anh là Nhan Khê.

Có câu nói là “Ăn thịt người mềm yếu”, trước kia anh không sao hiểu được nó, hiện tại mới cảm thấy lời này rất có đạo lý, anh luôn cảm giác nếu mình không mở miệng trả lời đối phương, trong lòng nhất định sẽ sợ.

Xem ra mình nên mời cơm sớm một chút, như vậy thì sẽ không mềm yếu nữa.

Nhan Khê trầm mặc một chút, cười ha ha nói: “Xem bộ dạng anh như vậy, xác thực không giống với bộ dạng của người chưa từng có bạn gái.” Đàn ông như vậy, chính là thiếu.

Đàn ông không nghe lời, nhiều tật xấu, hơn phân nửa là do nuông chiều, chinh đốn một chút là tốt ngay.

“Cô cũng không giống với dáng vẻ của người có bạn trai.” Nguyên Dịch cảm thấy mình giống như đang bị giễu cợt, người phụ nữ này trong ngoài không giống nhau, người đàn ông nào chịu được cô ta chứ?

“Xi,” Nhan Khê hếch cằm, “Tôi đẹp như vậy, sẽ có bạn trai cũ chứ?”

“Có bạn trai cũ chứ không phải là bây giờ có, cô là cầu độc thân, đem độc thân thành cảm giác kiều ngạo rồi à?” Nguyên Dịch cảm thấy trong lòng mình khó chịu, bực bội khó chịu, cũng không biết có phải dạ dày bị gì không nữa.

“Nguyên Dịch, anh để tôi mời cơm, chính là muốn tranh cãi cùng tôi à?” Nhan Khê nhếch lông mày, “Anh có tin tôi nhét cái chén canh vào trong bụng anh, để cho anh không nói được lời nào nữa không?”

Nguyên Dịch trầm mặc, anh từng nghe anh hai nói, sau khi phụ nữ nổi giận, lời nói và hành động đều không có logic. Ví dụ như bát canh còn thừa này, chỉ cần anh không muốn, khẳng định cô ấy sẽ không nhét vào bụng của anh, cho nên loại uy hiếp này đối với anh không có hiệu quả.

Thế nhưng không biết vì cái gì, hết lần này tới lần khác anh đều cảm thấy chột dạ hết hơi, một câu cũng không nói nên lời.

“Khó trách lưu manh nhiều năm như vậy, cái đức hạnh này của anh, cô gái nào chịu được hả?” Đi ra khỏi quán, Nhan Khê liếc mắt nhìn Nguyên Dịch, “Đừng bảo tôi không nhắc trước anh, về sau anh theo đuổi người trong lòng, nói ít làm nhiều lên, cũng đừng không có việc gì lại cãi nhau cùng cô ấy, nếu như anh thắng thì cũng vẫn là người xui xẻo.”

Nguyên Dịch im lặng một lúc lâu, chậm rãi nói một câu: “Phụ nữ muốn gả cho tôi còn rất nhiều.”

“Vậy là anh rất đặc ý?” Nhan Khê khoanh tay trước ngực, “Vậy anh nói xem, họ vừa ý mặt của anh, thân hình của anh hay là tính cách của anh?”

Nguyên Dịch: anh chẳng phải phụ nữ, làm sao anh biết được?

Nhưng anh không dám đem lời này nói ra, thật là không bình thường, anh lại bị một cô gái giáo huấn, còn không dám trả lời nữa chứ, bữa cơm tối nay ăn

thật không thích hợp.

“Không nói được à?” Nhan Khê thấy anh không nói lời nào, thỏa mãn gật đầu: “Kỳ thật thì bản tính của anh rất tốt, chỉ là bệnh tật hơi nhiều, sửa lại thì tốt rồi. Dù thế nào, cũng phải tìm một cô gái thật lòng với anh, chứ không phải vì vật chất mà ở cùng một chỗ với anh.”

Một người ở tổng công ti, bởi vì công nhân cấp dưới tự sát mà tới tận hiện trường, quyền tiền cho viện cô nhi, lái xe tuân thủ nguyên tắc, chắc chắn không phải xấu.

Chỉ là quá nhiều tật xấu, vẫn là thiếu giáo dục.

Nguyên Dịch: Anh như vậy mà không được thích sao?

“Vây,” Nhan Khê cảm thấy mình nói hơi nhiều, giữa bạn bè bình thường với nhau, kiêng kị nhất là quen biết bình thường mà nói chuyện quá sâu, cô và Nguyên Dịch chỉ sợ ngay cả bạn bè bình thường cũng không phải, “Những lời vừa rồi, anh chớ để trong lòng. Anh đẹp trai nhiều tiền, gia thế hiển hách, tâm lại lương thiện, khẳng định nhiều người thích anh.”

Sao lời này càng nói càng đối trá vậy?

Nhan Khê cảm thấy mình bịa không nổi nữa, đều do canh hôm nay quá ngon, làm hư đầu óc của cô rồi.

“Rất nhiều phụ nữ đều thích lái nhái, tôi sẽ không để trong lòng, không sao.” Nguyên Dịch rất độ lượng.

Nhan Khê:....

Cô cảm thấy lời vừa rồi cô nói đều vô ích cả.

Vài ngày sau, Nguyên Dịch vừa vào nhà, chợt nghe thấy bác Lý kinh ngạc vui mừng gọi anh lại: “Nhị thiếu gia, cậu xuất hiện trên “Những câu chuyện bên mình” rồi!”

Loại chương trình chẳng có mấy người xem này, có gì đáng kiêu ngạo hay sao?

Nguyên Dịch ngồi xuống sofa, quả nhiên thấy mình ở trên màn hình, tổ chức chương trình ghi anh là Nguyên tiên sinh - quản lý cấp cao của Trường Phong.

“Nhị thiếu gia, sao cậu không thay giày vậy!” Lúc này bác Lý mới chú ý Nguyên Dịch còn đang mang giày trên chân, liền vội lấy dép lê tới.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Nguyên Dịch: Con mẹ nó chứ, Nguyên tiên sinh - quản lý cấp cao của Trường Phong!

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Cô rất vui mừng khi Nguyên Dịch đồng ý giúp cô chuyện này, vô cùng vui mừng và cảm ơn.

Editor: Hy

Nguyên Dịch đã phỏng vấn hơn 10 phút, nhưng biên tập lại cắt chỉ còn có 3 phút, trong ba phút này, trong màn ảnh chỉ trừ anh ra, cũng chỉ có mỗi nửa cánh tay giờ mic của Nhan KHê.

“Nhị thiếu gia, cậu thật là ăn ảnh,” Bác Lý tự hào, “So với các nam diễn viên còn đẹp hơn, ngày mai ta phải khoe với mấy người kia, nói người trẻ tuổi trên tivi là Nhị thiếu gia.”

Mấy người trong miệng bác lý, là chỉ một ít các bà các mẹ ở cùng khu, gần đây không ít các bà thích xem chương trình này, mọi người không có việc gì lại vào ngồi cùng một chỗ, trò chuyện nội dung của chương trình, cô dẫn chương trình xinh đẹp như vậy, không biết có bạn trai chưa, vân vân...

Trong mắt các bà, “Những câu chuyện bên mình” là chương trình đứng đầu trong lòng mọi người, thậm chí họ còn có thể vì chương trình này mà tạm thời bỏ phim về luân lý gia đình.

Nguyên Dịch đổi dép lê, ngẩng đầu nhìn tivi, bên trong Nhan Khê đang phỏng vấn cảnh sát phòng cháy, về ghi chú thân phận của nhân viên phòng cháy này, còn cẩn thận hơn nhiều so với anh, nào là tuổi, danh tính, thuộc đội phòng cháy nào, tất cả đều rõ ràng ngon lành.

Cái đài ngộ khác biệt này có phải quá rõ ràng rồi không?

Nhan Khê đang vẽ tranh, nghe được âm thanh nhắc của Wechat, cũng không xem, mãi khi vẽ xong, sau khi up lên Weibo xong, cô mới nhớ tới Wechat.

Nguyên tiểu nhị: Chương trình về nhân viên phòng cháy, cũng không tệ lắm.

Được đại thiếu gia này khích lệ, Nhan Khê cười cười, trả lời đối phương.

Nhan câu độc thân: Cảm ơn đã khích lệ, toàn bộ nhờ anh mà chương trình mới thông qua. Tôi lo lắng đem nói ra thân phận của anh, sẽ làm ảnh hưởng tới anh, cho nên không viết rõ thân phận của anh, anh không đề bụng chứ?

Nguyên Dịch đợi gần một giờ, rốt cuộc Nhan Khê cũng hồi âm, xem hết tin nhắn, anh đã chuẩn bị sẵn lời giễu cợt đối phương, đều đem xóa đi. Trong lòng anh rõ, nếu như ghi rõ anh là nhĩ thiếu gia Trường Phong, đối với người dẫn chương trình nhỏ bé như Nhan Khê rất có lợi, nếu lấy anh ra làm tin tức, cô thậm chí có thể làm một người dẫn chương trình ở chương trình tốt hơn, không cần đợi ở đài truyền hình nhỏ bé này, chen chúc cùng đồng nghiệp ở trong xe tải, ở ngoài trời nóng chạy tới chạy lui, rõ ràng là một người dẫn chương trình, nhưng lại kiếm thêm cả chức phóng viên.

Nguyên tiểu nhị: Cô nghĩ rất chu đáo, cảm ơn.

Nhan câu độc thân: tôi nên nói lời cảm ơn với anh mới đúng, nếu không có anh tiết mục này của tôi không thể nào thông qua được.

Nguyên Dịch dạo một vòng bạn bè của Nhan Khê, bên trong không có nội dung mới nào cả, chỉ là cái avatar cọng lông nhuộm màu đã được đổi thành thịt dê nướng. Thoạt nhìn ảnh chụp thịt dê nướng này rất thơm, Nguyên Dịch không biết mình nghĩ như nào nữa, tự nhiên cảm thấy Nhan Khê này hơi đáng yêu.

Anh mở tư liệu của đối phương, muốn đổi lại tên ghi chú cho đối phương, nhưng sửa đi sửa lại, vẫn cảm thấy Nhan câu độc thân là hay nhất, anh đành bắt đầu dĩ buông tha nó.

Mặc dù cái chương trình không phải câu chuyện quá mức cảm động lòng người, nhưng hậu kì lại làm rất kĩ. Vừa mở đầu là lần lượt các khuôn mặt mỉm cười, còn có giọng của các nhân viên phòng cháy tự giới thiệu.

“Tôi là Vương Hải, năm nay 19 tuổi, đội viên của một đội phòng cháy 1...”

“Tôi là Bành Hùng, năm nay 20 tuổi, đội trưởng của đội phòng cháy 2...”

Lần lượt từng khuôn mặt rực rỡ, nụ cười của họ coi mờ chất phác, giống như là một mặt trời nhỏ vậy.

Những khuôn mặt rực rỡ biến mất, âm nhạc bỗng trở nên trầm hơn, cảnh tiếp theo là một đám hoa cúc trắng, màn hình biến thành màu trắng, một giọng nữ trầm vang lên.

“Cậu ấy là Viên Dương...”

“Đây là Chân Hằng...”

“Đây là Dương Quang...”

Đây là danh sách những nhân viên phòng cháy đã hi sinh, một một cái tên được đọc lên, đều làm cho lòng mỗi người run lên. Những người này còn rất trẻ, tuổi trẻ vậy mà đã hi sinh, sẽ khiến người xem không nhìn được mà đau xót.

Thôi Chính Dương là một người đàn ông khá có tiếng trên mạng, anh ta thường không xem phim, cũng không thích các chương trình đối trả sáo rỗng, cho nên bình thường rất ít xem tivi.

Hôm nay bà ngoại anh ta tới, nói muốn xem chương trình của kênh 8 đài Đé Đô, trong lòng anh ta cảm thấy hơi buồn cười, hóa ra đài Đé Đô còn có kênh 8, mình quả thực quá quê mùa rồi. Nhưng đây là bà ngoại luôn yêu thương anh ta muốn xem, cho dù trong lòng anh ta không thích, cũng ngoan ngoãn đi tìm kênh 8 đài Đé Đô.

Tên của chương trình này là “Những câu chuyện bên mình”?

Khẳng định lại là chương trình đối trả sáo rỗng, nội dung đơn giản là người dân và chủ xí nghiệp có mâu thuẫn với nhau, ở phía tây cổng thoát nước chặn lại không có người khác sửa. Anh ta quay đầu thấy bà đang nhìn chăm chăm vào tivi, vậy nên một câu phản nản cũng không nói được.

Được rồi, coi như là đồ bà vui vẻ đi.

Không ngờ tiếp tục xem chương trình này, chất lượng cũng không tệ. Đầu tiên lời của người dẫn chương trình rất mạnh, thời điểm phỏng vấn cũng rất linh hoạt, thầy quay phim cũng chuyên nghiệp, quay nhân viên phòng cháy rất tốt, bên hậu kì cắt và biên tập lại rất cảm động nhưng lại không đối trả, cuối cùng nhìn những nhân viên phòng cháy kia tự giới thiệu bản thân, còn có ảnh chụp những nhân viên đã hi sinh, con mắt Thôi Chính Dương hơi xót.

Chương trình có hữu dụng hay không, khán giả xem là thấy, ngoài những tài liệu thu thập tích góp này, còn có bên hậu kì cắt nối biên tập phối âm, tất cả cho thấy tổ chương trình bỏ ra không ít sức lực, không ngờ kênh nhỏ như này mà cũng chú ý tới chương trình như vậy, lại bỏ sức lực là làm chuyên đề về

nhân viên phòng cháy.

Nội dung cảm động còn chưa chiếu, Thôi Chính Dương đã nghe thấy bà ngoại ngồi khóc nức nở, dọa anh ta phải ngồi khuyên bà cả nửa giờ, bà ngoại mới bình tĩnh lại.

“Những đứa bé này thật vất vả,” Bà ngoại quay đầu giáo huấn cháu trai, “Về sau nếu cháu ném chìa khóa, cũng đừng phiền tới những nhân viên phòng cháy, chính mình mời thợ là được rồi, chuyện gì cũng nhờ người ta, người ta còn nhỏ tuổi hơn cháu đấy!”

“Không đâu ạ, chắc chắn sẽ không,” Thôi Chính Dương thờ phào, trạch nam như anh ta thì có mấy khi ra ngoài chứ, muốn anh ta ném chìa khóa đi, cũng không có điều kiện.

Đỗ bà ngoại ngủ xong, Thôi Chính Dương phát hiện tâm tình của mình còn buồn, anh ta liền nghĩ biện pháp lấy video của chương trình này, share lên Weibo của mình.

Hạo nhiên chánh khí: Hôm nay cùng bà ngoại ngồi xem chương trình này, “Những câu chuyện bên mình” của kênh 8 đài Đê Đô, chưa bao giờ chú ý đến kênh này, cũng chưa từng xem qua chương trình, nhưng nội dung lại vô cùng cảm động, cảm thấy tổ chương trình vất vả rồi [video]

Thôi Chính Dương bình thường thích post các video tiết mục khôi hài, fans hâm mộ có mấy triệu, hiện tại mọi người thấy anh ta nghiêm túc giới thiệu một chương trình, một ít anti không nhận được mà nhảy vào bảo anh ta đang quảng cáo, một chút tài nghệ cũng không có.

Fans hâm mộ và người qua đường mở video ra xem, biết rõ chủ Weibo không phải quảng cáo, mà là cảm động nên mới share.

Fans hâm mộ 1: Thật không ngờ tôi lại ngồi 1h để xem cái video này, khóc thành chó rồi, các anh phòng cháy khổ cực quá.

Fans hâm mộ 2: Em trai của tôi làm tại đội phòng cháy, bình thường bọn rất vất vả, cảm ơn tổ chương trình đã nghiêm túc đưa tin về họ, cúi đầu cảm ơn.

Fans hâm mộ 3: Chúng ta gặp lúc nguy nan không hề cố ký chút nào mà chạy trốn, là bởi vì có bọn họ dũng cảm nghênh đón khó khăn, mặc dù bọn họ còn trẻ, nhưng bọn họ đáng được gọi là anh hùng.

Trong mấy giờ ngắn ngủi mà cái video này đã đứng top 3 trong các video ở Weibo, ở dưới vô số bình luận cùng những câu chuyện cảm động về nhân viên phòng cháy, cảnh sát, nhân viên y tế, cảm động vô số dân mạng.

Mọi người ở kênh 8 đài Đê Đô không hay biết gì về chương trình của mình đang hot trên Weibo, ngày hôm sau đi làm như cũ, sau đó hai đường dây điện thoại đều bị tắc nghẽn, vô số khen ngợi giống như đang tấn công họ.

Nhân viên phụ trách nhận điện thoại mở mịt gõ cửa phòng Kim đài trưởng: “Đài trưởng, anh dùng tiền thuê người gọi tới khen ngợi chúng ta à?”

Kim đài trưởng không hiểu nhìn nhân viên tiếp điện thoại: “Nhìn tôi giống bộ dạng của kẻ không có chỗ để tiêu tiền à?”

Nhân viên tiếp điện thoại lắc đầu, cái kia không phải, kênh của bọn họ lại thành cái dạng gì rồi? Vì tiền quảng cáo, ngay cả quảng cáo về không có thai cũng nhận rồi.

“Đài trưởng!” Trần Bội chen vào văn phòng đứng bên trái nhân viên tiếp điện thoại, “Anh dùng tiền mua fans ảo cho chương trình của chúng ta rồi à? tại sao đội nhiên Weibo lại hơn một nghìn theo dõi, hơn hai nghìn bình luận vậy?”

Về mặt Kim đài trưởng không hiểu, hôm nay mọi người làm sao vậy?

“Chị Trần,” Nhan Khê chen vào bên phải nhân viên tiếp điện thoại, “Tôi qua có ngoài share tiết mục của chúng ta lên mạng.”

“Cái về nhân viên phòng cháy á?” Trần Bội sững sốt, cái tiết mục này là Nhan Khê kiên trì muốn làm, trong lòng chị hơi không muốn, Nhan Khê có chút hậu thuẫn, còn phỏng vấn cả người cao cấp của Trường Phong, cộng thêm chữ kí của Kim đài trưởng, chị mới miễn cưỡng đáp ứng. Trước kia chị cũng đã làm loại chương trình như này, so với bọn họ phí sức còn không nói, còn không được người khác hoan nghênh, cho nên hiện tại ngoại trừ quy định cứng nhắc của cấp trên, bằng không thì sẽ không làm loại chuyện phí sức mà không được cảm ơn này.

Bởi vì trong lòng hơi mất hứng, chị ta trực tiếp đem cái tiết mục này giao hoàn toàn cho Nhan Khê phụ trách, mình căn bản không nhúng tay vào.

Nghe Nhan Khê nói như vậy, chị ta quay người đi ra khỏi văn phòng của đài trưởng, vào máy tính xem video tiết mục hôm qua. Kim đài trưởng nghe chuông điện thoại kêu không ngừng, cũng kích động mà nhìn đám người đánh giá ở trên mạng.

Nhan Khê về phòng làm việc của mình, mở Weibo ra, ngay cả Weibo của người dẫn chương trình cũng tăng mấy ngàn fans, cả Weibo chỉ toàn bình luận khen cô, còn có người nhà của nhân viên phòng cháy cảm ơn cô.

Đứng đầu các bình luận, có cái nói: “Cảm ơn cô, cảm ơn tổ chương trình còn nhớ anh trai của tôi, nhiều khi tôi cảm thấy anh ấy không có chết, chỉ là anh ấy đang ngủ một giấc, sau đó lên thiên đường làm anh hùng.

Đầu ngón tay Nhan Khê run rẩy, trầm mặc thật lâu, mới đáp lại bình luận của đối phương.

“Sẽ có người nhớ tới cậu ấy, sẽ có người vẫn nhớ những anh hùng vì nhân dân mà hi sinh, mặc dù bọn họ đã ngủ say, nhưng trong lòng mọi người thì họ

vẫn sống. Chúc ngài mà gia đình ngài mạnh khỏe, cảm ơn.”

Tất máy tính đi, Nhan Khê gửi Wechat cho Nguyên Dịch.

“Cảm ơn”.

Ở vào giờ phút này, cô rất vui mừng vì Nguyên Dịch nguyện ý giúp cô chuyện này, vô cùng vui mừng và cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Cơ thể không nghe theo lời nói của đại não, rốt cuộc là do đại não có vấn đề, hay là do thân thể có vấn đề?

Editor: Hy

“Sếp?” Trợ lý thấy Nguyên Dịch bỗng nhiên nhìn chăm chăm điện thoại đến xuất thần, trên mặt lại không thấy khó chịu chút nào, mới nhỏ giọng nói: “Đây là thư mời của tổ phim mà ngài đã đầu tư, bên kia hi vọng ngài có thể đến dự buổi họp báo về phim ngày mai.”

Cái thiệp mời này vô cùng tinh xảo, trên mặt bìa còn có dấu chữ vàng, nhưng Nguyên Dịch đối với vòng giải trí này không có hứng thú, “Tôi là thương nhân, không có hứng thú với nghệ thuật.”

Thương nhân trọng lợi nhuận, đối với chuyện của người khác thì không có hứng thú.

Trợ lý lập tức hiểu ý của anh, đem thiệp mời trả lại. Thấy sếp vẫn nhìn chăm chăm điện thoại, liền im lặng lui ra ngoài.

Nguyên Dịch không hiểu sao Nhan Khê bỗng dưng gửi cho anh cái tin “Cảm ơn”, anh nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng nghĩ có phải đối phương gửi nhầm hay không. Nếu cái này không phải gửi nhầm, thì đầu óc của đối phương chắc chắn có vấn đề.

Nhan Khê không ngờ chính mình chỉ muốn biểu đạt cảm ơn, lại làm cho người khác hiểu lầm.

Cô tựa vào ghế, chọn một tư thế ngồi thoải mái nhất, gọi điện cho Nguyên Dịch.

Nguyên Dịch nhìn màn hình 5 giây, mới nhận điện thoại: “Lúc làm việc mà cô còn rảnh rồi gọi điện thoại à?”

“Chúng tôi là kênh tivi nhỏ, công việc của người dẫn chương trình ít,” Hôm nay tâm tình Nhan Khê rất tốt, không thèm để ý tới đối phương không quá vui mừng khi nói chuyện, “Tiết mục lần này rất thành công, được rất nhiều người xem”

Nghe thấy thanh âm Nhan Khê vui mừng, Nguyên Dịch dừ tri khí phách lạnh lùng của nhà giàu: “Ừ, tiết mục gì vậy?”

“Chính là cái mà anh nhận phòng vấn đáp, liên quan tới nhân viên phòng cháy, phản ứng rất tốt,” Nhan Khê cũng biết, thân phận như Nguyên Dịch chỉ sợ bình thường rất ít xem tivi, càng không xem loại tiết mục nhỏ như của cô, “Lúc trước trong đài cảm thấy tôi kiên trì làm tiết mục này là phí công vô ích lại không được cảm ơn, sau khi thấy tôi phỏng vấn được người cao cấp của Trường Phong, chính là anh đó, mới đồng ý cho tiết mục này qua.”

“Lần trước cô đã cảm ơn rồi,” Nguyên Dịch từ ghế đứng dậy, đi đến cửa sổ nhìn phong cảnh bên ngoài, tâm tình bỗng nhiên vô cùng tốt, “Những nhân viên phòng cháy kia cũng rất giỏi, khen bọn là đúng. Về phần chương trình của cô ... Tôi sẽ bỏ ít thời gian ra xem”

Bình thường thỉnh thoảng nhắm vào một hai mắt, cái kia không tính là xem, chỉ là đứng dịp nhìn thấy.

“Không xem cũng không sao,” Nhan Khê bật cười, “Dù sao ở trong đài đều nói, tôi chủ trì chương trình này là sự cố sát thủ, chỉ có bà lão mới thích xem”

Nguyên Dịch...

“Không sao, tôi mở tivi, coi như là tăng thêm rating.”

“Cảm ơn,” Nhan Khê nói đùa, “Nhà nhiều tivi, có thể mở nhiều kênh.”

Nguyên Dịch hơi khó xử mà nhăn lông mày, nhà bọn họ không thích xem tivi, cho nên trừ cái tivi ở phòng khách, thì không còn cái nào cả. Anh im lặng một lát rồi nói, “Được.”

Nếu như người già thích xem chương trình này, anh có thể giới thiệu cho trường bối trong nhà mình, còn có những tivi của nhà bạn bè cũng không phải là

vô ích, giúp Nhan Khê tăng rating không phải là khó.

Không phải anh có ý tứ gì với Nhan Khê, chỉ là... chỉ là không muốn tiết mục hay mà bị vùi lấp thôi.

Sau khi chương trình về những nhân viên phòng cháy hot, rất nhiều người khác thừa dịp còn đang nóng, đào lại những video trước kia của “Những câu chuyện bên mình”. Dân mạng lúc này mới phát hiện, hóa ra chương trình về Tiểu Tùng bị ngược đãi trước kia là do kênh này phát.

Netizen 1: Nội dung của chương trình này rất có lương tâm, tiết mục cũng rất xuất sắc, chương trình tốt như vậy, tại sao bây giờ mới hot?

Netizen 2: Bởi vì đây là chương trình của kênh nhỏ, không phải đài vệ tinh, cũng không có trang web nào mua lại để phát. Hơn nữa, loại chương trình này không có nghệ sĩ nổi tiếng, mọi người nhất thời đều không có hứng thú, chờ khi hết hot thì ai còn quan tâm nữa?

Netizen 3: Bạn phía trên mặc dù nói có đạo lý, nhưng tôi cảm thấy chương trình này có thể hot ở trên mạng, ngọn nguồn đều là do nội dung của nó đặc sắc, mặc dù toàn bộ hành trình đều mất sức, nhưng lại không có cảm giác giáo điều cũ kỹ, bản lĩnh của người dẫn chương trình cũng rất tốt, nếu như làm ở một chương trình lớn hơn, nhất định sẽ rất nổi tiếng.

Netizen 4: Đại khái chỉ còn tôi còn nhớ rõ, người dẫn chương trình này chân trần đuổi theo bố của Tiểu Tùng, dùng giày cao gót ném hấn ta...

Netizen 5: Tôi cũng còn nhớ kỹ, mặt nhu nhược nhưng lại có phi phạm của một nữ hiệp, cô gái này rất mạnh.

Là người dẫn chương trình của cái video đang hot kia, Nhan Khê được các cư dân mạng khen nức nở, cô biết họ rất dễ quên, chỉ cần cô còn làm ở kênh nhỏ này, không đầy vài ngày họ sẽ quên cô, bắt đầu đi tìm một sự kiện hot khác. Cho nên đối với loại náo nhiệt ngắn ngủi này, cô rất hiểu rõ, ngược lại bên trong đài bởi vì sự kiện này mà tổng lãnh đạo đã khen ngợi một phen, người dẫn chương trình nhỏ bé như cô được lộ diện trước mặt lãnh đạo, mặc dù cô cảm thấy không đầy hai ngày, vị lãnh đạo này sẽ quên cô có hình dạng như nào, nhưng cái kinh nghiệm này cũng làm người khác hâm mộ không thôi.

Vốn cô có quan hệ không tệ với người dẫn chương trình của kênh 9, nhưng nhìn ánh mắt cô ta lại có chút không hợp lý. Nhan Khê biết rõ mình là người mới là lại có được thành tích như này, chắc chắn nhiều tiền bối sẽ không vui, cho nên mấy ngày nay cô rất thức thời không đi cạnh đối phương, chờ khi độ hot giảm dần, cô mới đem quả và đồ ăn vặt chia cho mọi người.

Đồ ăn vĩnh viễn là một thủ đoạn hay nhất trong các cách để kéo gần quan hệ, tính Nhan Khê tốt, nói chuyện lại chừng mực, cộng thêm cô có bối cảnh, mặc dù mọi người vẫn còn vài phần ghen ghét với cô, nhưng là ăn thịt người mềm miệng, qua lại lâu thì tâm cũng phai nhạt đi, chỉ có người dẫn chương trình của kênh 9 không thân cận với cô như ngày xưa.

“Tiểu Nhan” Kim đài trưởng cầm một tờ thông báo đi vào, “Người dẫn chương trình của “Tin tức buổi trưa” có thai, bên trên quyết định tạm thời thay cô ấy. Trải qua một trận bàn bạc, định để cho cháu thay tiểu Trần, cháu có vấn đề gì không?”

“Tin tức buổi trưa” là phát trực tiếp, cho nên mặc dù chỉ là kênh nhỏ, cũng cần phải tìm người dẫn chương trình có kinh nghiệm. Tin chị Trần có thai, đầu tuần Nhan Khê mới nghe, đứa bé này chị Trần đã đợi rất lâu, cho nên chị ấy ngoài 35 vì giữ thai, đã quyết định tạm thời nghỉ việc. Sau khi tin tức này truyền đến, Nhan Khê còn tưởng sẽ có người có kinh nghiệm của kênh khác chuyển qua đây, không ngờ vận may lại rơi xuống người cô.

“Cám ơn đài trưởng, cháu nhất định quý trọng dịp này, học tập kinh nghiệm của anh Trương thật tốt,” Trương Hạo là nam dẫn chương trình của Tin tức buổi trưa, làm việc cùng chị Trần đã lâu.

Kim đài trưởng vui thích cười ha ha, hài lòng nói, “Ta tin tưởng năng lực của cháu.”

Tiểu Trần không thương lượng cùng với bên trên, nói tạm nghỉ là tạm nghỉ, mọi người mặc dù không nói gì, nhưng trong lòng cũng không vui, ông ta không phải là người không nói lý, nếu như Tiểu Trần nói trước cùng ông ta, muốn dưỡng thai, phối hợp an bài công tác xong, việc này liền trôi qua, nhưng hết lần này đến lần khác chị ta tiền trạm hậu tẩu, nói đi là đi. Đối phương là phụ nữ lớn tuổi có thai, ngay cả ý kiến phản đối ông cũng không tiện nói, nhờ may thai có vấn đề gì, đời này ông sẽ không yên.

Dù tính tình của Kim đài trưởng tốt, cũng không phải là cục đất, Nhan Khê là người ông mang vào đây, nhân dịp này an bài cho Nhan Khê, là tâm tư tự nhiên của bản thân.

Chỉ cần Nhan Khê biểu hiện tốt, vậy thì người dẫn chương trình của Tin tức buổi trưa chính là của cô ấy, Tiểu Trần dù có về, vị trí này cũng không đổi nữa.

Hai ngày nay “Tin tức buổi trưa” là do một mình Trương Hạo chủ trì, cho nên Kim đài trưởng thấy Nhan Khê đã đồng ý, nhân tiện nói: “Vậy cháu chuẩn bị đi, ngày mai sẽ cùng dẫn với Tiểu Trương.”

Nhan Khê:...

Vậy có phải quá nhanh không? Không để cô quen thuộc quá trình à?

Kim đài trưởng có lòng tin với cô, chính cô cũng không thể tự tin lớn như vậy.

Tan sở về nhà, Nhan Khê đem chuyện này nói cho Tống Hải, Tống Hải vui mừng làm một bàn ăn lớn. Sau khi hai bố con cô ăn xong, Tống Hải lại gọi điện cho mấy người bạn, dùng thái độ “không cần thận nói lời lỡ”, thông báo cho bọn họ là con gái của ông được làm người dẫn chương trình của tin tức

trực tiếp.

Nhan Khê ngả vào lan can ở lầu hai, nghe thấy bố vui thích khoe khoang cô, cảm thấy hai má mình hơi nóng. Bố mẹ trong thiên hạ, có phải đều điểm tô hào quang cho con mình vậy không?

Trở lại phòng, cô đem ảnh chụp bữa ăn tối nay post lên.

Nhan câu độc thân: Bố nghe tôi nói ngày mai tôi làm người dẫn chương trình của “Tin tức buổi trưa”, vui vẻ làm cho tôi một bàn đầy đồ ăn, yêu bố [kèm ảnh]

Nhìn tin tức trong vòng bạn bè, Nguyên Dịch mở 9 tấm ảnh ra, công bằng mà nói, đồ ăn này chỉ là đồ ăn nhà làm bình thường, nhưng từ đây anh có thể nhìn thấy Nhan câu độc thân đang vui vẻ.

Anh gõ hai chữ chúc mừng nhưng lại thông thả xóa đi.

Kể từ khi quen Nhan Khê, anh cảm thấy mình càng lúc càng khác.

Chẳng lẽ đây là gần mực thì đen sao?

Mở wechat của bạn tốt Trương Vọng ra, anh gửi một câu.

[Vọng Tử, ngày mai tôi đến bệnh viện nhà cậu kiểm tra.]

Trương Vọng trả lời rất nhanh: “Cậu làm sao?”

Nguyên Dịch: “Trái tim và đại não hình như có vấn đề, tôi muốn đi kiểm tra một lần mới xác định được.”

Trương Vọng: “Nói một ít bệnh trạng với tôi xem nào, ngày mai tôi đi cùng cậu.”

Nguyên Dịch: “Thình thoảng trái tim sẽ khó thở, tim đập nhanh, vừa chua xót lại tê dại, đầu óc...”

Nguyên Dịch ngừng tay, cảm thấy loại cảm giác này không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả, cơ thể không nghe đại não sai bảo, rốt cuộc là đại não có vấn đề, hay là thân thể có vấn đề, hoặc là cả hai đều có vấn đề?

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: “Sur cô sát thủ” danh hiệu là có thật.

Editor: Hy

Cuối cùng Nguyên Dịch cũng không nói cho Trương Vọng là mình bị bệnh gì, anh lấy lý do buồn ngủ, quang minh chính đại cắt đứt trò chuyện.

Trương Vọng cảm thấy, nếu cậu ta không phải là bạn tốt nhiều năm của mình, thì Nguyên Dịch đã sớm bị cho vào sổ đen rồi.

Sáng sớm của cuối hè đầu thu ở Đế Đô, đúng là thời điểm ôn hòa. Buổi sáng Nguyên Dịch không ăn uống gì, bụng rỗng chạy tới bệnh viện. Bệnh viện sớm đã biết bạn của thiếu gia sẽ đến kiểm tra sức khỏe, cho nên Nguyên Dịch vừa đến bệnh viện, đã có chuyên gia tiếp đãi.

Phối hợp với bác sĩ kiểm tra xong sức khỏe, Nguyên Dịch đang chuẩn bị đi làm kiểm tra điện tâm đồ, thì Trương Vọng hấp tấp chạy tới.

Kết quả kiểm tra tim xong, số liệu đều bình thường cả, bác sĩ đối mặt với ánh mắt ghi ngờ của thiếu gia thì giải thích: “Muốn đạt được số liệu chính xác, vậy nhất định phải đợi đến lúc tim của Nguyên tiên sinh không thoải mái thì mới đến kiểm tra, xem tình huống bấy giờ, tim của Nguyên tiên sinh không có vấn đề gì cả. Bình thường đi ngủ sớm dậy sớm một chút, đừng thức đêm.”

“Cậu ta là lão cán bộ của việc làm việc và nghỉ ngơi, có lúc nào sống về đêm đâu,” Trương Vọng thờ ơ nhệ nhả, tim không có vấn đề là tốt rồi, “Đi, làm kiểm tra não bộ thôi.”

Não so với trái tim thì càng thần bí, y học hiện nay chưa khai phá hoàn toàn được những vấn đề khó khăn này. Kết quả kiểm tra của Nguyên Dịch vẫn bình thường như cũ, thậm chí bác sĩ còn đưa anh đi kiểm tra IQ của người trưởng thành, kết quả chỉ số IQ của anh cao hơn đa số người bình thường.

“Nguyên tiểu nhị, tớ cảm thấy đầu óc cậu thực sự có bệnh,” Trương Vọng đem chồng báo cáo kiểm tra nhét vào tay Nguyên Dịch, “Toàn thân của cậu, ngay cả một điểm xấu cũng không có,” “Sớm biết vậy thì đã không chạy một chuyến tới đây với cậu ta, lãng phí thời gian của mình,” “Đi, hôm nay thế nào cậu cũng phải mời tớ ăn cơm.”

Nguyên Dịch xem lần lượt từng báo cáo kiểm tra, trên mặt lộ ra vẻ nghiêm trọng, thân thể của anh không có vấn đề, tại sao lại xuất hiện đủ loại tình huống không đúng?

“Đi thôi, đại thiếu gia,” Trương Vọng thấy anh đứng tại chỗ không nhúc nhích, tức giận nói, “Cậu đang hoài nghi trình độ chữa bệnh của bệnh viện nhà tôi đấy à?”

Nguyên Dịch trầm tư một lát: “Thực không có vấn đề gì?”

“Đi thôi,” Trương Vọng hung hăng vỗ vai cái vào vai Nguyên Dịch, “Cho tôi bây giờ chưa thấy qua loại người hiểm thấy như cậu, thân thể không có bệnh lại mong muốn mình có bệnh à?”

Nguyên Dịch đem giấy kiểm tra xé nát ném vào thùng rác, quay đầu nhìn nhìn bạn: “Muốn ăn gì, đi thôi.”

“Được thôi, tôi thuận tiện mang Lộ Lộ nhà tôi đi theo.”

“Không phải tên là Ngưng Ngưng sao?”

“Đổi rồi, không thú vị nữa,” Trương Vọng cười thờ ơ.

Anh nhớ rõ không lâu trước đây có người là Ngưng Ngưng, còn nói anh là theo chủ nghĩa đàn ông quá lớn, mới chưa được bao lâu đã đổi người rồi hả? Nguyên Dịch đối với sinh hoạt cá nhân của người khác không có hứng thú, không hỏi nhiều nữa, “Đi, tôi gọi điện cho mấy người nữa, kêu họ cùng đi cho vui.”

Bạn bè nhiều năm, mặc dù hiện tại mọi người đều không còn nhàn nhã giống lúc trẻ, nhưng tình cảm không có nhạt xuống.

Mấy người bạn đến cùng nhau, Từ Kiều Sinh tháo mũ và kính râm xuống, ngồi phịch xuống ghế thờ ơ nặng nề.

“Kiều Sinh, cậu làm đại minh tinh hay là làm kẻ gian vậy?” Trương Vọng không kìm được mà giễu cợt, “Mặc thành như vậy, sao người phục vụ lại cho cậu vào vậy?”

“Cậu cứ cười đi,” Từ Kiều Sinh ngồi tư thế đoan chính, “Cậu không mang cô bạn gái nhỏ đến à?”

“Vốn là có ý định mang đến, nhưng hôm nay bạn thân hội họp, nên không cho cô ấy tham gia chung được rồi,” Trương Vọng phát phát tay, không để phục vụ rót trà, mà tự mình cầm chén trà rót, “Xem ra vẫn là Nguyên tiểu nhị có mặt mũi, gọi đây đủ được mọi người.”

Nguyên Dịch nghe được cậu ta đang nói về mình, anh gọi món cũng không ngần ngại đầu lên, “Đem đuổi cậu ra ngoài, vậy là vừa vặn thiếu một người.”

Trương Vọng:....

Mấy người anh em gọi đồ ăn, Trương Vọng theo miệng hỏi: “Đúng rồi, lần trước tôi giới thiệu quán cay Tứ Xuyên kia, cậu có đi ăn không, mùi vị ra sao?”

“Còn chưa đi,” Nguyên Dịch nghĩ mình còn ước hẹn thời gian với Nhan Khê, “Khách không có thời gian.”

Mấy người bạn thân mơ hồ hơi ngoài ý muốn, Nguyên Dịch ở Đê Đô coi như là nhân vật có uy tín, tính từ lúc anh hỏi nhà hàng thì cũng được hai tuần rồi, ai lại lớn mặt như vậy, để cho anh đợi lâu như thế? Với tính cách của Nguyên tiểu nhị, cũng không giống như có thể chịu được.

Thấy Nguyên Dịch không giải thích, mấy người cũng không hỏi, chỉ có thể âm thầm hiểu ki ở trong lòng, Nguyên Dịch biết rõ bọn họ hiểu kì, nhưng cảm thấy khó hiểu, việc này ngàn vạn lần không thể nói ra miệng. Anh quay đầu nhìn phục vụ, chỉ chỉ vào tivi treo tường, “Tivi mở được không?”

“Được ạ,” phục vụ vội cầm điều khiển, “Xin hỏi ngài muốn xem chương trình gì, tôi giúp ngài tìm.”

“Không cần, tự tôi tìm là được.” Nguyên Dịch cầm điều khiển, bắt đầu tìm kênh 8 đài Đê Đô.

Người mới thường làm không tốt, hôm nay Nhan cầu độc thân mới lần đầu làm người dẫn chương trình tin tức, anh xem một chút coi như là ủng hộ công việc của cô.

“Anh Dịch, quảng cáo có gì đẹp mắt à?” Từ Kiều Sinh nhìn kí hiệu đài truyền hình, kí hiệu rất quen mắt, nhưng đằng sau còn có thêm số 8, anh ta biết đây là kênh địa phương của Đê Đô. Trên tivi một người đang dùng giọng điệu khoa trương nói sản phẩm tốt thế nào, sản phẩm Thương Thành này bán ở đâu mấy, toàn bộ quảng cáo đều không có điểm nghệ thuật nào, vừa đơn giản vừa thô bạo, còn có ý cường điệu địa điểm bán, rất giống người không có đầu óc đang ép buộc khách hàng.

“Không có gì, mở tivi cho vui.” Nguyên Dịch đem điều khiển đặt trước mặt mình, làm tư thế “Tôi không có ý định đổi đài.”

“Được... cậu vui là tốt rồi,” Từ Kiều Sinh bắt mình rời ánh mắt khỏi tivi, nhưng anh ta đang là nghệ sĩ hot, tuyệt đối không thể bị một đài truyền hình thấp như vậy tẩy não, nhưng cái Thương Thành kia ở đâu mấy, đã ghi tạc vào trong đầu anh ta rồi.

12 giờ, quảng cáo biến mất, một bản nhạc giao hưởng kinh điển vang lên.

“Chúc các bạn xem đài có một buổi trưa tốt, hoan nghênh mọi người xem “tin tức buổi trưa” hôm nay, tôi là người dẫn chương trình Trương Hạo.”

“Tôi là người dẫn chương trình Nhan Khê.”

“Này, tiểu mỹ nữ dẫn chương trình này tôi đã gặp rồi, “Từ Kiều Sinh chỉ vào nhân vật nữ đang dẫn chương trình trên tivi, “Hai tháng trước tôi đài Đê Đô làm phỏng vấn, ở cửa thang máy gặp qua rồi.”

Nói chung, cách đây lâu như vậy, anh ta nên sớm quên đối phương có hình dạng như nào, nhưng cô dẫn chương trình này có chút đặc biệt, cô đứng ở cửa thang máy không nói lời nào, lại để cho anh ta có loại cảm giác mình đang bắt nạt cô ấy, cho nên anh ta còn chủ động mời cô vào thang máy, chỉ tiếc đối phương cự tuyệt.

Có lẽ chính là vì đối phương thoát nhìn quá mức đậm đậm đáng yêu, cho nên anh ta còn lưu ấn tượng với cô.

Chẳng lẽ anh Dịch có hứng thú với cô gái dẫn chương trình này? Anh ta quay đầu nhìn Nguyên Dịch, anh đang cúi đầu uống trà, giống như không có hứng thú với chương trình tivi.

“Anh Dịch, cậu không xem?”

“Vừa ăn cơm vừa xem tivi không tốt cho mắt.” Nguyên Dịch không ngẩng đầu, ngón tay thon dài cầm lấy chén trà sức, tỏ ra thản nhiên.

Mấy người bạn tốt: Không xem thì cậu mở nó làm gì, mưu tính gì đây?!

“Mới xem tin tức đầu tiên,“ Nhan Khê nhìn lướt qua bản tư liệu, ngẩng đầu thấy đạo diễn nhắc nhở trên bản không có yêu cầu đặc biệt nào, vì vậy thuận thực đọc nội dung tin tức, chỉ sợ ngoại trừ mình cô, ai cũng không biết hiện tại cô đang căng thẳng.

Tin tức 10 phút ngắn ngủi, cô cảm thấy còn mệt hơn là đi tìm tư liệu cả ngày, sau khi chấm dứt ghi hình, cô lập tức tắt mic ở cổ áo, nói lời cảm ơn với Trương Hạo: “Cảm ơn thầy Trương hướng dẫn em, em căng thẳng đến toát cả mồ hôi.”

Trương Hạo sắp xếp tại tư liệu, cười ôn hoà với Nhan Khê, “Lần đầu em dẫn tin tức trực tiếp, có thể biểu hiện tốt như vậy, đã là tốt lắm rồi.” Trước đó nghe lãnh đạo trong đài nói sắp một người mới hợp tác với hần, trong lòng hần hơi khó chịu, nhưng bởi vì đối phương có chỗ dựa, thái độ hần thể hiện vẫn rất đoan chính.

Nhưng sau khi cùng với cô gái này, hần có cảm giác mới. Bất kể cái gì, thiên phú là quan trọng nhất, người mới này có cảm giác rất tốt, bản lĩnh không tệ, ngoại hình cũng được người xem thích, cũng coi như tổ sư gia thường cơm ăn.

“Là thầy Trương có tiết tấu tốt,“ Nhan Khê bày đủ tư thế của hậu bối, “Lúc vào ghi hình em căng thẳng đến mức nước cũng không uống được, sau đó bất chấp tất cả, em dẫn không được tốt, nhưng dù sao cũng có thầy Trương ở đây, phát sóng trực tiếp khẳng định không sao, nghỉ như vậy, em yên tâm hần.”

Trương Hạo nghe vậy bật cười, hần nói: “Người trẻ tuổi mà có loại tư tưởng ý lại này cũng không hay.” Mặc dù nói như vậy, nhưng được Nhan Khê tăng bốc hần vẫn rất thoải mái, cộng thêm Nhan Khê trái một câu thầy, phải một câu thầy, làm cho hần nhìn Nhan Khê càng thêm thuận mắt.

Thế đạo từ trước đến nay vẫn vậy, đẹp thôi chưa đủ, còn phải biết ăn nói, cộng thêm trong nhà Nhan Khê có thể lực, càng là thêu hoa trên gấm (ví với việc làm cho sự vật sự việc càng đẹp hơn). Vừa ra khỏi phòng ghi hình, đồng nghiệp trong đài liền khen năng dẫn không tệ, về sau rất có tiền đồ, vân vân và mây mây...

Nhan Khê khiêm tốn cảm ơn từng người một, buổi tối lại dùng danh nghĩa cảm ơn mọi người, mời các đồng nghiệp cùng đi ăn. Cô cảm chắc cái ghế dẫn chương trình này, dù sao cũng nên mời khách.

Trên thực tế, người đã xem quen Trần Trương dẫn chương trình “tin tức buổi trưa” mà nói, bỗng nhiên thay đổi một cô gái xinh đẹp trẻ tuổi, bọn họ không quá vui vẻ. Cho nên hôm sau đã có người gọi điện tới, nói bọn họ nhìn cô gái nhỏ kia xinh đẹp, nên đem thay thế người dẫn chương trình Trần, cô gái nhỏ mặc dù không tệ, nhưng bọn họ đã quen xem phong cách của cô Trần rồi.

Trong đài đã sớm dự tính được tình huống này, cho nên sau khi “tin tức buổi trưa” kết thúc, bọn họ phát thông báo nói rõ dẫn chương trình Trần có thai, không có cách nào dẫn được chương trình nữa, loại điện thoại trách cứ này dần dần ít đi.

Mọi người có thói quen, tự nhiên từ bỏ thói quen của họ, bọn họ kiểu gì cũng thấy không được thoải mái. Nhưng khi họ quen với chuyện đó, sẽ cảm thấy hóa ra cũng không tệ như tưởng tượng. Nhan Khê đối với họ mà nói, chính là loại tồn tại mới lạ, sau khi ném thành kiến đi, liền chậm chậm phát hiện ra ưu điểm của cô.

Đầu tiên, cô nói tiếng phổ thông chuẩn hơn so với cô Trần, giọng cũng êm tai, tiếp theo, cô cùng Trương Hạo phối hợp rất tốt, cũng không xuất hiện tình trạng không tiếp được lời, hoặc là lời không đồng nhất với hình ảnh. Trọng điểm nhất là, rất nhiều người cao tuổi xem kênh 8 đài Đê Đô, họ đối với cô gái nhỏ trẻ tuổi xinh đẹp này, luôn ôm vài phần tha thứ, nhìn trong sáng, bộ dạng biết vâng lời, người xem không nữ nói lời quá đáng.

Cho nên không tới vài ngày, trước có người gọi điện tới kháng nghị, giờ lại gọi điện khích lệ Nhan Khê, còn nói muốn đài truyền hình cho người trẻ nhiều cơ hội hơn, cô gái này dẫn rất hay...

Cũng bởi vì chuyện này, Nhan Khê ở trong đài cầm chắc danh hiệu “Sur cô sát thủ”.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Không được, chú à, chúng ta không có hẹn.

Editor: Hy

“Xem ra sức hút của tôi quá ít,” Tổng Triệu khẽ cười một tiếng, “Tôi ngồi ngay trước mặt Nhan tiểu thư, nhưng em cũng chẳng chú ý tới tôi.”

Lời này quá mức mập mờ, Nhan Khê khẽ liếc mắt qua các đồng nghiệp của bộ phận quảng cáo, đứng lên nói: “Tổng tiên sinh thật biết nói đùa, hôm nay thật không khéo, chương trình của tôi còn chưa chuẩn bị xong, hiện tại phải trở về để gấp rút chế tác, xin lỗi không tiếp được.”

Tổng Triệu đứng dậy từ sô pha, vô cùng phong độ mà tiễn Nhan Khê tới cửa: “Nhan tiểu thư, tối nay tôi có vinh hạnh mời em một bữa cơm nhạt không?”

Nhan Khê muốn mở miệng từ chối, nhưng điện thoại vang lên, cô cười áy náy với Tổng Triệu, đi sang bên cạnh nghe máy.

Tổng Triệu mơ hồ nghe thấy Nhan Khê xưng hô với người bên kia là Nguyên tiên sinh, không biết vì sao, hần lại nhớ tới Nguyên Dịch. Hồi đại học, hần luôn bị so sánh với Nguyên Dịch, trong hội ai nhắc tới Nguyên Dịch cũng phải thờ dài một tiếng. Có thể không biết từ bao giờ, Nguyên Dịch đã bắt đầu trở thành đạo lý, không chỉ trong giới kinh doanh, còn trở thành đối tượng so sánh của không ít thế hệ.

Hần đối với “con nhà người ta” này, trở mắt nhìn mình không bằng người bạn cũ, biến thành “con nhà người ta”. Lần này về nước, hần thường nghe không ít người nói lão Nhị của nguyên gia thế này thế nọ, làm nảy sinh chút tôn sùng với Nguyên Dịch.

“Tổng tiên sinh, xin lỗi, tối nay tôi có hẹn với bạn rồi.” Nhan Khê cúp điện thoại đi tới trước mặt Tổng Triệu, “Cảm ơn thịnh tình của anh.”

“Nếu Nhan tiểu thư không có thời gian, vậy hẹn lần sau,” Tổng Triệu lấy điện thoại ra, “Có thể cho tôi phương thức liên lạc với Nhan tiểu thư không?”

Nhan Khê đọc một dãy số, nhẹ gật đầu với Tổng Triệu: “Gặp lại, xin lỗi không tiếp được.”

“Lần sau gặp,” Tổng Triệu đưa mắt nhìn Nhan Khê rời đi, nhìn số điện thoại, nháy một cái đến máy đối phương.

“Chị Nhan”, nhìn thấy Nhan Khê về, “Khách hàng có kí hợp đồng không?”

“Kí rồi,” Nhan Khê phát hiện mình lâu rồi chưa uống nước, liền cầm ly nước lên uống, “Không chỉ là một khách hàng lớn, mà còn là một đại soái ca.”

“Em không tin,” Tiểu Dương nghi ngờ, “Nếu như là đại soái ca, chị sẽ về sớm vậy sao?”

Nhan Khê: đồng nghiệp hiểu lầm mình thành cái dạng gì vậy?

Từ khi nói chuyện điện thoại xong, Nguyên Dịch đã nửa giờ chưa tiếp tục làm việc, anh cầm danh sách, nhưng không nhìn chữ nào. Ấn mở wechat, bên trong đều là tin tức vớ vẩn, anh cố ý mở wechat của Nhan Khê ra, quả nhiên không có tin tức mới gì.

Anh đã rất lâu rồi chưa dùng qua Weibo, tiện tay viết hai chữ “Nhan Khê”, vậy mà thật sự tìm được tài khoản Weibo của người dẫn chương trình Nhan Khê. Đi vào nhìn, Weibo chứng thực là người dẫn chương trình của “Những câu chuyện bên mình”, xem ra chính là tài khoản của Nhan Khê.

Lại nhìn nội dung Weibo, tổng cộng chỉ có ba cái, hai cái là liên quan tới công việc, cái đầu tiên là lúc mới lập weibo, bình luận nhiều, người theo dõi cũng chỉ có hai ba nghìn. Mở bình luận ra, bên trong đều nói tới tiết mục về nhân viên phòng cháy.

Anh nhìn chăm chăm vào weibo, ấn theo dõi. Cách lúc anh hẹn Nhan Khê đi ăn cơm còn hai giờ nữa, nhưng hiện tại anh không muốn làm việc, tinh thần hơi mệt mỏi.

Tựa ở trên ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, trong đầu nghĩ tới lát nữa sẽ nói gì với Nhan Khê, chút nữa ăn gì, đồ ăn có làm cô thoải mái không, cô có dùng ánh mắt vô tội mà trừng anh không.

Có chút bức bối mở mắt ra, anh cảm ầu phục trên ghế, bước ra ngoài.

Nguyên tiểu nhị: Tôi làm việc đúng lúc đi qua đài truyền hình của cô, lát nữa không cần lái xe, ngồi xe tôi là được rồi.

Nhan Khê nhìn cái tin nhắn này, không nghĩ nhiều, trực tiếp nhấn chữ được.

Nguyễn Dịch lái xe tới bãi đỗ xe của đài Đé Đô, mới vào cửa ra vào, liền thấy một người đàn ông đi tới.

“Nguyễn Dịch?” Tổng Triều nhìn người đi giày tây này, thoạt nhìn không giống một người dễ tiếp xúc, dừng bước. Nếu như không phải sau khi về nước đã nhìn ảnh của Nguyễn Dịch, khẳng định bây giờ hẳn không nhận ra anh.

Hai người là bạn học 3 năm, không có nhiều quan hệ, hiện tại lại là đối thủ trên thương trường, Tổng Triều thật khó có hảo cảm với Nguyễn Dịch.

Cách 9 năm, Nguyễn Dịch căn bản không nhớ rõ Tổng Triều có bộ dạng như nào, hiện tại thấy một người lạ lẫm gọi mình, anh quay đầu, lộ vẻ xa cách.

“Bạn học ba năm, không năm không gặp liền lạnh nhạt rồi,” Tổng Triều mỉm cười, giống như không ngại thái độ lạnh nhạt của Nguyễn Dịch, “Tôi là Tổng Triều.”

“Hóa ra là cậu à,” Nguyễn Dịch nắm tay trong túi, giọng hơi hột, “Nghe nói cậu dựng sự nghiệp ở nước ngoài, hiện tại phát triển sao rồi?”

“Nước ngoài sao tốt bằng trong nước,” Tổng Triều cười cười, “Dù có phát triển ở nước ngoài, trong lòng tôi vẫn muốn trở về báo ơn tổ quốc.”

“Ồ,” Nguyễn Dịch dò xét liếc hẳn, “Tôi còn tưởng cậu ở nước ngoài lăn lộn không nổi, không thể không về nước, tìm kiếm giúp đỡ của gia tộc...” Anh chuyển chủ đề, “Nhưng Tổng tiên sinh có năng lực, chắc chắn không có việc gì.”

Nhân viên bộ phận quảng cáo không biết thân phận của Nguyễn Dịch, nhưng thấy khí thế vây quanh người, ai cũng không dám nói lung tung. Bọn họ thấy Tổng Triều cùng vị Nguyên tiên sinh này không quá hòa thuận, trong lòng vừa sợ vừa lo, lo lắng hai người bọn họ tùm nhau tại cửa thang máy.

“Nguyên tiên sinh đến hợp tác với đài, thậm chí ngay cả trợ lý cũng không mang theo?” Tổng Triều biết rõ mình không thể nói tiếp cùng Nguyễn Dịch, người này tính tình tà môn, đến lúc đó lại khiến cho cả hai đều sượng sùng lúng túng.

“Tôi đón bạn cùng đi ăn cơm,” Nguyễn Dịch nghiêng đầu, vô cùng cao ngạo, “Những hợp tác nhỏ này, giao cho người dưới là được, không nên tự mình đi làm.”

Tổng Triều đẩy kính mắt, giọng hơi lạnh: “Có một số việc, vẫn tự mình làm là tốt hơn.”

Nguyễn Dịch còn chưa kịp nói tiếp, điện thoại vang lên.

“Nguyên tiên sinh, anh đến bãi xe chưa, xin lỗi, tôi đến ngay đây.”

“Ừ, được.” Nguyễn Dịch cúp máy, cầm điện thoại đi qua một bên.

Tổng Triều thấy anh làm bộ không có tinh thần, không muốn nói chuyện với người khác, nụ cười trên mặt thiếu chút nữa khó mà gượng được, quay người đi ra ngoài. Đã nhiều năm vậy, người này thoạt nhìn quy củ, nhưng làm chuyện gì, cũng không khiến hẳn vừa mắt được.

“Các vị không cần tiễn nữa, mời về.” Tổng Triều quay đầu nói với mấy người, “Chương trình của đài rất đặc sắc, nhất là chương trình của Nhan tiểu thư, vô cùng thú vị.”

Đứng tại nơi hẻo lánh Nguyễn Dịch bỗng nghiêng ngàng đầu nhìn Tổng Triều, đôi mắt dò xét, sáng đến kinh người. Nhưng rất nhanh anh lại cúi người, lười biếng dựa vào tường, trên mặt không có biểu cảm gì.

Sau khi vào trong xe, khuôn mặt cười của Tổng Triều biến mất không dấu vết, hẳn tháo kính xuống, quay kính xe, nhìn cửa thang máy, “Đợi một chút,” Hẳn ngược lại muốn biết, người Nguyễn Dịch vừa ý là ai.

Nếu là có thể...

Nhan Khê từ thang máy đi tới, thấy Nguyễn Dịch lười biếng tựa vào tường, “Nguyên tiên sinh, xin lỗi, làm anh đợi lâu.”

Nguyễn Dịch mở mắt ra, nhìn đôi chân thon dài của Nhan Khê, chậm rãi nói: “Chân cô ngắn, tôi không chấp.”

Ngắn cái cọng lông ý, cô được vô số người hâm mộ về đôi chân dài đấy, rốt cuộc ngắn ở đâu??

“Tôi cảm thấy...” Nhan Khê vỗ gối mình, “Chiều dài của chân tôi không tệ.”

Nguyễn Dịch nhướn mày: “Cô xác định?”

Nhan Khê ôm mặt cười, “Đương nhiên, không thể so với anh.” Nhìn đôi chân dài gợi cảm của Nguyễn Dịch, cô có thể không so đo chuyện chân ngắn này.

“Đi thôi,” Nguyễn Dịch cảm thấy mình không nên so đo với cô gái này, vậy làm mất phong độ của anh quá, “Vốn định cuối tuần mời cô, nhưng ngày mai tôi phải công tác ở nước ngoài, cho nên đành phải mời sớm hơn.”

“Kỳ thật nếu không có thời gian, không mời cũng không sao.” Nhan Khê vội ho một tiếng, “Bạn bè tầm này, không cần so đo nhỏ nhặt.”

“Bạn bè?” Nguyên Dịch tiến lên một bước, cao hơn Nhan Khê nửa cái đầu, bỗng nhiên Nhan Khê có cảm giác áp bức.

Chẳng lẽ... chẳng lẽ tâm tư muốn ôm đù của cô đã bị nhìn thấu rồi?

“Cho tới bây giờ tôi chưa có bạn khác giới bao giờ,” Nguyên Dịch xoay người đi về phía trước, Nhan Khê nhìn không thấy vẻ mặt anh.

“Nhưng thấy cô muốn làm bạn của tôi, tôi có thể miễn cưỡng thừa nhận cô là bạn.”

Tôi đây có cần tạ chủ long ân không?

Nhan Khê chạy hai bước đuổi kịp: “Nguyên tiên sinh, tôi biết chân anh dài, nhưng có thể đi chậm chút không?”

Nguyên Dịch bỗng nhiên dừng bước, thiếu chút nữa Nhan Khê đánh vào lưng anh, cũng may thân thủ cô kiện tráng, hơn nữa kịp thời che mũi, mới không phát sinh tiếp xúc.

“Loại bạn bè này nên gọi là tiên sinh sao?”

“Không phải tiên sinh, là Nguyên tiên sinh,” Cô là một người độc thân trẻ tuổi quý báu khảm kim cương, không cần tùy tiện gọi người khác là tiên sinh, đến lúc đó không biết là ai chịu thiệt, “Nếu không... Tôi gọi là Nguyên Dịch?”

Nguyên Dịch còn chưa nói, cô nhỏ giọng thăm hỏi: “Nghe thế nào mới giống nguyện ý.”

“Tùy tiện gọi đi,” Nguyên Dịch nắm tay ở trong túi, cao lãnh nói, “Đi, lên xe.”

“Tôi gọi anh là Nguyên tiểu nhị được không?”

“Tôi gọi cô là Đại Hà, cô đồng ý?”

“Vậy thì có sao đâu? Bạn tôi đều gọi như vậy, Đại Hà (sông lớn), Tiểu Khê (suối nhỏ), tùy anh gọi.”

“...”

Cô gái này không bình thường, là một cô gái mà suốt ngày gọi Đại Hà, em tai sao?

Sao cô gọi luôn là Thái Bình Dương đi.

Tổng Triều thấy Nhan Khê và Nguyên Dịch vừa cãi nhau vừa lên xe, mặc dù không nghe rõ họ nói gì, nhưng nhìn thần thái của họ, có lẽ họ rất quen thuộc. Nhớ tới lúc Nhan Khê lễ phép khách sáo với mình, mặt hần lạnh hơn.

Ken kết.

Kính trong mắt kính bị vỡ, chán ghét vứt ra khỏi cửa xe, nghe thấy tiếng đồ rơi, Tổng Triều cảm thấy khoái chí. Hắn vuốt huyệt thái dương, che dấu ý lạnh trong mắt, “Về nhà.”

“Vâng.” trong xe yên tĩnh, truyền tới tiếng trả lời của trợ lý.

Ăn xong bữa cơm, Nhan Khê phát hiện Nguyên Dịch uống rất nhiều nước, “Nguyên tiểu nhị, anh không thể ăn cay à?”

“Cô có thể đổi xưng hô không?” Nguyên Dịch lau miệng, Nguyên nhị ca, Dịch ca, Nguyên Dịch đều được, vì sao cứ gọi là Nguyên tiểu nhị?

“Tôi cảm thấy cái tên Nguyên tiểu nhị rất đáng yêu,” Nhan Khê hơi rĩ mĩ mắt, “Nếu như anh... không thích thì thôi.”

Thấy bộ dạng ủy khuất của cô, trong lòng Nguyên Dịch biết rõ cô diễn trò. Nhưng anh nhịn cả buổi, cũng chỉ cắn răng nói, “Cô thích gọi sao thì gọi, đừng dùng từ đáng yêu này, đàn ông như tôi lại dùng loại hình dung này sao?”

Nhìn lỗ tai anh đỏ bừng, Nhan Khê gạt đầu: “Được.”

Đáp ứng nhanh, nhưng thái độ qua loa, biểu hiện rất không đúng.

Nguyên Dịch nhìn cô, cả buổi không nói gì cả, cuối cùng quay đầu kết toán sổ tiền, cùng Nhan Khê ra khỏi nhà hàng.

Đối diện nhà hàng là một rạp chiếu phim, Nguyên Dịch bị ánh sáng lấp lờ bên ngoài rạp thu hút ánh mắt, ma xui quỷ khiến lại nói: “Muốn đi xem phim không?”

“Không được, chú à, chúng ta không có hẹn.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Nguyên tiểu nhị: Nói vậy, ai là chủ của cô! Tôi không có cháu gái lớn như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Đau dạ dày mà anh che vị chí tim làm gì vậy?

Editor: Hy

“Chú cái gì mà chú, cơm có thể tùy tiện ăn, nhưng xưng hô thì không được vớ vẩn, tôi không có cháu gái lớn như cô.” nghe câu nói nửa đùa nửa thật này của Nhan Khê, vừa cự tuyệt lại vừa lấy lại tinh thần, Nguyên Dịch ghét bỏ lườm Nhan Khê, “Tôi chỉ tùy tiện nói thôi, cô không muốn thì thôi.”

Nói xong anh muốn đem cô rời đi.

Xem phim mà thể tùy tiện hẹn vậy sao? Nhan Khê dùng khóe mắt lườm Nguyên Dịch, bộ dạng khinh thường kia của đối phương, cũng không giống có ý khác.

Cô quay đầu lại nhìn màn hình truyền đang phát đoạn video, nữ chính của phim này là Triệu Phi Phi, đã có lần gây scandal với Nguyên Dịch.

“Ồi,” Nhan Khê kéo dài giọng, “Bảo sao anh đột nhiên muốn xem phim, hóa ra là có nguyên nhân.” Lần trước còn nói với cô, đó là nhà báo đưa tin vớ vẩn, hôm nay nhìn thấy người ta là diễn viên chính, liền lộ ra chân tướng.

“Chuyện gì xảy ra?” Nguyên Dịch bị Nhan Khê nhìn vói về mặt “tôi thấu hiểu”, nhất thời đầu óc anh choáng váng, người phụ nữ này nghĩ đi chỗ nào vậy.

“Tôi trách oan anh rồi, thật ra anh là một người rất chính trực.”

Cho dù là coi trọng diễn viên nào, cũng không cần dùng tiền quyền thế để bức bách, mà là yên lặng bảo vệ cô ấy, loại đàn ông này ở trong hội có tiền, so với gấu trúc còn hiếm hơn.

“Điểm ấy không cần người khác nói, tự tôi hiểu rõ.” Nguyên Dịch khoanh tay trước ngực, liếc mắt nhìn Nhan Khê, “Nhưng cô khen tôi như vậy, tôi hơi tò mò, từ đâu mà cô phát hiện ra đặc tính tốt đẹp này.”

Anh đã sớm nhìn ra, cô gái này tuyệt đối có hai mặt, bình thường nhìn cô cười tủm tỉm đầy, nhưng nội tâm không biết đang nghĩ gì nữa.

Đột nhiên Nhan Khê cảm giác được, hình như càng ngày Nguyên Dịch càng khó đối phó. Cô duỗi ngón tay chỉ màn hình lớn, không nói gì nữa.

“Đây là ai?” Nguyên Dịch nhìn màn hình hồi lâu, “Đây là ai thiết kế hóa trang vậy, cổ trang không ra cổ trang, hiện đại không ra hiện đại, nữ chính ở kia khóc cả buổi, một chút trang điểm cũng không hoa, không ngờ nam chính như thế mà còn kém cả hoa?”

“Phốc!” Nhan Khê bị lời nói của Nguyên Dịch chọc cười, “Nghệ thuật tới từ cuộc sống, nhưng cao hơn cuộc sống có hiểu không?”

Nguyên Dịch muốn chế giễu vài câu nữa, nhưng thấy tên của bộ phim lại đem lời nói nuốt vào, hóa ra cái phim này là do anh đầu tư. Anh thấy Nhan Khê cười đến vui vẻ, loại cảm giác tim đập nhanh đầu choáng váng lại xuất hiện, anh hơi mất tự nhiên rồi tầm mắt, “Được rồi, cái phim này cũng không có gì hay, tôi tiễn cô về.”

Ngay cả câu hỏi vì sao Nhan Khê nói anh chính trực cũng không nhớ nổi nữa.

Thấy Nguyên Dịch thực sự không hề có ấn tượng với Triệu Phi Phi, Nhan Khê biết rõ vừa rồi mình đoán sai, đều trách mình bình thường rảnh rồi hay xem mấy chương trình vớ vẩn, làm đầu óc dần theo. May mắn Nguyên Dịch không có truy vấn, nên cô trung thực ngồi vào trong xe, thuận tiện dưới con mắt nghiêm túc của Nguyên Dịch, thắt dây an toàn. Cảm thấy, nếu cô mà không cài dây, Nguyên Dịch nhất định sẽ bùng nổ.

Ô tô chậm rãi đi trên đường, Nhan Khê phát giác được hình như Nguyên Dịch nhìn mình, cô ngẩng đầu nhìn anh, “Anh nhìn tôi làm cái gì?”

“Không có gì.” Nguyên Dịch quay mặt đi, nếu như cô không nhìn tôi, làm sao biết tôi đang nhìn cô?

Trong chốc lát, thấy Nhan Khê không truy vấn nữa, trong lòng Nguyên Dịch không được thoải mái, “Vừa rồi dưới lầu tôi gặp Tống Triều, hình như hẳn biết cô?”

“Lần trước ở một bữa tiệc của trường bồi, trùng hợp gặp hắn, có nói mấy câu.” Nhan Khê không hiểu giới kinh doanh, nhưng cũng biết địa vị nhà Tống Triều, trên kinh doanh nhất định sẽ có cạnh tranh, “Không quá quen biết.”

Nguyên Dịch cẩn thận quan sát biểu hiện của Nhan Khê, một lúc sau mở miệng: “Tôi không thích nói lời ong tiếng ve ở sau lưng người khác, nhưng Tống

Triều này... Tôi đối với hắn có cảm giác không tốt lắm” Năm đó anh từng tận mắt nhìn thấy Tống Triều đem một con chim đập thịt nát xương tan, lúc quay đầu lại thì lại là một học sinh hòa hoa phong nhã, từ đó về sau, anh cảm cảm thấy tính cách người này chênh lệch.

Nhan Khê tin tưởng Nguyên Dịch không am hiểu nói bậy sau lưng người khác, bởi vì làm gì có ai lúc nói xấu, lại không nói người khác làm trò gì, mà chỉ nói một câu khô khan là cảm nhận không tốt?

“Anh rất quen hắn à?” Nhan Khê tò mò hỏi.

“Hai gia đình chúng tôi có lui tới, “Ngữ khí Nguyên Dịch bình thản, “Hồi học cấp 3 tôi là bạn học cùng lớp với cậu ta.” Nhưng ngay cả bạn thì cả hai cũng không gọi, tính cách hai người không giống nhau, kết giao bạn cũng không giống nhau, thậm chí nhìn nhau một chút cũng chướng mắt.

“Hai người là bạn học cấp 3?” Nhan Khê thuận miệng nói, “Tôi học nửa năm lớp 10 ở Đế Đô, anh học trường nào, nói không chừng chúng ta là bạn học đây.”

“Trung học Đế Đô.”

“Thật trùng hợp, tôi cũng vậy,“ Nhan Khê cười tủm tỉm nhìn Nguyên Dịch, “Chín năm trước tôi học nửa năm, chỉ là lúc đó tôi không để ý tới trường học, bạn học cùng lớp cũng không nhớ rõ, chỉ nhớ trường có một rừng cây tốt. À, đúng rồi, còn có mấy người nhuộm tóc theo phong cách sát mã đặc* nữa.”

*sát mã đặc: phong cách giống nhóm HKT ấy =))) ôi cái phong cách thật ba chấm...

Đại khái thì con người đối với những thứ nổi bật thì sẽ nhớ rất lâu, cô không nhớ rõ bạn học cấp 3 có bộ dạng gì, tên gì, nhưng còn nhớ trong trường có mấy nam sinh nhuộm tóc, vàng, tím, xanh, hồng, màu gì cũng có, đi trong trường giống như trong xã hội đen vậy, đại đa số bạn học nhìn thấy họ, đều nhất gan né tránh.

Nguyên Dịch nghe thấy ba chữ “Sát mã đặc”, biểu cảm có chút không tự nhiên.

“Năm đó có xảy ra một số chuyện, có hôm tôi muốn ra khỏi trường, nhưng không có điện thoại của nhà và chữ kí, nên thầy không có phép nghỉ, về sau tôi không còn cách nào, liền đi trèo tường. Kết quả không trèo được, còn đụng phải một nam sinh nhuộm tóc màu hồng xanh.” Khi đó cô biết ba mẹ đang ở cục dân chính xử lí thủ tục li hôn, nên khóc bù lu bù hoa, không để ý tới những bạn học khác, “Tôi không ngờ lúc đó thầy đi tuần sẽ tới, không làm gì liền nói cậu ta bắt nạt tôi, tôi giải thích cùng thầy, thầy không tin lời tôi, nói tôi không cần sợ trả thù, những chuyện này giao cho thầy xử lí.”

Nhan Khê nói xong những lời này, phát hiện hai mắt Nguyên Dịch sáng quắc nhìn mình chăm chăm, ánh mắt thật dọa người.

“Sao, làm sao vậy?” Trong lòng Nhan Khê run rẩy, không hiểu sao hơi chột dạ, “Anh biết bạn học này?”

“Không biết.” Nguyên Dịch xụ mặt, giọng điệu cứng nhắc vô cùng, ba chữ kia là rít từ trong hàm ra.

“Nếu như anh biết cậu ta thì tốt quá, tôi muốn nói xin lỗi với cậu ấy.” Nhan Khê máy máy môi, “Mặc dù kiểu tóc của cậu ấy có chút kì quái, nhưng lại bị oan ức, vẫn là rất vô tội.”

Cũng không biết thiếu niên sát mã đặc ấy, bây giờ đã cắt đi tóc kì quái chưa, bắt đầu đi làm việc, hay là trở thành tên côn đồ xã hội đen?

Nguyên Dịch cúi đầu xuống, nhìn đồng hồ tính xảo trên tay, phản xạ chiếu vào trong xe, “Thời gian qua lâu như vậy, có lẽ đối phương đã quên. Huống chi cậu ta vốn là học sinh bất lương, bị thầy giáo phê bình đã quen, nhiều thêm một lần cũng không sao, ít thêm một lần cũng chẳng sao.”

“Không thể nói như vậy.” Nhan Khê lắc đầu, “Cũng không thể bởi vì thoát nhìn giống học sinh xấu, mà đi vu oan cậu ấy, việc này tôi có lỗi.”

“PHụ nữ các cô suy nghĩ quá nhiều rồi.” Nguyên Dịch cười khẽ, nghiêng đầu nhìn Nhan Khê, “Có lẽ người ta sớm đã quên rồi.”

“Sao lại nhắc tới giới tính rồi?” Nhan Khê chau mày, “Tâm tư tí mi không tốt sao? Chúng tôi làm việc kĩ lưỡng, không dễ phạm lỗi, các nam tử hán các anh có sao?”

Nhìn bộ dạng chau mày của cô, Nguyên Dịch như là nghe thấy tiếng tim mình đập.

Bịch bịch.

Bịch bịch.

Thanh âm lớn làm cho anh nghi ngờ, có lẽ Nhan Khê cũng nghe thấy nó.

Anh thật không ngờ, cô bé năm đó khóc đến đỏ bừng cả khuôn mặt, tóc tán loạn, đáng thương giống như mèo đi lạc, lại là Nhan Khê.

Khi đó anh thấy nữ sinh đó khóc không ra hơi, không muốn đi đường mà còn muốn trèo tường, vốn nghĩ sẽ hỏi xem có chuyện gì, nhưng nào biết chuyện chuyển biến đột ngột, vậy mà anh trở thành bắt nạt nữ sinh. Anh không để ý lúc đó thầy mắng cái gì, chỉ mơ hồ nhớ nữ sinh kia một bên khóc một bên giải thích cho anh, cuối cùng cô được một cô giáo mang đi, anh lại tiếp tục bị thầy mắng.

Khi đó anh nghĩ như thế nào?

Hình như là... KKhông bao giờ... phí lòng tốt nữa!

“Anh làm sao vậy?” Nhan Khê thấy Nguyên Dịch che ngực, “Không thoải mái sao?”

“Dạ dày hơi đau,“ mặt Nguyên Dịch không đổi sắc nói, “Bệnh cũ rồi, trở về nghỉ ngơi là được.”

“Dạ dày đau vậy anh che chỗ tim làm gì?” Nhan Khê chỉ chỉ vị trí dạ dày của mình, “Dạ dày ở đây.”

“Vừa rồi nghe cô nói chuyện, quá nhập thần thôi.” Nguyên Dịch rất biết nghe lời cho tay xuống dạ dày.

Nhan Khê: chẳng lẽ còn trách tôi?

Xe đến cổng khu nhà, Nhan Khê giữ cửa chỗ lái xe: “Sur phụ, phiền anh lái vào đây một chút.”

Lái xe quay đầu nhìn Nguyên Dịch, thấy anh không phản đối, mới nhận thẻ, lái xe vào cửa khu.

Xe ngừng ở ngoài cửa nhà Nhan Khê, Nhan Khê nói với Nguyên Dịch: “Anh chờ tôi một chút, tôi lập tức quay lại.”

Nhan Khê nhảy xuống xe, đạp giày cao gót chạy như bay vào cửa biệt thự, thậm chí ngay cả thân thể cũng không lệch, Nguyên Dịch lần nữa không nhìn được mà nghĩ tới Nhan Khê lên lút dùng giày cao gót đạp người tài xế gây tai nạn trước kia.

Trong nháy mắt, anh không hiểu đối với Nhan Khê có một loại tâm tư bí ẩn.

Rất nhanh Nhan Khê thở hồng học quay về, cô đem một bình giữ ấm và hai viên thuốc dạ dày nhét vào tay anh: “Dạ dày không tốt, đừng ăn cay, còn muốn ăn cũng phải nhịn. Nước không quá nóng, uống thuốc mới tốt.”

Nguyên Dịch nhìn tay cô gái giữ bình nhiệt, cảm thấy Nhan Khê tỏ ra hình như đang quét lên mặt anh, má anh có chút nóng, đầu óc choáng váng như uống rượu, “Cảm ơn.”

“Đừng khách sáo.” Nhan Khê phát tay với anh, “Về nghỉ sớm đi, gấp lại.”

Nắm hai viên thuốc, mãi đến mười phút sau, anh mới từ trong trạng thái vui sướng tỉnh táo lại. Dem thuốc bỏ vào miệng, anh vặn mở bình nhiệt, uống một hớp nước.

Không lạnh không nóng, độ ấm vừa đủ.

Nghĩ tới cái bình này có thể Nhan Khê đã dùng qua, anh chỉ có tim đập nhanh chóng váng đầu, thậm chí còn xuất hiện ù tai.

Quả nhiên là thân thể không được bình thường.

Có câu người không thể tùy tiện nói dối, nhờ may thành sự thật thì sao?

Ngủ đến nửa đêm, dạ dày Nguyên Dịch đau đến bưng tỉnh, cuối cùng kêu bác sĩ gia đình, mới tạm hoãn lại.

“Nguyên tiên sinh,“ Bác sĩ nhìn khuôn mặt tái nhợt của Nguyên Dịch, hơi bất đắc dĩ nói, “Dạ dày là bệnh cũ rồi, nên ăn kiêng thì phải kiêng, vị cay nên ăn ít, bằng không lần sau còn khó chịu hơn.”

“Xin lỗi, muộn vậy còn làm ông chạy một chuyến.” Nguyên Bác cố tình muốn nói với Nguyên Dịch vài câu, muốn biết bệnh dạ dày này từ đâu mà tới, anh ta lại đem lời nuốt lại, quay đầu nhìn bác sĩ đi, mới nói với Nguyên Dịch, “Nguyên tiểu nhị, em lớn như này rồi, thân thể của mình không lo, thì ai lo cho em.”

“Chẳng lẽ lúc em nhỏ, có người quản em sao?” Nguyên Dịch vượt sống mũi, hạ giọng nói, “Lần này là ngoài ý muốn, đều đã muộn rồi, anh đi ngủ đi.”

“Em...” giọng điệu Nguyên Bác nhuyển xuống, “Ngày mai em đừng đến công ty, ở nhà nghỉ một ngày.”

“Em biết rồi,“ Nguyên Dịch ngáp một cái, “Không cần lo.”

Nguyên Bác từ sofa đứng dậy, thấy Nguyên Dịch đã nhắm mắt, bất đắc dĩ ra khỏi phòng.

Chưa đến bảy giờ, cửa lớn Nguyên gia mở ra, Nguyên Bác đang ngồi đọc báo ở sofa ngẩng đầu nhìn thấy bố mẹ đi du lịch hai ba tháng, liếc mắt nhìn lên lầu, “Bố mẹ, về rồi sao.”

Từ Nhã kéo tay chồng, bà được bảo dưỡng tốt, giống như một đóa ngọc lan xinh đẹp ưu nhã, dù cho nhiều tuổi, cũng không đánh mất nửa phần sức quyến rũ, “Mau đến xem ảnh mẹ chụp với bố con lúc du lịch.”

“Mẹ, nhỏ giọng chút, em hai tối qua không ngủ được, hôm nay để em ấy ngủ chút.”

“Nó làm sao?” Từ Nhã kéo kéo chồng Nguyên Á Sâm ngồi xuống sô pha, hơi lo lắng nhìn về phía lầu, “Thân thể không thoải mái?”

“Bệnh dạ dày, nửa đêm gọi bác sĩ tới.” Nguyên Bác nhìn cửa lớn, bảo tiêu vẫn đang khuôn đờ, rất nhanh trong phòng đã có một đồng lớn.

“Nó ăn loạn cái gì ở ngoài?” Nguyên Á Sâm nhũn mảy, quày đầu nói, “Bố mang mẹ con lên lầu nghỉ trước, mẹ con tối qua ngủ không ngon.”

“Vâng,” Thanh âm Nguyên Bác bình tĩnh, “Muốn ăn bữa sáng không ạ?”

“Đợi đã, tôi đi xem thằng bé kia trước.” Từ Nhã có chút bận tâm đưa trẻ.

“Nó lớn như vậy rồi,” Nguyên Á Sâm hơi đau lòng nói, “Em không cần thân thể của mình?”

Nguyên Bác nhìn mẹ mình không vui, bố anh ta lại dễ, sau đó hai người trở về phòng, tờ báo run lên, tiếp tục đọc.

“Cậu cả, có cần chuẩn bị bữa sáng cho tiền sinh cùng phu nhân không?” Bác Lý nhỏ giọng hỏi.

Vù! Nguyên Bác lật báo.

“Không cần,”

“Nhan Nhan, bình nhiệt ở trong tủ đầu rồi?” Tống Hải hỏi từ trong phòng bếp, “Con cảm đến đài rồi à?”

Bình này là lúc phát quà tết cho công nhân còn dư, Tống Hải thấy phí, cho nên cảm về.

“Tối qua dạ dày bạn con không tốt, con dùng đựng nước, đưa cho cậu ấy rồi.” Nhan Khê đứng dậy đi đến cửa bếp, “Sao vậy ạ?”

“Không có gì, bố chỉ hỏi vậy thôi.” Tống Hải bình thường dọn bếp rất sạch sẽ, thiếu hoặc có thêm cái gì, trong lòng ông đều biết cả, đem bữa sáng cho cô, “Ăn sáng trước đi.”

“Vâng,” Nhan Khê nhận đĩa, bánh mì vàng óng, trứng thơm phức, hoa quả cắt chỉnh tề, “Thơm quá.”

“Cảm thấy thơm thì ăn đi, nhìn chân của con nhỏ, giống như cổ gà vậy.” Tống Hải đối với khen ngợi của con đã sớm miễn dịch, “Một ngón tay của bố cũng xước được con lên.”

Nhan Khê cọ cọ ông, “Bố, bố đến thử xem.”

Tống Hải, “Làm vậy, mau ngồi ăn đi.”

“Vâng.”

Người lớn không thành thật, bị vạch trần khi nói liền thẹn quá hóa giận.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Đại Hải: Con không nghe lời, có nên đánh không?

Đại Hà: Đại nhân không thành thật nha~

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Giống như bạn bè bình thường.

Editor: Hy

Buổi sáng lái xe của Tống Hải đến đài truyền hình, xuống xe thấy bên ngoài vây quanh nhiều fans đang giờ băng dôn biểu ngữ, những fans này ăn mặc thống nhất, đa số là nam.

Thình thoảng có nghệ sĩ lớn tham gia chương trình của đài, sẽ xuất hiện tình trạng như này, đã sớm không còn lạ nữa. Nhan Khê không nhìn lâu, sau khi vào cửa thì gặp Tiểu Dương, hai người vừa nói chuyện vừa chờ thang máy.

“Nghe bảo hôm nay có một tổ phim muốn tới tuyên truyền phim điện ảnh, nam nữ chính đều là người nổi tiếng, hai giờ chiều mới bắt đầu ghi hình, nhưng sáng sớm fans hâm mộ đã đứng trông rồi,” Tiểu Dương hơi đau lòng, “Từ buổi sáng cho đến chiều, những nghệ sĩ kia chưa chắc đã đi cửa mà fans đang

đứng.”

“Bọn họ cao hứng,” Nhan Khê sửa lại mái tóc rối của mình, “Đại khái là một loại nhu cầu tinh thần của họ, bọn họ hưởng thụ cảm giác theo đuổi thần tượng, hưởng thụ cảm giác thỏa mãn khi nhìn nghệ sĩ của mình chậm rãi phát triển, chỉ cần không ảnh hưởng tới sinh hoạt, thật ra cũng coi là một loại giải trí tinh thần.”

“Chị nói hay mà lại có đạo lý,” Tiểu Dương chú ý thấy có người khác tới, không nói về đề tài fans hâm mộ này nữa, cô bé cười với Nhan Khê, không nói thêm gì nữa.

Cửa thang máy mở ra, Nhan Khê và Tiểu Dương còn chưa đi vào, liền có mấy người tiến lên canh ở cửa thang máy, để cho một phụ nữ đeo kính râm đi vào trước.

Trợ lý và bảo vệ vây quanh chị ta kia, đem chị ta cách ly với thế giới bên ngoài, chị ta cao cao tại thượng, những người khác là nhân sĩ phàm trần. Trong lòng Tiểu Dương có chút sợ hãi, không dám đi vào.

“Cô Thẩm, chào cô,” Nhan Khê nhận ra người phụ nữ này là Thẩm Tinh Nhan, liền chủ động bắt chuyện, lôi kéo Tiểu Dương vào trong thang máy.

Thẩm Tinh Nhan tháo kính xuống, cười với cô: “Xin chào, cô là người dẫn chương trình của kênh 8, Nhan Khê?” Chị ta nhớ rõ cô bé này, mấy tháng trước có gặp ở cửa thang máy.

“Đúng vậy,” Nhan Khê chú ý tới vệ sĩ của Thẩm Tinh Nhan ẩn nhiều lần một con số, chính là chỗ tầng tám, “Cô Thẩm còn nhớ em, em thật có chút bất ngờ.”

“Tôi có xem qua hai kì của chương trình, dẫn rất khá,” Thẩm Tinh Nhan nhìn cô bé còn trẻ tuổi này, hơn mười năm trước chị ta cũng là tuổi này, còn đang làm việc cho người dẫn chương trình, bây giờ nhìn hậu bối trẻ tuổi, có loại cảm giác năm tháng chính là con dao sắc. Cho dù bảo dưỡng tốt, làn da cũng đã hơn 40 tuổi, so ra kém với người trẻ tuổi tươi mới, “Cố gắng thêm, sau này còn nhiều cơ hội.”

“Cảm ơn cô Thẩm,” Nhan Khê hơi sững sờ, cô hơi cúi với Thẩm Tinh Nhan.

Thang máy vừa vận đến, cô cung kính nói với Thẩm Tinh Nhan: “Cô Thẩm, đến kênh 8 rồi, hẹn gặp lại.”

“Ừ,” Thẩm Tinh Nhan nhẹ gật đầu, sau khi Nhan Khê và Tiểu Dương ra khỏi thang máy, mới đeo kính lại.

“Chị Thẩm,” trợ lý nói nhỏ bên tai chị, “Hình như đây là người dẫn chương trình của một chương trình nhỏ?” Nổi ở trên mạng được mấy ngày thì coi là cái gì, bây giờ nổi tiếng so với sao còn nhiều hơn, cái loại nổi thoáng qua này, ai còn nhớ rõ chứ? Với địa vị của chị Thẩm, muốn làm dẫn chương trình của đài quốc gia cũng được, cần gì ôn hòa với loại người mới kia?

“Dẫn chương trình không phân biệt lớn nhỏ,” Thẩm Tinh Nhan thản nhiên nói, “Có kiên trì có lí tưởng, đáng được chị tôn trọng.”

Chị đã lăn lộn nhiều năm như vậy, sớm đã buông tha nhiều nguyên tắc, nhưng nhìn Nhan Khê như vậy thật muốn làm chút chuyện của người dẫn chương trình, trong lòng có thêm vài phần tôn trọng. Mặc dù không biết Nhan Khê có thể kiên trì bao lâu, nhưng ít ra cô ấy bây giờ, có nguyên tắc kiên trì.

Trợ lý hiểu rõ ý trong lời của Thẩm Tinh Nhan không nói thêm gì nữa.

“Aaaaa, vừa rồi cơ hội tốt như vậy, em lại không chụp ảnh cùng cô Thẩm,” Tiểu Dương ngực đau giống như tổn thất mấy triệu vậy, vì sao vừa rồi mình lại sợ như vậy, một câu cũng không dám nói, “Tiểu Nhan, chị thật lợi hại, ngay cả cô Thẩm cũng biết chị,” Khó trách mình chỉ có thể làm hậu kì, còn Tiểu Nhan có thể dẫn chương trình, chính là do lá gan của mình, nếu thật xuất hiện trước ống kính, còn không cả lăm sao?

“Lợi hại cái gì,” Nhan Khê nhéo nhéo tay tiểu Dương, “Lòng bàn tay chị đều đỏ mề hôi đây này.”

Tiểu Dương thừa cơ bóp tay cô một cái, “Mồ hôi hay không không biết, nhưng tay thật mềm, ở nhà chị không cần làm nội trợ sao?”

“Thình thoảng vẫn rửa chén bát,” Nhan Khê đẩy đẩy tay tiểu Dương, “Nữ sắc lang!”

“Thình thoảng của chị là năm ngày một lần, hay là nửa tháng một lần?”

Nhan Khê không phản bác được, thoạt nhìn cô lười vậy sao?

“Nữ sắc lang cái gì?” Trần Bội đem báo cáo giao cho Nhan Khê, “Đây là đề tài hai ngày này, em lựa chọn đi,” Từ khi tiết mục về Tiểu Tùng và tổ chữa cháy thành công, lời nói của Nhan Khê trong tổ càng có trọng lượng, mà ngay cả Trần Bội cũng không khờ khạo chọn đề tài, mà sắp đặt những cái quan trọng, đưa cho Nhan Khê tự chọn.

Nhan Khê lật xem tài liệu, bên trong có một người con trai biến mất nhiều năm, người mắc bệnh nặng trở về, vợ trước ti mi chiếu cố hấn ta; chồng có chơi bởi gái gú cờ bạc, mặc kệ già trẻ trong nhà, người vợ vẫn chăm sóc bố mẹ chồng đang nằm liệt ở giường; Nếu không nữa thì người vợ cả giúp chồng nuôi con riêng, con riêng giờ có tiền đồ, đỗ lên đại học, vì gom học phí cho cậu ta, vợ cả buông tha việc học của chính con trai mình, toàn lực ủng hộ con riêng việc học.

“Đây đều là mấy chuyện cảm động,” Nhan Khê đem những tư liệu này bỏ xuống, nói với đồng nghiệp, “Hiện tại đưa những tin này, có thể bộ phận người

già thích, nhưng chúng ta càng bị nhiều người mắng hơn.”

“Người xem đã định của chương trình là quần chúng người già mà, “Trần Bội khuyên nhủ, “Người trẻ tuổi ai xem cái này?”

Nhan Khê lắc đầu: “Chị Trần, những tin tức này, có cái nào sống vì chính mình chứ, em nhìn thôi cũng thấy mệt thay cho họ, “ Cô không bắt người khác có cùng giá trị quan giống cô, nhưng muốn cô tán thưởng loại hành vi này, còn làm tiết mục này để cho càng nhiều người cảm động, lấy khoan dung của mọi người, thật sự không làm được.

“Em xem lại, có lẽ có cái thích hợp hơn, “Nhan Khê vùn vụt xem ở đồng tư liệu, đã tìm được tư liệu sống về nhân viên giao thức ăn cứu sống một đứa bé. Phần tài liệu này kẹp trong đồng tư liệu không bắt mắt, Nhan Khê lại có ý tưởng.

“Chị Trần, không bằng chúng ta liên hệ với nhân viên giao thức ăn này, đi theo anh ta một ngày?” Nhan Khê hết sức thuyết phục Trần Bội, “người xem chương trình là người lớn tuổi, đối với người trẻ chịu khó này, khẳng định vô cùng tán thưởng, chúng ta đồng thời thử một chút, nếu như thành công, về sau có thể quay nhân viên vệ sinh, phục vụ viên, hoặc là thầy của những nghề này, chị thấy sao?”

Trần Bội không quá đồng ý với quan điểm này, hiện tại điểm giao hàng phần lớn là người trẻ, người già càng thích ăn cơm của chính mình, không tiếp xúc qua với công việc này, bọn họ sao có thể hứng thú với loại chương trình này?

Nhưng nhìn biểu cảm kích động của Nhan Khê, gật đầu đáp ứng. Dù sao nhân viên giao thức ăn cũng không phải đề tài mẫn cảm gì, đề tài nhân viên phòng cháy cũng làm rồi, nhân viên giao thức ăn cũng không có vấn đề gì.

Cùng lắm là giảm rating, không phải vấn đề lớn.

Các đài khác vì rating mà vắt óc suy nghĩ, chỉ có kênh nhỏ này, đối mặt với rating, mới có thể bình tĩnh như vậy.

Tổ chương trình rất nhanh liên hệ với nhân viên giao thức ăn, hơn nữa còn hẹn được thời gian quay. Nhan Khê thế mới biết, hóa ra nhân viên giao thức ăn trước 6h sáng phải rời giường, hơn nữa còn phải đoạt đơn với đồng nghiệp, không phải là đội chủ quán phân phó.

Buổi sáng cô gian nan rời giường, lúc trang điểm, thiếu chút nữa là đem phấn lót đánh nhầm, may mắn là cô đối với hình ảnh của mình khi lên hình vô cùng nghiêm khắc, mới miễn cưỡng giữ vững tinh thần trang điểm.

Trời không đẹp, lúc này đang mưa, mưa còn không nhỏ nữa. Nhan Khê lúc gặp người nhân viên giao hàng tên Chu Cường này, trời còn mang bóng tối.

Chu Mạnh hình dáng rất bình thường, cười rộ lên có hai má lúm như ẩn như hiện, vô cùng ngại ngùng, cậu ta mặc áo mưa, thoát nhìn hơi nhỏ gầy, thật sự khó liên tưởng tới việc cậu ta cứu một đứa bé.

“Anh không cần khăn trang, bình thường làm gì, thì hôm nay làm như vậy, “Nhan Khê nhìn ra Chu Cường hơi khăn trương, cười an ủi, “Hôm nay mưa lớn, lúc đi xe phải cẩn thận đây.”

“Được rồi, “Chu Cường xoa xoa tay, lấy đơn hàng, cười xe điện lao vào mưa.

Nhan Khê và Triệu Bằng vội vàng lên xe, đi theo sau cậu ta.

Có đôi khi Chu Cường cùng lúc đưa vài phần ăn, để tránh mưa làm ướt đồ, cậu cố ý mang một túi lớn đựng đồ ăn, căn cứ lộ trình mà đưa từng món.

Loại công việc này buồn tẻ lại không có trò chuyện, Triệu Bằng quay mấy giờ liền, bình điện của Chu Cường cũng thay hai cái, cũng không thấy có gì thú vị, anh ta uống ngụm nước, quay đầu nói với Nhan Khê, “Buổi chiều còn quay?”

“Quay, “Nhan Khê vốn không phải vì quay xung đột gì, mà là quay một nhân viên giao thức ăn.

“Đi, “Triệu Bằng lắc đầu nói, “Cách nghĩ của người trẻ tuổi các em, anh thật sự không hiểu nổi, “Làm chương trình, ngóng trông xung đột mới thú vị. Nói ví dụ như gặp một vị khách điều ngoa, hoặc là chủ quán thái độ không tốt. Nào biết được, chủ quán thì khách khí, người nhận hàng thì ôn hòa, có đôi khi Chu Cường tới muộn vài phút, bọn họ cũng không phàn nàn, ngược lại còn nói hôm nay mưa, cực khổ rồi...

Không có xung đột liền không có chủ đề, không có chủ đề thì làm sao có chương trình?

Giữa trưa Chu Cường mời bọn họ vào trong nhà ăn cơm, nấu cơm chính là vợ cậu ta, vợ chồng hai người ở một phòng vừa cũ vừa nhỏ, nhưng sắp xếp rất sạch sẽ. Vì chiều đãi Nhan Khê và Triệu Bằng, Chu Cường và vợ cố ý nói giờ giả, làm thêm vài món đãi họ.

Những đồ ăn này đối với Nhan Khê mà nói, cũng không phải hiếm có gì, nhưng lại cảm nhận được nhiệt tình của họ.

“Không có vật gì tốt, mọi người chịu khó ăn, “Chu Cường rửa tay, lại đi xào một món ăn bày lên bàn, kêu mọi người ngồi vào, “Xong rồi, mau ngồi đi.”

Bàn có chút cũ, nhưng sạch sẽ.

Nhan Khê chú ý tới tới Chu Mạnh gấp đĩa xào cho vợ, có thể đây là thói quen, cũng có thể xào vì chính vợ cậu ta. Triệu Bằng vừa ăn cơm, vừa quay hai vợ chồng họ.

Cơm nước xong Chu Cường chưa kịp nghỉ ngơi, lau sạch miệng lại tiếp tục nhận đơn hàng, giống như con quay không ngừng nghỉ, lúc lấy đơn hàng, đặc biệt thỏa mãn.

Mười giờ đêm, cho dù còn rất nhiều người gọi món, nhưng Chu Cường lại không lấy đơn, mà là cười xe về nhà, thuận tiện vào cửa hàng mua một túi hoa quả.

“Hơn mười giờ rồi, rất nhiều người thích ăn khuya, vì sao anh không lấy đơn hàng?”

“Cũng không thể điều khiển được một nhóc, nhờ may có chuyện, người nhà sẽ lo lắng,” Chu Cường bỏ hoa quả vào túi, cười vô tư, “Khoảng giờ này vợ tôi đã tan tâm, tôi đi đón cô ấy mới tốt, quá muộn cô ấy sẽ lo.”

Nhan Khê cười: “Nhìn ra anh rất yêu cô ấy.”

“Cái gì mà yêu hay không,” Chu Cường đối với loại hình dung sến sảm này không được tự nhiên, “Cô ấy theo tôi, đã chịu khổ rồi, tôi sẽ không để cô ấy lo lắng. Chờ tiền gửi trong ngân hàng đủ rồi, chúng tôi sẽ về quê làm ăn.”

Nhan Khê không có hỏi cậu ta nữa, họ cùng đi quay Chu Cường đón vợ mình, thẳng đến khi hai người họ về nhà, lúc ở cửa nói tạm biệt.

Cửa đóng lại, Nhan Khê thấy Triệu Bằng đóng máy quay, “Anh Triệu, quay cái cửa chút đi.”

Đây là cái cửa đã bong sơn, chúng quanh tường cũng tróc ra, nhưng chính giữa dán chữ phúc bằng bút long, chữ phúc này vừa rực rỡ vừa tươi đẹp.

Cô lấy đi động ra chụp chữ Phúc, lúc ngồi lên xe, bắt đầu phát vào vòng bạn bè.

Nhan cầu độc thân: Đây là tình yêu [kèm ảnh]

Buổi sáng từ trên giường khách sạn tỉnh lại, liền lướt tới cái tin như vậy. Trong lòng Nguyên Dịch lập bộp nảy dựng lên, phảng phất nuốt vào một khối băng, lạnh lẽo như gió thổi qua. Anh sờ mặt, mới phát hiện đầu ngón tay lạnh đến dọa người.

Mở danh bạn, anh không nghĩ nhiều mà gọi cho Nhan Khê.

Điện thoại vang lên rất lâu, mới có người nghe, nhưng mà anh còn chưa kịp mở miệng. Tiếng giận dữ của Nhan Khê truyền tới.

“Nguyên tiểu nhị, anh có thù với tôi à?! Hơn nửa đêm rồi còn gọi điện?!”

Nguyên Dịch sững sờ nhìn mặt trời ngoài cửa sổ, giật mình hoàn hồn, anh còn đang công tác ở nước ngoài, không ở trong nước.

Sáng ngủ không ngon, nửa đêm mới được ngủ, Nhan Khê mặc kệ người gọi là ai, tức giận lớn đến có thể đốt pháo trời, “Anh hai, đại thiếu gia, có việc thì nói, không có việc gì mà gọi tôi thì chờ chết đi!”

Nguyên Dịch che lỗ tai thiếu chút nữa là điếc của mình, hơi mờ mịt, đúng rồi, bỗng nhiên anh gọi điện thoại làm gì?

“Tôi...tôi...” Bỗng nhiên anh nhanh trí, “Ngày mốt tôi về nước, muốn hỏi cô có cần cái gì không tôi mang cho?” Ngày hôm nay anh còn nghe trợ lý phàn nàn, người nhà để cậu ta mua đồ, cái gì mà son môi, mỹ phẩm dưỡng da, các loại sắc tố có thể làm người khác điên lên.

“Anh hai, anh nửa đêm gọi điện tới, chính vì cái này?” Nhan Khê cảm thấy mình muốn quỳ với Nguyên Dịch, lăn lóc trên giường vài vòng, mới đem phiên muộn đề xuống, “Không muốn gì, tôi chỉ muốn ngủ.”

Nguyên Dịch:...

“Vậy cô ngủ đi,” Nguyên Dịch vừa nói xong câu này, chợt nghe thấy đầu dây bên kia không đợi được mà cúp máy.

Ngực thật bực bội.

Nửa đêm nay, Trương Vọng mơ mơ màng màng nhớ hình như mình nhận được điện thoại của ai đó, nhưng nói cái gì, một chữ hán cũng không nhớ.

Mở nhật ký ra, là tên hỗn đản Nguyên tiểu nhị kia, mình ở nước ngoài, liền không nhớ ở trong nước là nửa đêm à! Nhưng, rốt cuộc tối qua cậu ta nói cái gì?

Nguyên Dịch đứng trước quầy mỹ phẩm, biểu cảm cứng ngắc nói: “Cho tôi một bộ son môi.”

“Một bộ?” Nhân viên dùng tiếng anh lặp lại một lần nữa.

“Đúng vậy, tất cả màu sắc đều có.”

Trương Vọng nói muốn phụ nữ vui vẻ, liền mua đồ hàng hiệu đồ trang sức, nhưng anh cảm thấy không quá tin cậy, lại đi trên mạng tìm kiếm, phát hiện nói nhiều nhất là son môi.

Người trả lời nói, muốn phụ nữ vui vẻ, không có gì mà son môi không giải quyết được, làm luôn một bộ trọn vẹn, luôn luôn có số son mà cô ấy yêu thích.

Cũng không biết Nhan Khê có nhìn son môi không, nhưng nghĩ tới hành vi đánh thức cô tối qua. Cảm thấy, không mua chút gì đó về, cô ấy có thể dùng giày cao gót nện anh.

Rõ ràng ở trước mặt mình cô chưa có hành vi quá phận nào, nhưng làm sao anh lại sợ vậy? Chẳng lẽ là do hình tượng cô dùng giày cao gót nện kẻ xấu, trong lòng anh khắc sâu quá?

“Ông chủ, chị nhà thích nhãn hiệu son nào?” Trợ lý nhìn bộ son môi đầy đủ, trong lòng âm thầm tính giá cả.

“Không phải cho cô ấy, mà là một người bạn của tôi,” Nguyên Dịch nhớ rõ trợ lý quen rất nhiều cô gái, “Loại son này, có phải rất nhiều cô gái trẻ thích?”

Trợ lý gật đầu: “Là cho... bạn gái?”

“Bạn gái gì?” Nguyên Dịch đem son môi bỏ vào xe, rú mí mắt nói, “Tôi không có nhiều tâm tư cho phụ nữ vậy, chỉ là bạn khác giới bình thường.”

Cho bạn bình thường son môi? Trợ lý nhìn ông chủ, thức thò không mở miệng.

Hiện tại bạn khác giới bình thường của ông chủ có đôi ngó cao như vậy, trợ lý như hấn có thể nói cái gì?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Trương Vọng nửa đêm bị quấy rối không được xin lỗi...

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Chương 30: Tôi xin lỗi, làm phiền anh rồi.

Editor: Hy

Bởi vì nửa đêm bị Nguyên Dịch đánh thức, sáng hôm sau Nhan Khê vừa ngáp liên hồi vừa chạy đến đài.

“Chị Nhan, hôm qua không phải chị được nghỉ phép à, sao một môi vậy, chẳng lẽ lại có tin tức đột xuất?” Tiểu Dương giúp mang một chén cafe đến bàn Nhan Khê, “Tin tức buổi trưa” phát sóng vào trưa thứ hai đến thứ bảy, chủ nhật thì tiếp sóng đài vệ tinh, “những câu chuyện bên mình” thì chiếu buổi tối từ thứ hai đến thứ sáu, thứ bảy chủ nhật thì chiếu lại, cho nên sau khi dẫn xong “Tin tức buổi trưa”, mỗi tuần cô có thể nghỉ một ngày, nhưng điều kiện đầu tiên là không có tình huống đột xuất cần cô phải tăng ca.

“Hôm qua chị cùng anh Triệu đi quay tư liệu sống, lỡ ngày nghỉ rồi,” Nhan Khê gục lên bàn, hai mắt vô thần, “Buổi sáng hôm nay thiếu chút nữa là không rời giường được.”

Tiểu Dương thương cảm nhìn cô, ở trong đài lúc rảnh rồi thì rảnh rồi thật, nhưng lúc bận rộn thì đàn ông biến thành trâu ngựa, phụ nữ thì thành đàn ông. Loại hậu ki như cô cũng may, nghe nói các phóng viên giữa mùa đông mà đang nằm trên giường, nửa đêm nghe được tin tức cũng phải bật dậy lấy tin.

“Chị cũng coi như là tốt,” Nhan Khê uống một hớp cafe lấy lại tinh thần, “Chị có một bạn học trước kia là phóng viên, vì muốn có tư liệu, phải ngồi ba ngày liên ở trên lầu lúc trời đang rất nóng.”

Khi đó cô vẫn còn đang học nghiên cứu sinh, nghe các bạn học ở trong wechat tố khổ, vừa buồn cười vừa có chút đồng cảm. Về sau đại khái hấn không chịu được khổ, hiện tại đang mở một quán lẩu, thời gian trôi qua rất thoải mái.

Trời nóng mà ba ngày không tắm rửa, còn đầy muối ở trong phòng, Tiểu Dương nghĩ một chút thôi mà đã cảm thấy không chịu được, cô đối với cái nghề phóng viên giải trí này, bắt đầu nghiêm túc kính nể. Hoàn toàn quên trước đó không lâu, còn mắng phóng viên giải trí chụp được những chuyện riêng tư của idol nhà cô ấy.

“Tiểu Nhan,” Trần Bội đẩy cửa đi vào, thấy Tiểu Dương ở trong phòng Nhan Khê, “Hai người chuẩn bị một chút, đài muốn mở một cuộc họp khẩn cấp.”

Sau khi Trần Bội rời đi, Tiểu Dương nhỏ giọng nói, “Đạo diễn Trần sắc mặt khó coi như vậy, có phải xảy ra chuyện rồi không?”

Nhan Khê lắc đầu, mặc dù sắc mặt Trần Bội nghiêm túc, nhưng không thấy có tức giận, có thể là đã xảy ra chuyện gì, nhưng không có nhiều quan hệ tới bọn họ.

Đến phòng họp, Nhan Khê thấy những đồng nghiệp khác đang lười biếng ngồi, Kim đài trưởng và mấy vị lãnh đạo còn chưa tới. Cô cùng Tiểu Dương và

Trần Bội lần lượt ngồi xuống, Trần Bội đường đường chính chính bày ra bản ghi chép cuộc họp, nhưng Nhan Khê nhớ rõ, lần họp trước, Trần Bội cũng bày bản ghi chép như này, cầm bút nhưng không viết chữ nào.

“Chị Trần, “Nhan Khê tôi gần Trần Bội, “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Ồ trong đài có người dẫn chương trình lên lút kí họp đồng với diễn viên, còn xích mích với đài tổng.” Trần bội nhỏ giọng nói, “Lần họp này, mười phần thì có chín phần là nói về chuyện này.”

“Ồi,“ Nhan Khê lập tức tỉnh táo, trong đài một chị gái một anh trai cũng là được coi là bảo bối, có thể làm đài tức giận đến không còn chút mặt mũi, xem ra là muốn vạch mặt với trong đài rồi.

“Lý Giai Ngừ,“ Trần Bội đối với chuyện ở những tầng cao có nghe đồn qua, “Từ sau bữa tiệc chúc tết, liền có lời đồn nói Lý Giai Ngừ và Thẩm Tinh Nhan không họp, còn nói hai người họ vì tranh giành vị trí số một đến đầu rơi máu chảy.”

Mặc kệ đồn là giả hay thật, chuyện này xảy ra, Lý Giai Ngừ nhất định sẽ bị đổi nơi công tác, Thẩm Tinh Nhan ở trong đài hoàn toàn xứng đáng với vị trí số một, những người khác ở trong đài căn bản không tranh giành được với chị ta. Luận về thủ đoạn tâm cơ, xuôi gió xuôi nước thì Lý Giai Ngừ không sánh bằng Thẩm Tinh Nhan.

“Vị trí càng cao, cạnh tranh càng kịch liệt,“ Trần Bội thấy Nhan Khê có hứng thú với buôn chuyện, một chút xúc động cũng không có, cảm giác giờ phút này trong tay hai người còn thiếu một nắm hạt dưa, đây mới là tư thế chính xác của buôn chuyện, “Nhưng phong cảnh cũng càng tốt.”

Nhan Khê gật đầu cảm khái, “Đó cũng không phải là, tiền kiếm được nhiều hơn so với chúng ta.”

“Thân là con nhà giàu, sao trong đầu óc của em chỉ nghĩ đến việc kiếm tiền vậy,“ Trần Bội chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói, “Có chút lý tưởng có được không?”

“Kiếm tiền mới là lý tưởng cao thượng, có chỗ nào không đúng sao?” Nhan Khê tiện tay vẽ một đồng vàng ở trên bản ghi chép, “Cho dù em là con nhà giàu, cũng không thể ngại có nhiều tiền được.”

“Thật muốn có tiền, thì còn nhiều con đường kiếm tiền nữa,“ Trần Bội như cười như không mà nhìn Nhan Khê, “Sao em không đi làm?”

“Những câu chuyện bên mình” ở địa phương đã dần có tiếng, Nhan Khê nếu thật là thấy tiền là sáng mắt, chỉ cần đầu tư một chút cho chương trình, vậy là không thiếu đường kiếm tiền.

“Không phải còn có câu nói là quân tử ái tài thủ chi hữu đạo (quân tử coi trọng của cải, nhưng lấy của cải phải có đạo lý) sao,“ Nhan Khê về vớ vẩn, cuối cùng một đồng vàng biến thành một đồng vàng, “Có thể thấy được em là người có tiết tháo, có lý tưởng của con nhà giàu.”

Trần Bội bị khí thế không biết xấu hổ của Nhan Khê làm cảm động, thiếu chút nữa là cười ra tiếng, thật may là nghĩ tới buổi họp hôm nay không khí nghiêm túc, chị mới cố nén cười được.

Cuối cùng Kim đài trưởng cùng mấy lãnh đạo đi vào, bắt đầu truyền cho mọi người văn bản tài liệu, quả nhiên là cầm người dẫn chương trình lên lút kí họp đồng buôn bán các hạng mục công việc, từ của văn bản rất nghiêm túc, nhưng mọi người cũng rất bình tĩnh.

Chò dù trong đài cho phép họ lên lút tiếp nhận buôn bán họp đồng, quảng cáo phát ngôn, cũng không có loại nhãn hiệu nào tìm họ cả, cái này có thể có liên quan gì tới họ chứ? Loại họp này, nếu như không phải đài tổng phái người tới, thì ngay cả lễ phép nghiêm túc họ cũng không làm được.

Họp kết thúc, người mà đài tổng an bài vừa đi, mọi người nên làm gì thì vẫn làm, quay đầu là sẽ quên luôn chuyện này.

Trong phòng hóa trang, thợ trang điểm một bên làm việc, một bên nói giỡn với Nhan Khê: “Tiểu Nhan, tối hôm qua có phải em hẹn hò cùng trai đẹp không, sao quảng mắt thâm vậy.”

“Trai đẹp thì không có, hơn nửa đêm có anh bạn gọi điện cho em thì có một người,“ Nhan Khê hơi căng thẳng mở to mắt, “Nhìn rất rõ sao?”

“Yên tâm, có chị ở đây, cho dù mắt là mắt gấu trúc cũng có thể làm cho em hoàn hảo khi lên hình,“ giọng điệu thợ trang điểm vui vẻ, “Em cũng tính tốt, nếu như ai không có việc gì mà nửa đêm đánh thức chị, ngày hôm sau chị nhất định đánh chết hắn.”

“Chị tưởng em không muốn đánh sao?” mặt Nhan Khê tràn đầy khổ đau, “Nhưng người ở nước ngoài, muốn đánh mà lại không tìm thấy người.”

Vừa nói xong câu đó, điện thoại vang lên, Nhan Khê nhìn màn hình, ấn nút nghe.

Chờ Nhan Khê chấm dứt trò chuyện, thợ trang điểm cười đến mờ ám, “Xem ra mai em có hẹn với trai đẹp.”

“Không phải là hẹn với trai đẹp, là thiếu thu thập đưa tới cửa,“ Nhan Khê hung hăng nhét điện thoại vào túi xách, có chút kinh sợ mà nghĩ, trên thực tế, cho dù Nguyên Dịch thực sự đưa tới cửa, cô cũng không dám thu thập.

Cầm lấy bản thảo tin tức, có hơi tuyệt vọng nghĩ, đây là hiện thực tàn khốc cỡ nào.

Đi vào trường quay, Trương Hạo đã ngồi trước sân khấu, sư phụ quay phim vẫn còn làm công tác chuẩn bị. Nhan Khê chào hỏi với Trương Hạo rồi mới

ngồi xuống. Trong tin tức không có gì mới, một phần ba nói về tin tức quốc tế, một phần nữa nói về tin tức trong nước, còn phần cuối nói về Đế Đô, hai phần trước thì các kênh khác cũng đã nói qua, tin tức của Đế Đô phần lớn là về lãnh đạo thăm hỏi ai đó, không có mục mới nào, nếu như cô là người xem bình thường, sẽ không có hứng thú với loại tin tức này.

Nhưng “Tin tức buổi trưa” và “Câu chuyện bên mình” là hai chương trình có tính chất khác nhau, cô chỉ cần hợp tác tốt với người dẫn chung là được rồi, mặt khác cô không cần quan tâm. Nghĩ về cái này, không bằng nghĩ cách gì để tránh nói sai, sai một chữ cũng trừ tiền cả đấy.

“Tin tức buổi trưa” trực tiếp xong, Nhan Khê có thể bình tĩnh thu thập tài liệu trên bàn, thuận tiện nói đùa vài câu với Trương Hạo, sau đó chào các đồng nghiệp, rồi mang theo túi xách về nhà đi ngủ.

Nhưng mà cô vừa nằm lên giường, sắp chìm vào mộng đẹp, điện thoại lại vang lên, người gọi lại là Nguyên Dịch.

“Thiếu gia, đại thiếu gia, Nguyên đại thiếu gia,” Nhan Khê cầm lấy điện thoại mà muốn khóc, “Ngài lại có chuyện gì muốn nói?” Buổi sáng không phải mới gọi điện sao?

“Tôi...” Nguyên Dịch ngồi ở phòng chờ ở sân bay, nhìn ngọn đèn ở phi trường, “Tôi vừa nhìn một vòng bạn bè, chúc mừng cô.”

“Ừ?” đầu óc của Nhan Khê và cục bột nhào bây giờ không khác gì nhau, hàm hồ đáp vài tiếng, khàn khàn cuống họng nói, “Tôi ngủ được chưa?”

“Được,” Nguyên Dịch cúp điện thoại, trong lòng trống rỗng một mảng, không biết đây là cảm giác gì.

Phụ nữ như Nhan Khê, cũng chìm vào tình yêu rồi hả?

Cúi đầu nhìn tên trong danh bạ, Nguyên Dịch sững sờ thật lâu, đem đổi “Nhan cầu độc thân” thành “Nhan Khê”, đem khóa màn hình lại, anh nhắm mắt nghỉ ngơi.

Anh không thích chuyện nam nữ, chán ghét hao tổn tâm tư đi lấy lòng một cô gái, cũng không có hứng thú với tình yêu.

Tình yêu sẽ làm cho đàn ông xem nhẹ thậm chí còn lạnh nhạt với người trong nhà mình, tình cảm như vậy thật sự đáng sợ, anh không rõ vì cái gì mà rất nhiều người đi tìm kiếm loại tình cảm này.

“Sếp, sắc mặt anh khó coi vậy, có phải thân thể không thoải mái không?” Trợ lý chú ý tới sắc mặt Nguyên Dịch tái nhợt, cho rằng bệnh dạ dày của anh lại tái phát, “Tôi có mang theo thuốc dạ dày, anh uống trước hai viên đi.”

“Không sao,” Nguyên Dịch mở mắt, giọng điệu bình tĩnh, “Tôi rất tốt.”

Ngoại trừ trong lòng hơi khó chịu, trên người có chút lạnh, hết thấy đều bình thường cả.

Khoang hăng nhất điều kiện rất thoải mái dễ chịu, nhưng Nguyên Dịch không ngủ được, có mấy giờ mà tỉnh mấy lần liền, anh cũng không biết loại cảm giác bị đè nén mà không có chỗ phát tiết này là gì, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Chẳng lẽ... Chính mình không có hứng thú với yêu đương, nên cũng muốn Nhan Khê không có hứng thú với yêu đương sao?

Nguyên Dịch ý thức được loại tâm tình này của mình là không có đạo lý, cũng không tôn trọng người khác, anh cau chặt lông mày, chẳng lẽ tâm lý mình không bình thường?

Nhan Khê thông thả ngủ một hồi, lúc từ trên giường đứng lên, cảm thấy toàn bộ thế giới hoàn mỹ lại bắt đầu, cô kéo cửa ra, ngửi thấy mùi đồ ăn thơm phức, cô ghé vào lan can hành lang, lớn tiếng nói xuống lầu dưới, “Bố, hôm nay bố về sớm vậy ạ?”

“Dậy rồi?” Tống Hải từ phòng bếp đi ra, coi bỏ tạp dề ở hông, “Bố thấy con gần đây bận rộn công việc, liền nấu cho con ít canh, xuống nắm thử đi.”

“Cảm ơn bố,” Nhan Khê đi xuống lầu, uống vài ngụm canh mà bố nấu, một bên mở vòng bạn bè ra, chợt nhớ tới lúc chiều Nguyên Dịch gọi điện cho cô.

Anh ta muốn chúc mừng mình cái gì? Chúc mừng mình là dẫn chương trình “Tin tức buổi trưa”, đây đã là chuyện mấy ngày trước, cũng không thể chờ đến bây giờ mới nói chứ?

Lại xem xét vòng bạn bè, sao lại có nhiều like vậy? Cô sợ hãi kêu một tiếng, nhìn đây tin chúc mừng mình cùng với người đàn ông nào đó, đầu óc hơi mơ màng, đây là loại hiểu lầm gì mà cô không biết?

Đại hà, ta là tiểu khê: Đây là tình yêu [kèm ảnh]

Nhan Khê nhìn chằm chằm vòng bạn bè rất lâu, cái này lại lừa được nhiều người như vậy? Cô nhìn bình luận của bạn bè, bình tĩnh post một status mới.

Đại hà, ta là tiểu khê: Tôi hôm nay, vẫn là cầu độc thân xinh đẹp khả ái khảm kim cương đá quý, bạn bè ở trên đầu cảm khái tình yêu của người khác, mà không biết người đàn ông của tôi có phải lạc đường hay là ngu ngốc, đến bây giờ còn chưa tới tìm tôi.

Máy bay của Nguyên Dịch hạ cánh, lúc qua hải quan, bởi vì bộ sơn môi này quá rõ ràng, anh còn phải nộp một khoản quan thuế, rồi mới đem thành công bộ sơn này đi.

“Sếp...” Trợ lý nhìn chằm chằm vào bộ son lớn, cảm thấy cái này không phải là son, mà là tiền mặt thơm phức tươi đẹp.

“Cậu giúp tôi đưa cái này,” Nguyên Dịch dừng bước chân, đem son giao cho trợ lý, “Nói là tôi chộc tức cô ấy, đây là quà nhận lỗi.”

“Cái này... Anh tự mình đưa không phải phù hợp hơn sao?” Trợ lý hơi khó xử, “Dù sao cũng là tự tay anh chọn, vì mua trọn bộ sản phẩm, anh chạy nhiều quầy vậy cơ mà.”

Sếp à, thái độ của anh như vậy, vậy thì đối phương thực sự chỉ có thể là bạn bè khác giới bình thường rồi.

“Một người đàn ông như tôi đi không hợp, cô ấy có bạn trai, tôi sợ hiểu lầm,” Nguyên Dịch không khỏi giải thích đưa son nhét vào tay trợ lý, “Bây giờ cậu đi đưa đi,” “Cơ thể anh không quá thoải mái, nhìn thấy son môi, sẽ càng không thoải mái.”

Trực giác cho anh biết, tâm lý hiện tại của anh, không thích hợp gặp Nhan Khê.

“Sếp, tôi cũng là đàn ông,” trợ lý cảm thấy vấn đề này, bản thân vẫn nên kiên trì, “Người khác nhìn thấy cũng hiểu lầm.”

Nguyên Dịch nhìn mặt cậu ta, “Yên tâm, nếu như cậu đưa qua, người khác cũng chỉ hoài nghi cậu thôi, không hoài nghi cô ấy.”

Trợ lý....

Bạn thân trao đổi không được sao, làm gì mà phải công kích thân thể người khác.

Nguyên Dịch về nhà, thấy bố mẹ đang ngồi ở sofa nói chuyện thân mật gì đó, anh biểu cảm bình tĩnh đi đến trước mặt hai người, “Bố mẹ, con chuẩn bị chuyển ra ngoài một thời gian ngắn, phòng ở đã dọn xong rồi.”

Từ Nhã nhíu mày: “Nghĩ sao lại chuyển ra ngoài ở?”

Nguyên Á Sâm vừa nhìn vợ, vừa nhìn đứa con thứ, “Anh vừa trở về, lên nghỉ trước đi, những chuyện khác nói sau.”

“Tiểu nhị, trong nhà cũng không có người khác, người nhà ở chung, cũng có thể náo nhiệt thêm,” Từ Nhã duỗi cánh tay được bảo dưỡng tốt ra, rót cho Nguyên Dịch một chén trà, “Con muốn chuyển ra ngoài ở, chẳng lẽ có bạn gái sao?”

Nguyên Dịch chưa từng nói với Từ Nhã, trước giờ ngủ hai tiếng anh không thể uống trà, nhận chén trà nhấp một ngụm, lại đặt lên bàn: “Chưa có, chỉ là không muốn quấy rầy thể giới của hai người, chuyển đi cũng tốt.”

“Đứa nhỏ này, nói bậy gì vậy?” Từ Nhã nhìn thanh niên cao lớn trước mắt này, năm đó còn khóc muốn bà ôm, ôm một cái gối nhỏ nói muốn ngủ cùng một chỗ với hai người, giống như thời điểm bà không biết, đứa bé đã lớn như này.

Nguyên Á Sâm nhìn chén trà bị Nguyên Dịch đặt trên bàn, nước trà cơ hồ không mất tí nào, ông nhíu mày, “A Nhã, con có ý nghĩ của mình, kệ nó đi thôi.”

“Có thể...”

“Bố mẹ, con đi tắm trước,” Nguyên Dịch vượt thái dương, đánh gãy cuộc nói chuyện của hai người, “Mấy ngày nay lệch múi giờ, ngủ không ngon.”

“Ừ, được,” Từ Nhã khẽ gật đầu, nói không nên lời câu phản đối.

Tắm rửa xong nằm dí trên giường, Nguyên Dịch cầm lấy điện thoại, thuần thục mở vlog bạn bè ra.

Bỗng nhiên anh mạnh mẽ ngồi thẳng người dậy, bấm số của trợ lý.

“Trợ lý Mạnh, cậu đến chưa, nếu chưa thì về nhà ngủ đi, son môi tôi tự mình đưa là được, tôi không làm phiền cậu nữa.”

Tay trái cầm điện thoại, tay phải mang son môi, đứng ở cửa lớn của Tổng gia, trợ lý cùng đối mặt với cái mặt tròn của Tổng Hải: ...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Trợ lý Mạnh: Tâm tình bây giờ, giống như một ngàn con chó. Ông chủ bây giờ, lương tâm đều bị thui chột hết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chương 31: Đàn ông trong thiên hạ chỉ chia làm hai loại, một là con gái để ý, hai là làm con gái chường mắt.

Editor: Hy

“Được, ông chủ, tôi tới nhà Nhan tiểu thư rồi, không cần lo lắng đâu.”

Mạnh trợ lý cảm thấy may mắn khi điện thoại của mình chất lượng không tệ, bố của Nhan tiểu thư có lẽ không nghe được ông chủ đang nói gì. Đây là hành vi giữ thể diện cho sếp, mà cậu ta có thể làm được.

Cậu không rõ sếp đang nghĩ gì, mình cũng đã gặp được bố của Nhan tiểu thư rồi, lúc này mà mình trở về, vậy mà bảo không phiền toái mình sao?

Vừa rồi có ý tốt như vậy sao? Hiện tại mới nhớ tới cảm son môi nịnh nọt bạn nữ, đã chậm rồi.

Tổng Hải nhìn người trẻ tuổi tự xưng là trợ lý của Nguyên nhị thiếu gia, trên mặt lộ ra cười ôn hòa, nhưng thân hình mập mạp lại đứng chắn trước cửa, không để cho trợ lý Mạnh đi vào, “Mạnh tiên sinh, cậu đây là muốn làm gì?” Tuần trước ông nghe được một tin đồn, nói là Nguyên nhị thiếu gia đã xuất ngoại làm ăn, tin tức này truyền tới chưa bao lâu, liền có người tự xưng là trợ lý của Nguyên nhị thiếu gia tới tặng lễ vật, nếu như ông không hoài nghi cái gì, vậy chính là đầu óc có vấn đề rồi.

Nhưng lại sợ đối phương là thật, ông cũng không dám làm chuyện khó nào, cho nên dứt khoát ngăn người ở ngoài cửa, không đặc tội cũng không chào đón.

Trợ lý Mạnh nhìn ra Tổng Hải có phòng bị với mình, cũng không cảm thấy bị mạo phạm, mặc kệ là ai, nếu có người lạ tới thăm, cũng sẽ có loại thái độ này. Kỳ thật cậu ta cảm thấy, bố của Nhan tiểu thư không đóng cửa lại trước mặt mình, đã là cho mình mặt mũi lắm rồi.

“Bố, hai người đang làm gì vậy?” Nhan Khê từ ngoài về, thấy một người đàn ông trẻ đứng ở cổng, tưởng rằng là công nhân của công ty Tổng Hải, nên nhẹ gật đầu với cậu ta.

“Con không biết người này?” ánh mắt Tổng Hải trở nên sắc bén, cái người này luôn miệng nói là tay mặt ông chủ đưa lễ vật tới, nhưng nếu ông chủ nhà cậu ta có quan hệ tốt với Nhan Nhan, vậy sao Nhan Nhan không biết mặt trợ lý này?

“Cậu ta không phải công nhân của bố sao?” Nhan Khê thấy trợ lý Mạnh ăn mặc sạch sẽ, cả vật chỉnh tề, lập tức phản ứng, “Xin lỗi, nhà tôi không mua bảo hiểm, cũng không làm nghiệp vụ gì, cảm ơn.”

Không ngờ chính mình trong nháy mắt từ trợ lý cấp cao lại biến thành nhân viên bảo hiểm chào hàng, trợ lý Mạnh sững sốt rất lâu rồi mới kịp phản ứng: “Nhan tiểu thư, tôi không phải là nhân viên chào hàng bảo hiểm, tôi là trợ lý của Nguyên Dịch tiên sinh.”

“Ài?” Nhan Khê nhìn trợ lý Mạnh vài lần, năng lực nhớ người của cô không tốt, nhưng thật sự là chưa từng gặp người này, “Anh ta bảo anh tới làm gì?”

“Đây là lễ vật mà Nguyên tiên sinh nhờ tôi đưa, xin cô nhận lấy.”

“Đây là cái gì?” Nhan Khê không đưa tay nhận, khuya hôm trước Nguyên tiểu nhị gọi điện cho cô, hỏi cô có muốn đồ gì hay không, lúc ấy cô đã cự tuyệt, tại sao vẫn mua?

“Là một bộ son môi cho nữ đang rất thịnh hành.” Trợ lý Mạnh thấy Nhan Khê mặc dù cười, nhưng lại là điệu bộ khách sáo, biết rõ hôm nay không nói rõ ràng, vậy thì bộ son môi này không thể đến tay rồi, “Nguyên tiên sinh không biết cô thích loại màu gì, cho nên bèn mua trọn bộ.”

“Nguyên tiểu nhị sẽ mua son cho tôi?” Nhan Khê giẫm lên bậc thang, đi vào cửa lớn, nụ cười trên mặt càng khách sáo, “Xin lỗi, tôi không thể nhận lễ vật này, cảm ơn ý tốt của anh, mời anh anh tôi nói cảm ơn với Nguyên tiên sinh!”

Trợ lý mạnh ngo ngắc nhìn cửa lớn của Tổng gia đóng lại trước mặt mình, suy nghĩ chậm chạp.

“Bố, lần sau gặp người không quen, đừng mở cửa,” Hôm qua mới có chuyện kẻ bắt cóc đột nhập vào nhà phú hào xong, mặc dù trong đài nhận được tin tức này, nhưng sợ làm cho xã hội khủng hoảng, cho nên đề tin tức này lại, không truyền ra ngoài.

Với hiểu biết của mình về Nguyên tiểu nhị, không có khả năng anh ta sẽ mua son môi cho cô, trừ khi đầu óc có vấn đề.

Cô từ mất mào nhìn ra bên ngoài, người đàn ông kia đã cầm son môi rồi đi, lúc này mới ngồi xuống sofa, miễn cưỡng mệt nhọc, móc điện thoại từ trong túi ra, gọi cho Nguyên Dịch. Người này lấy danh nghĩa của Nguyên Dịch, nhất định biết rõ cô có giao tình với Nguyên Dịch, mặc dù không biết dụng ý của họ là gì, nhưng cô vẫn nên nhắc nhở Nguyên Dịch chú ý an toàn một chút.

Nhờ may những người này không nhắm đến cô, mà là nhắm đến Nguyên Dịch thì sao?

Nguyên gia là đại phú hòa, liên lụy lợi ích rất nhiều, ai biết bên trong có âm mưu quỷ kế gì, cô không quen thuộc với những chuyện già giàu này, những chuyện như vậy nên giao cho người quen tay xử lí mới đúng.

Sau khi biết được Nhan Khê không có yêu đương, Nguyên Dịch cảm thấy mệt mỏi của mình biến mất không còn tăm hơi đâu, duy nhất hơi tiếc nuối là anh không tự đưa son môi. Anh ngồi dựa vào đầu giường, không buồn ngủ.

Điện thoại vang lên, anh cầm lên nhìn, không chút do dự ấn nút nghe. Anh muốn hỏi Nhan Khê có thích bộ son môi kia không, thế nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng, Nhan Khê đã nói trước.

“Nguyên tiểu nhị, vừa rồi xảy ra một chuyện,” Ngừ khỉ Nhan Khê hơi nghiêm trọng, “Có người giả mạo anh tới tìm tôi, đưa lễ vật.”

Nguyên Dịch: “Hửm?”

“Vừa rồi có người cầm một bộ son môi đến đây, nói là anh bảo cậu ta đưa tới,” Nhan Khê ôm một cái gối vào ngực, lười biếng nói, “Anh ta cho là tôi ngốc sao, nghĩ sao mà anh lại đưa son cho tôi được, đây không phải vô nghĩa sao. Gần đây anh cẩn thận một chút, tôi lo có người lấy danh nghĩa của anh làm chuyện xấu.”

Nguyên Dịch là kim cương lấp lánh, tên lừa đảo lấy danh nghĩa của anh, tới gần nhà phú hào có con gái đã đến lúc lập gia đình, lại để cho mọi người cho rằng Nguyên Dịch có hứng thú với cô gái này, đến lúc đó sẽ phát sinh nhiều chuyện lắm.

Ở trong giới truyền thông này, đã biết rõ cái gì gọi là mảnh khố lừa gạt, chỉ là bọn họ không gặp phải, không có tên lừa đảo nào không làm được.

“....”

Nguyên Dịch nhìn không được mà hoài nghi, anh ở trong lòng người phụ nữ Nhan Khê này, rốt cuộc là loại hình tượng gì, để cho cô nghĩ rằng ngay cả bộ son môi anh cũng không nở tặng?

Càng nghĩ anh càng cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, “Tại sao tôi lại không có khả năng đưa son môi cho cô?”

Lời này nghe giống như có chút sai sai?

Nhan Khê cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Chẳng lẽ... Thật là anh tặng sao?”

Bên kia điện thoại trầm mặc.

Có đôi khi, trầm mặc là sự thừa nhận tốt nhất, đây là xấu hổ.

“Vây, nếu không anh lại gọi trợ lý của anh đến,” Nhan Khê cảm thấy làm truyền thông gấp quá nhiều chuyện, cô muốn từ bỏ cái bệnh nghề nghiệp này, “Xin lỗi, là tôi suy nghĩ quá nhiều, nhưng... làm sao anh lại đưa son cho tôi?”

Bị què một vố lớn như vậy, cô đã tưởng tượng được đầu dây bên kia Nguyên tiểu nhị nhất định đang cười nhạo cô.

Nhưng rốt cuộc Nguyên tiểu nhị nghĩ gì vậy, vậy mà sẽ đưa cái đồ này cho cô?

“Đây là tôi nhận lỗi lần trước nửa đêm đánh thức cô,” Nguyên Dịch nghe ra giọng Nhan Khê hơi quái dị, “Làm sao vậy?”

“Không sao, một bộ son như vậy tôi cũng không dùng hết, lần sau anh muốn mua, cũng đừng mua nhiều như vậy,” Nhan Khê nhẹ nhàng thở ra, xem ra cô thực sự là nghĩ quá nhiều rồi, xem bộ dạng của Nguyên tiểu nhị, cũng không giống có hứng thú với cô. Có thể bởi vì cô độc thân quá lâu, tạo ra chứng tự kỉ, có đàn ông lại gần là cảm thấy người ta có vài phản ý tứ với mình.

Tự tin như vậy, có lẽ nên đi chọn thế giới tiểu thư.

“Cô còn muốn lần sau?” Nguyên Dịch đề cao giọng, “Nhan Tiểu Khê, đây là tôi nhận lỗi, không phải là tặng lễ vật,” Vừa rồi thiếu chút nữa là anh thuận miệng đồng ý, may mắn trong khắc cuối cùng lại tỉnh táo lại, tại sao anh phải đi quan tâm son môi của phụ nữ có bao nhiêu chủng loại màu sắc? Dù sao chất chung chúng một chỗ, anh cũng không biết chúng có gì khác nhau.

“Vừa rồi còn muốn khen anh hào phóng, bây giờ tôi rút lại,” Nhan Khê đứng đưa chân, lấy một miếng táo trên bàn ăn.

“Nói tôi giống như đang khích lệ cô vậy,” nghe thấy trong điện thoại truyền đến âm thanh ken két, anh không nhịn được hỏi, “Cô đang làm gì đó, sao lại có âm thanh lạ vậy?”

“Ăn trái cây,” Nhan Khê cắn hai ba miếng đã xong, lại lấy miếng khác bỏ vào miệng, “Làm sao, anh muốn ăn à?”

“Nhan Tiểu Khê, rốt cuộc cô phải phụ nữ không, đang nói chuyện điện thoại còn ăn?” Nguyên Dịch nhìn không được nói, “Cô không thấy phụ gương mặt của cô sao?”

“Anh cũng không phải là thủ trưởng của tôi, cũng không phải đối tượng tôi thăm mếu, tôi còn chú ý hình tượng làm gì, đám ông lớn có cần sĩ diện hão vậy không, ở giữa bạn bè vớ nhau mà giằng quy củ, còn có thể vui vẻ chơi nữa không?” Nhan Khê lau miệng, “Được rồi, anh nghe không quen thì tôi không ăn nữa.”

Bạn bè?

Nguyên Dịch vuốt lỗ tai, không nhận được nói, “Ăn ăn, cô thích thì ăn đi.”

“Được rồi, tôi chiều có tâm tình của anh một chút, không ăn nữa,” Nhan Khê quay đầu thấy hai mắt Tống Hải sáng quắc nhìn mình, liền nói với Nguyên Dịch, “Tôi cúp đây, anh thay tôi nói xin lỗi với cậu trợ lý kia nhà.”

“Ừ,” Nguyên Dịch sờ mũi, không hiểu sao hơi chột dạ, “Ngày mai tôi đem son cho cô.”

Cúp điện thoại, anh phát hiện mình và Nhan Khê đã nói chuyện hơn 10 phút rồi.

“Rõ ràng ba bốn câu là có thể làm rõ chuyện, “Anh lắc đầu, bỏ đi động lên tủ đầu giường, “Phụ nữ thật phiền toái.”

Gọi điện thoại liền thích nói lảm nhảm vô dụng nhiều như vậy.

“Nhan Nhan, “ ở bên cạnh Tống Hải thấy Nhan Khê cúp điện thoại, cố gắng bày ra bộ dạng trưởng bối, “Con quen biết Nguyên nhị thiếu gia?”

“Vâng, thời gian trước có quen,” Nhan Khê biết rõ bố đang nghĩ gì, lập tức cường điệu, “Anh ta không theo đuổi con, chúng con chỉ là quan hệ bạn bè bình thường.”

Tống Hải cái gì cũng chưa hỏi ...

“Quan hệ nam nữ bình thường?” Tống Hải cầm chén trà của mình, giọng điệu hơi hoài nghi, “Nhan Nhan, bố không có ý định làm nhà giàu siêu cấp gì, con tuyệt đối đừng chịu ủy khuất đi ôm đùi nhà giàu. Nguyên gia mặc dù có tiền có thế, nhưng chúng ta cũng không thiếu tiền xài, đúng không?”

“Bố, bố nghĩ đi đâu vậy,” Nhan Khê bật cười, “Với tài lực của Nguyên gia, nếu anh ta thực muốn theo đuổi con, không đưa con châu báu trang sức, đưa bộ son môi làm gì? Điều kiện kinh tế nhà mình không phải anh ta không biết, chẳng lẽ con còn thiếu tiền mua son?”

“Vậy cũng đúng, nếu như cậu ta muốn theo đuổi con, đưa ít đồ như vậy, vậy thì xác thực quá keo kiệt rồi,” Cháp niệm của Tống Hải sâu, năm đó trong tay ông không có nhiều tiền, nhưng lúc theo đuổi vợ cũng vô cùng hào phóng đấy, “Dù sao bố nhìn dáng dấp của Nguyên nhị thiếu gia này tuy đẹp, nhưng không giống người dễ sống chung, nói không chừng còn có thói xấu bạo lực gia đình, con chớ đến gần cậu ta.”

Nhan Khê nghe vậy bật cười, “Bố, bố nghĩ nhiều rồi, nhân vật như Nguyên tiểu nhị, dạng nữ nhân nào chưa gặp qua, dựa vào cái gì mà đi thích con?”

“Làm sao lại không thích con? Con xinh đẹp lại có khí chất, lại thông minh tài giỏi, cậu ta dựa vào cái gì mà không vừa mắt con?” Tống Hải nghe vậy không vui, bố trong thiên hạ đều có loại tự tin mù quáng, đó chính là xem con gái nhà mình là tiểu tiên nữ, còn đàn ông trong thiên hạ chia làm hai loại, loại làm con gái đề ý, loại làm con gái chướng mắt.

Nhan Khê không phản bác được, loại tâm tính này của bố cô có phải hơi mâu thuẫn không?

Tám rưỡi, “Những câu chuyện bên mình” phát sóng, chương trình vừa mở là nhà hàng phòng bếp khí thế ngút trời, thực khách chờ đợi đồ ăn trên bàn, đầy đủ màu sắc.

“Đồ ăn của nước ta thực ra rất đẹp, thế nhưng nhiều khi, chúng ta bận rộn không thể tự mình ăn, hoặc không muốn đi xa để ăn, không thể không nói, đây là một loại tiếc nuối,” Giọng nữ nhu hòa như dòng suối, nhu hòa lại linh động, “Thế nhưng đến hôm nay, có một người giúp chúng ta giải quyết nó.”

“Anh ấy là Chu Cường, một người giao hàng bình thường, ở Đé Đô có vô số người như anh ấy.”

Trời còn chưa sáng, tiếng mưa rơi rầm rầm, nhà hàng ven đường khai trương, phảng phất cũng thành bức tranh đẹp.

Nguyên Dịch ngồi ở sofa, nhìn tivi không rời.

Trên tivi, thỉnh thoảng truyền ra tiếng của Nhan Khê, nhưng cô rất ít xuất hiện ở ống kính.

Góc quay rất lợi, hẳn dùng màn ảnh ghi chép khách hàng, hành vi kinh doanh, còn có bóng lưng của Chu Cường, áo mưa ướt đẫm, túi giao hàng lại không dính giọt nước mưa nào.

“Cảm ơn, bên ngoài mưa lớn, phải chú ý an toàn.”

“Mưa to vậy mà còn nhờ anh đưa đồ ăn, thật phiền quá.”

“Gặp lại.”

Màn hình càng kéo dài, có khách hàng thậm chí đợi bọn họ đi xa mới đóng cửa lại.

“Ngày mưa hơi lạnh, nhưng thái độ của khách cũ rất tốt,” giọng nữ tựa hồ nhiễm độ ấm áp, “giao hàng thỏa mãn nhu cầu của mọi người, đồng thời cũng tăng nhu cầu ghé, tôn trọng nhau, cũng kéo gần khoảng cách.”

Mãi đến khi chương trình hết, Nguyên Dịch mới từ trong bầu không khí này đi ra, anh rất ít ăn hàng giao, cơ hồ chưa bao giờ tiếp xúc với họ, nhưng

chương trình này lại ghi chép một cách rất cảm động.

Nguyên Dịch cho rằng chủ quán sẽ xuất hiện nói vài câu, hoặc bắt bẻ thực khách, nhưng từ đầu tới cuối lại ảm áp, thân thiết, lễ phép, còn chăm chỉ nữa.

Xem hết, Nguyên Dịch cảm giác mình có vài phản xúc động với người giao hàng.

Bởi vì “Những câu chuyện quanh mình” vừa hot ở trên mạng, cho nên tiết mục về người giao hàng lại được hot lần nữa.

Bởi vì một vài người share, rất nhanh đã kéo sự chú ý của mọi người.

Netizen 1: phong cách của chương trình thật tươi mới, tôi một mực chờ khách hàng cực phẩm xuất hiện, mãi cho đến khi hết, cũng đều là nhạc dạo ảm áp, trái lại tôi lại muốn bán bên ngoài.

Netizen 2: Nhìn ra tổ chương trình rất dụng tâm, không thêm bớt chuyện, không có ý mở mâu thuẫn. Trên thực tế, toàn bộ xã hội đều là người bình thường, hiếm thấy, hơn nữa còn đi theo quay, phần lớn mọi người biểu hiện rất tốt, cho nên loại tình huống này, nếu như liên tiếp xuất hiện, tôi sẽ không nhìn được mà hoài nghi tính chân thật.

Netizen 3: Chẳng lẽ chỉ có mình tôi là si mê giọng của người dẫn chương trình thôi sao?

Netizen 4: giọng người dẫn chương trình quả thực rất hay, rất cuốn hút, chương trình có thể làm nhiều người cảm động như vậy, công lao lớn là do giọng của cô ấy.

Nhất phẩm minh trà: Xin hỏi các vị trên mạng, người dẫn chương trình có phải tên Nhan Khê không?

Trần Minh Động ở trong video nghe thấy giọng quen thuộc, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, không kịp xem hết video, mà bình luận ngay ở dưới.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình.

Đại Hải: con gái của tôi là tiểu tiên nữ.

Đại Hà: Bó vui vẻ là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Chương 32

Editor: Hy

Chương trình về nhân viên phòng cháy rất thành công, làm cho người của kênh 8 thấy được năng lực của Nhan Khê, tiết mục lần này về “nhân viên giao hàng” lại làm cho các dân mạng chú ý, liền nâng thêm địa vị của Nhan Khê với tổ chương trình.

Ngay cả người có thâm niên như Trương Hạo, lúc trước khi bước vào ghi hình, cũng nói chúc mừng với Nhan Khê.

Bối cảnh của Nhan Khê, chỉ làm cho mọi người khách khí một ít với cô, chỉ có thực lực mới làm người ta tâm phục khẩu phục. Nhan Khê thuyết phục được Trần Bội làm cái chương trình này, tất cả đều thành công, điều này nói lên gì?

Nói rõ là cô có con mắt nhạy bén, cũng nắm được tâm lý của người trẻ, quả nhiên là Trường Giang sáng sau đèn sáng trước.

“Đây là công lao của mọi người,” Nhan Khê lật xem tài liệu, nói với Trương Hạo, “Vừa đúng khẩu vị với dân mạng thôi ạ.”

Trương Hạo cười không nói, nhưng càng thêm xem trọng Nhan Khê. Giữ vững bình tĩnh, không bởi vì thành tích mà tự cao, nhất định có thể đi được xa.

Ghi xong chương trình, buổi chiều Nhan Khê không phải ra ngoài, cho nên ngồi ở văn phòng lướt Weibo, sửa sang tư liệu, thuận tiện chia buồn cùng với cái cây mình nuôi bị chết.

“Chị Nhan, “Tiểu Dương thấy Nhan Khê bê bồn cây nhỏ đi ra, lại nhìn toàn bộ đã bị thối, “Mấy cái này, nếu không thì trồng cây tiên nhân cầu đi, cái loại cây này chịu được vất vả.”

Đem đất và cây chết đổ vào bồn cây lớn, Nhan Khê sờ lên lá non của cây Tử Đàn, chụp một tấm ảnh, “Lạc Hồng không phải cây vô tình, hóa thành bùn càng giúp hoa, tiểu nhục nhục, chị sẽ chôn cất em ở đây.”

“Cầu kiếp sau may mắn rơi vào tay chị Nhan, bằng không thì sẽ không sống quá hai tuần, “Tiểu Dương nghiêng đầu trên chóc, “Chị Nhan, cái cây từ

đàn này có thể tốt như vậy, một nửa công là do chị.”

Nhan Khê ôm chậu cây rỗng, cảm thấy nụ cười của Tiểu Dương rất đáng giận, “Đại khái là bởi vì người hoàn hảo cũng nên có chút khuyết điểm mới đáng yêu, khuyết điểm của chị là nuôi không sống nó.”

“Em suy nghĩ nhiều rồi, cho em chậu khác, em cũng không thể nuôi,” Triệu Bằng ngồi chơi game ở ghế rung đùi đắc ý, “Bỏ đồ đào xuống lập tức thành phật, Nhan thí chủ, người vẫn nên buông tha những cây này đi.”

Nhan Khê: ...

Nhan Khê: Muốn nuôi một cây mà sao khó như vậy? [kèm ảnh]

Nguyên Dịch nhìn cây ở trong ảnh, lại quay đầu nhìn cái cây đang dồi dào sức sống trên bàn mình, chụp một tấm gửi cho Nhan Khê.

Thấy ảnh của Nguyên Dịch, Nhan Khê cảm thấy mình bị khiêu khích, có bồn cây xinh đẹp thì giỏi sao. Gửi cho đối phương cái biểu cảm trợn mắt, Nhan Khê chẳng muốn phản ứng lại anh.

Bị lườm nhưng Nguyên Dịch lại rất vui vẻ, thuận tay đem chén nước tàn dội cho gốc cây.

Lúc tan việc, Nhan Khê cầm túi vội đi ra ngoài, Tiểu Dương thấy cô gấp gấp liền hỏi, “Chị Nhan, có soái ca chờ à?”

“Đúng là soái ca, mà còn là con nhà giàu đẹp trai,” Nhan Khê thấy hai mắt Tiểu Dương sáng lên, hai tay như than, “Đáng tiếc người ta thích ngực lớn chân dài.”

Tiểu Dương cảm khái, “Đàn ông thật là thô tục.”

“Không sao, phụ nữ chúng ta kì thật cũng thô tục,” Nhan Khê cười hi hi nói, “Ai không thích đàn ông vai rộng eo nhỏ chân dài, cơ bụng sáu múi cơ chứ?”

Tiểu Dương lập tức nói tiêu chuẩn: “Cái này của chị thật là tinh mắt,” “Làm người nha, không cần quá chăm chú, đối đãi với bạn tiêu chuẩn thấp một chút, tô điểm một chút.”

“Có giác ngộ” Nhan Khê làm động tác hôn gió với Tiểu Dương, giẫm giày cao gót ra ngoài. Vừa ra cổng đài truyền hình, cô còn chưa kịp tìm số Nguyên Dịch, đã thấy có người gọi mình.

“Khê Khê!”

Nhan Khê quay đầu lại, thật không ngờ lại thấy Trần Minh Động xuất hiện dưới lầu. Động tác của cô dừng lại, hần ở chỗ này làm gì?

“Đúng là em à?” Trần Minh Động không ngờ người mình thất trên video đúng là Nhan Khê. Hần cũng không rõ mình kiên trì tìm Nhan Khê là vì cái gì, có lẽ ý thức được năm đó mình làm sai, lương tâm cắn dứt?

Nhan Khê nhướn mày nhìn hần, không nói gì.

Năm đó Trần Minh Động thực là có lỗi với cô, cô hung hăng đập hần một trận, hần không đánh lại, cũng không phản nản, chuyện cũng coi là xong, cô cũng không biết là giữa hai người còn có gì để nói.

Loại bạn trai cũ này, mặc dù còn sống, nhưng cũng không khác với chết, cô cùng so đo với một người chết làm gì?

“Em dẫn chương trình rất tốt,” đối mặt với Nhan Khê yên tĩnh, Trần Minh Động không biết nên nói gì cho phải, “Anh không ngờ em lại làm dẫn chương trình.”

“Không phù hợp với tưởng tượng của anh, thật xin lỗi,” Nhan Khê ngoài cười nhưng trong không cười, “Có chuyện gì không?”

“Anh được điều công tác tới đề đô, phát hiện em làm dẫn chương trình ở đài đề đô, muốn tới đây thử vận may,” Trần Minh Động phát giác được Nhan Khê lạnh nhạt xa cách, cười khổ nói, “Không ngờ thật sự gặp được em.”

Nhan Khê vội lùi sau mấy bước, “Trần Minh Động, tôi nói trước, tôi sẽ không đội lại cái mũ xanh(bị cắm sừng í) nữa đâu.”

“Chẳng lẽ chia tay rồi, bạn bè cũng không làm được?” Trần Minh Động cảm thấy trong mắt Nhan Khê ngập tràn ghét bỏ, ý xấu hổ và tình cảm còn ôm ấp của hần, lập tức bị thiêu đốt, một chút vết cũng không còn.

“Bình thường bạn của tôi nhiều như vậy, cũng không thiếu anh,” Nhan Khê liếc mắt hướng lên trời, “Giải tán, anh làm gì thì làm đi,” “Nói xong, cô quay người chuẩn bị đi.”

“Nhan Khê, em chờ chút,” Trần Minh Động thấy Nhan Khê đi, vội đuổi theo, muốn vươn tay ra, Nhan Khê lập tức quay người chỉ vào hần, “Anh vươn tay thử xem!”

Trần Minh Động lập tức thu tay nhanh như chớp.

“Nói đi, “Nhan Khê bắt đắc dĩ, “Có gì thì nói một câu cho xong, tôi nghe.”

Trần Minh Động...

Đối mặt với Nhan Khê, một câu hán cũng không nói được. Lúc trước ở cùng Nhan Khê, hán cho rằng cô là nữ thần ôn nhu như nước, ở chung mới biết, tính cách của cô khác hoàn toàn với ôn nhu như nước.

“Nhan Khê, nhiều năm vậy rồi, tính cách của em vẫn vậy.” Trần Minh Động không nói được, “Nói chuyện không dối người, em rất khó chịu?”

“Tôi chưa bao giờ dối người, “Nhan Khê nhấn mạnh chữ “người“.

Bị câu nói đầu tiên của Nhan Khê xấp nhập vào hàng ngũ “Không thuộc người”, sắc mặt Trần Minh Động đổi tới đổi lui, “Hôm nay anh, chỉ là muốn xin lỗi chuyện năm đó, cũng không có ý gì. Nhưng Nhan Khê, em có nghĩ tới không, loại người không chịu được ủy khuất như em, có mấy người chịu được em?”

“Liên quan rắc gì tới anh, “Nhan Khê bình tĩnh vung ra một câu, bạn trai đã chia tay còn chỗ mồm vào, đều không không có tư cách bới đào.

“Cô liền làm đi, “Trần Minh Động hào tâm đã biến thành lòng lang dạ thú, thiếu chút nữa bùng nổ, “Nhan Tiểu Khê, cô thật là lãng phí mặt tốt của cha mẹ cô.”

“Liên quan rắc gì tới mày.”

Lần này là một giọng nói khác, người nói chuyện sắc mặt rất khó coi là Nguyên Dịch.

“Sao anh lại tới đây?” Nhan Khê hơi ngoài ý muốn “Không phải hẹn ở chỗ ăn sao?”

“Nếu như tôi không đến, làm sao nhìn thấy thằng ngốc này làm phiền cô, “Nguyên Dịch đứng cạnh Nhan Khê, khoác tay lên vai Nhan Khê, làm tư thế của một đại ca, “Mày là ai?”

“Vậy anh là ai?” Trần Minh Động thấy người này mặc âu phục, toàn thân tà khí, không giống với đàn ông tốt, giọng hơi chột dạ, “Đều là người văn minh, nói chuyện đừng thô tục.”

“Ai cần văn minh với mày?” Nguyên Dịch dùng ánh mắt bắt bẻ quét Trần Minh Động, “Tiểu Khê lớn lên rất tốt, ngược lại mày mới lãng phí cha mẹ mày.”

Nhan Khê thiếu chút nữa không nhịn được cười, đem mặt đưa ra sau lưng Nguyên Dịch, bụm mặt cười trộm.

Trần Minh Động dù sao cũng bị Nhan Khê giận, cho nên phản ứng nhanh, “Anh là bạn trai hiện tại của Nhan Khê?”

“Liên quan quái gì tới mày.” Nguyên Dịch ném một câu như cũ.

Trần Minh Động thiếu chút nữa muốn đánh người, hán không muốn nghe được câu này.

“Nhan Khê, tôi không ngờ cô bây giờ lại biến thành như vậy, “Trần Minh Động cẩn thận dò xét Nguyên Dịch một phen, vô cùng đau đớn nhìn Nhan Khê, “Cô vậy mà tìm một người đàn ông như này.”

Nguyên Dịch: ?

Đàn ông như mình thì sao? nhiều tiền đẹp trai, lại không có quan hệ nam nữ loạn xạ, rốt cuộc không tốt ở đâu?

Không đúng, mình có điểm gì không xứng với Nhan KHê hả? Thằng ngốc này có phải mù mắt rồi không?!

“Được rồi, “Trần Minh Động thất vọng lắc đầu, “Tôi cứ nghĩ cô vẫn là cô, không ngờ đã thay đổi rồi.”

“Nhan Khê, chỗ này của cô sao lại nhiều bệnh tâm thần vậy?” Nguyên Dịch thiếu chút nữa không kìm được bản thân, “ngu dốt hay là tinh thần có vấn đề, cho mình là thần tượng của phim ngôn tình à?”

“Nguyên tiểu nhị, được rồi đấy, “Nhan Khê cảm thấy bạn trai cũ bị người khác làm cho đầu óc tối dạ, cô cũng không có mặt mũi, cô vừa ý một người đầu óc tối, vậy là bị mù sao?

“Xe của anh ở đâu?” cô giật tay áo Nguyên Dịch, “Mau dẫn tôi đi.”

“Xi,’ Trong lòng Nguyên Dịch hơi không thoải mái, “Đi thôi.”

“Nhan Khê, chờ chút.’

“Chờ cái khi gì nữa!” Nhan Khê không thể nhịn nữa, quay đầu nói với Trần Minh Động, “Trần Minh Động, anh cho tôi là ngu hã. Nói nhảm nhiều vậy,

có tin con mẹ nó tôi đánh anh không, đại lão gia anh cứ chít chít như vậy không phiền à?!”

“Lão nương bây giờ yêu ai ở với ai, anh quản được sao? Cho dù lão nương tay trái một đứa trai bao, tay phải một tiểu nữ, đó cũng là khả năng của lão nương, anh rảnh rồi khó chịu thì tìm việc mà làm, đừng chạy tới trước mặt tôi nói nhảm, con mẹ nó năm đó anh ngoại tình còn bỏ ra tình cảm à?”
Nhan Khê hừ lạnh, “Đầu óc có bệnh.”

Trần Minh Động...

Nguyễn Dịch...

Nhan Khê hếch cằm, nói với Nguyễn Dịch, “Đi!”

Đầu gối Nguyễn Dịch run lên, không tự chủ được đi sau lưng Nhan Khê. Thấy Nhan Khê mở cửa xe, anh quay lưng nhìn một cái, người đàn ông kia còn đứng nguyên tại chỗ, dường như không lấy lại được tinh thần.

“Nhìn cái gì?” Nhan Khê quay đầu nhìn anh.

“Không.” Nguyễn Dịch lắc đầu, ngồi vào xe, đóng cửa lại.

Đi được mười phút, Nguyễn Dịch không nói gì, anh lấy di động ra nhìn tới nhìn lui, nhìn điện thoại mà không rõ tâm tư, cuối cùng không nhìn được, “Nhan Khê, người vừa rồi, có quan hệ gì với cô?”

“Không có quan hệ.” Ngữ khí Nhan Khê bình tĩnh lướt weibo.

Tâm tình Nguyễn Dịch nhẹ hơn.

“Trước kia có chút quan hệ với tôi.”

“Quan hệ gì?” Nguyễn Dịch quay đầu nhìn cô.

“Bạn trai cũ,” Nhan Khê chống lại cặp mắt của anh, cười vô tư, “Không phải trước kia tôi nói với anh, năm đó tôi có rất nhiều người theo đuổi à.”

Ừng ực.

Một tảng đá lớn nện vào ngực Nguyễn Dịch, vừa buồn bực vừa đau, còn mang theo loại ủy khuất không rõ. Nguyễn Dịch rời ánh mắt, không nhìn Nhan Khê, “Vết mắt của cô cũng không tốt lắm.”

“Ừ, vừa rồi bạn trai cũ cũng nói như vậy,” Nhan Khê cười tùm tùm gật đầu.

Bị ngộ nhận là bạn trai hiện tại của Nhan Khê, Nhan Khê để cho bạn trai Nguyễn Dịch hiện tại của mình chìm đắm trong trụ lạc:...

“Cô nói rõ xem, rốt cuộc tôi không tốt ở đâu, ở đâu không xứng với cô?” Nguyễn Dịch cảm thấy hỏa khí toàn thân đều toát ra, “Cô tìm bạn trai gì, ánh mắt còn kém hơn cả mình!”

“Lời muốn nói đã rõ ràng, đó là bạn trai cũ, không phải bạn trai, hiện tại tôi là kim cương cầu độc thân,” Nhan Khê từ trong tủ nhỏ lấy ra một lon nước, mở ra uống, “Không trải qua máu chó, sao có thể tìm được chân ái. Trực giác nói cho tôi biết, người đàn ông chân ái tương lai của tôi đang trên đường tìm tôi.”

Nguyễn Dịch lấy lon nước có ga trên tay cô, đổi bằng một trái nước trái cây, “Có lẽ người ta ngại đường quá xa, không muốn tới rồi.”

“Cái miệng của anh, thật muốn đánh một trận,” Nhan Khê đuổi năm đám với Nguyễn Dịch, “Bạn trai tương lai của tôi vừa đẹp vừa ôn nhu, nhất định không bỏ được người đáng yêu như tôi.”

Nguyễn Dịch: Người không biết xấu hổ lại bắt đầu, thật là làm cho đàn ông pháp phòng không yên, hơi thở bất ổn.

Hai người dùng bữa tối, Nhan Khê mang bộ son môi đi tính tiền. Nguyễn Tiểu Nhị đã tặng lễ cho cô rồi, bữa cơm này cô nên mời.

“Ái chà chà, đây có phải Nguyên tiểu nhị không?” Trương Vọng từ phòng đi ra ngừng chân lại, nói với Từ Kiều Sinh đang đội mũ lưỡi chai ở sau lưng, “Cậu ta ra ngoài ăn cơm, vậy mà lại để phụ nữ trả tiền?”

Từ Kiều Sinh tháo kính râm xuống, đi cùng một cô gái trẻ, hình như đúng là Nguyễn Dịch rồi?

“Đợi chút, chúng ta đừng đi,” Trương Vọng giữ chặt Từ Kiều Sinh đang định đi lên, đợi cho Nguyễn Dịch mang cô gái lạ lẫm kia rồi đi, mới hạ giọng nói, “Cậu có nghe Nguyên tiểu nhị đề cập qua cô gái nào chưa?”

Từ Kiều Sinh trầm mặc lắc đầu, “Anh Dịch chưa từng nói với tôi.”

Bọn họ mặc dù là có quan hệ anh em bà con, nhưng trên thực tế Nguyễn Dịch có cảm tình tốt với Trương Vọng, nếu như ngay cả Trương Vọng mà anh

cũng không nói, vậy thì người khác làm sao có khả năng biết được.

“Nhưng cô gái kia thoát nhìn hơi quen, giống như thấy ở đâu rồi,” Từ Kiều Sinh cẩn thận nhớ lại, “Mặc dù cách hơi xa, tôi không thấy rõ tướng mạo, nhưng tôi khẳng định, tôi tiếp xúc qua rồi.”

Từ Kiều Sinh đang là nghệ sĩ hot, sẽ tiếp xúc với bao nhiêu cô gái chứ?!

“Cái này của cậu khác gì không nói gì,” Trương Vọng khoát tay, “Cậu đừng xen vào chuyện của người khác, Nguyên tiểu nhị không nói với chúng ta, nói không chừng không phải loại quan hệ ấy, mà là kinh doanh bình thường.”

Loại vật chán ghét tình yêu như Nguyên tiểu nhị, hai người anh em này quá rõ rồi.

Trương Vọng về nhà, đang nói chuyện với bạn gái, thì nhận được tin nhắn của Nguyên Dịch.

Nguyên Tiểu nhị: Vọng Từ, cơ thể tôi có khả năng có vấn đề thật rồi.

Nhìn thấy cái tin này, trong đầu Trương Vọng lập tức hiển thị vô số bệnh nan y, bị dọa sợ đến mức suýt nữa không cầm nổi điện thoại.

Tác giả có lời muốn nói:

Trương Vọng: tôi không thể nói lời thô tục, chỉ có thể giữ im lặng.

Ngủ ngon~

Bạn đang đọc truyện *Nhìn Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.